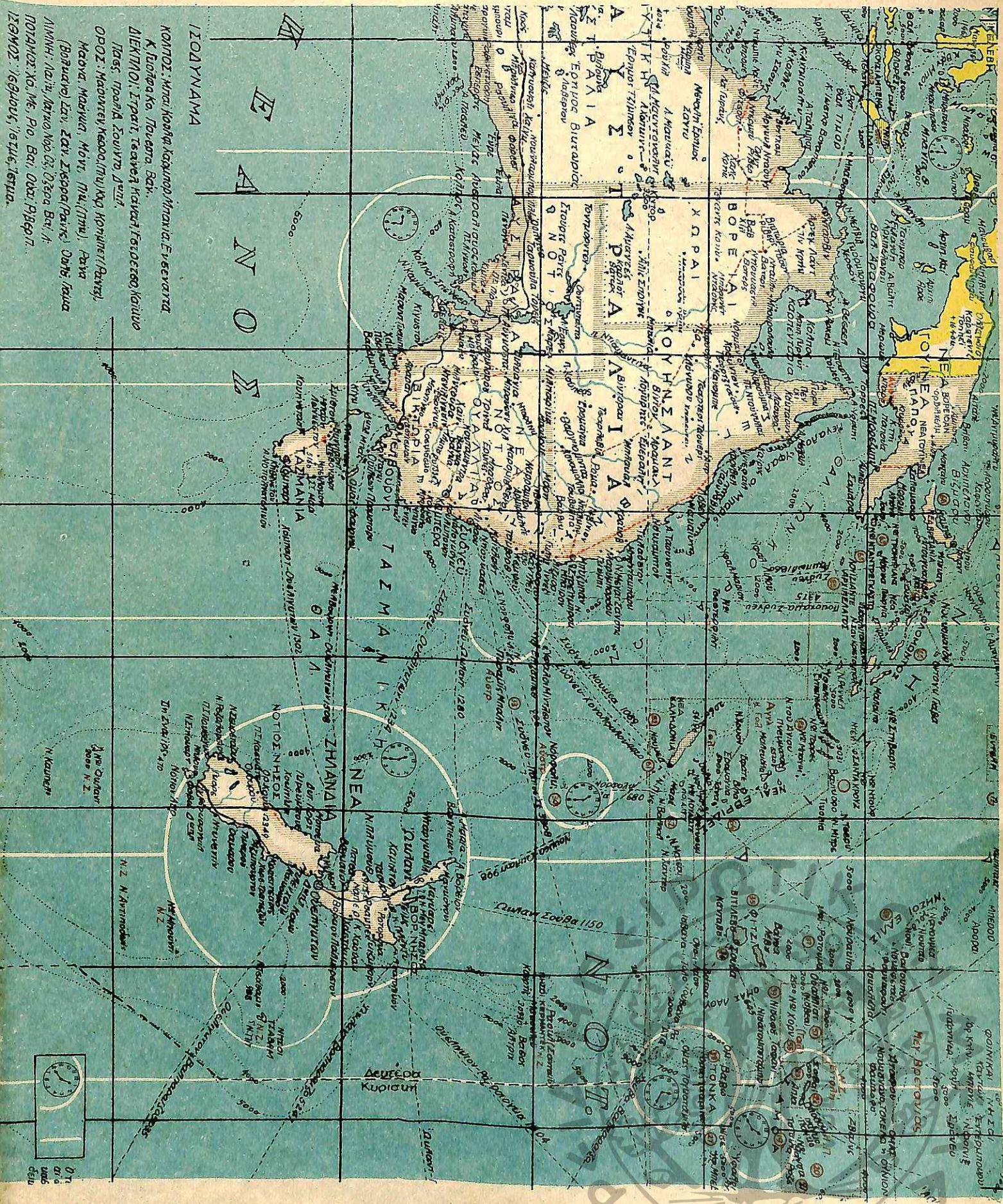

Η κυρία που ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

Η κυρία παραθερίζει. Ο κύριος μένει στην πόλη. Δεν το ήθελε εκείνη. Επικαλέσθηκε τις δυσκολίες που δημιουργούν οι περιστάσεις. Επέμενε εκείνος. Ανώτερη από τις δυσκολίες των περιστάσεων, της είπε, είναι η ύγεια των παιδιών. Και σαν παιδιά έχουν ανάγκη από έξοχη. Δεν βλέπει πως βαρύνονται τα μάγουλα της Αλτσας; Δεν βλέπει πόσο χλωμό είναι το πρόσωπο; Ο καθαρός αέρας τους είναι απαραίτητος για την αποκατάσταση της φθοράς. Αλλά μήπως δεν έχει κι εκείνη ανάγκη; Οι δυσκολίες της κουζίνας την εκούρασαν. Πρέπει να ανανεωθεί κι αυτή για να είναι έτοιμη το χειμώνα. Δεν είναι βέβαια απλή η μετακίνησις. Το αναγνωρίζει. Θα κάνει όμως το παν για να την επιτύχει. Θα πουληθεί για να εξασφαλίσει την ύγεια της οικογενείας του. Άς ταλαιπωρηθεί αυτός στα εμπορικά και στις οδούς των συνταξιολογικών και των συσσιτίων. Φτάνει τα παιδιά εκεί που θα πάνε να φάνε καλά, να αναπνεύσουν, να γεμίσουν τα μάγουλά τους. Κι έπειτα—προσθέτει—κάτι μπορούν να βρουν στο χωριό, κάποιες προμήθειες να κάνουν για την κοινή επάρκεια.

Τα επιχειρήματα είναι σοβαρά. Σοβαρά πάντα επιχειρήματα, αναλογίζομαι τις περιστάσεις παρατάσσει κάθε χρόνο όταν σφίγγουν οι ζέστες και είναι ανάγκη να πεισθεί ή σύζυγος να δεχθεί το χωριό. Δεν υποχωρεί χωρίς αντίσταση εκείνη. Αλλά κάποτε η αντίστασις κάμπτεται. Κάμφθηκε και τώρα. Είχε έλπει ότι φέτος, τουλάχιστον φέτος, θα ήταν μικρότερη η επίμονή του άντρα της. Η επίμονή εκδηλώθηκε επίσης ζωηρή όπως και τις άλλες χρονιές. Οι δυσκολίες δεν τον πείσωσαν.

— Για τα παιδιά. Τού έφερε τις αντιρρήσεις της. Τού υπέδειξε τα πάρκα, τους κήπους, τους κοντινούς περιπάτους της πόλεως, που θα μπορούσαν γι' ένα φορά να αναπληρώσουν την έσοχό. Δεν τον έπεισε. Την αποκήρυξε. Λίγο ακόμα και θα κατηγορούσε ως άστοργη μια μητέρα, που για να μείνει κοντά στον σύζυγό της έθυσε την ύγεια των σπλάγχων της.

Γιατί το τόσο πείσμα της; Μήπως δεν τού είχε εμπιστοσύνη; Χρειάζεται τάχα να της ανανεώσει τις υποσχέσεις που της δίνει κάθε χρόνο όταν πρόκειται να χωριστούν; Της τό δριμύνηται. Ασκητικά επέφερε πάντα τις ημέρες του κατ' την περίοδο της απουσίας της. Ασκητικά θα τις περάσει και φέτος με την σκέψη του προσηλωμένη σ' αυτήν, με την λαχτάρα της επανόδου της, χωρίς παρεκκλίσεις, δίχως παρεκτροπές από την οδό της συζυγικής πίστωσης.

Τον ακούει χωρίς να τον πιστεύει. Δεν τον πιστεύει αλλά υποχωρεί. Παίρνει το βαλιτσάκι και τα παιδιά της και φεύγει. Για δυο μήνες πρόκειται να χωριστούν. Δεν είναι η αιωνιότης. Το ξέρει. Απομακρύνεται όμως με συγκίνησι και με ανησυχία. Με συγκίνησι του άπλωσε το πρωί για τελευταία φορά τις πιτζάμες επάνω στο κρεβάτι, όπου μόνος το βράδυ θα κατακλιθώ. Με ανησυχία του απηύθυνε την τελευταία της παράκλησις όταν την αποχαιρέτησε στην αφετηρία του λεωφορείου, όπου τη συνόδευσε: — Φρόνιμα.

Φρόνιμα. Της τό υπόσχεται. Της τό υποσχέθηκε και χθές το βράδυ ακόμα, παραμονή της αναχωρήσεώς της, όταν στον κλειστό χώρο του κοιτώνα η αποχαιρετιστήριος τελετή ήταν θερμότερη.

— Μα φαντάζεσαι ποτέ... Αλλοίμονο, το φαντάζεται. Δεν είναι ανόητη. Έχει την διαίσθησι, έχει την πείρα, έχει τις πληροφορίες της. Ούτε το παρελθόν, ούτε η διάθεσις, ούτε η ιδιοσυγκρασία του άντρα της την ενθαρρύνουν να πιστέψω δσα της υπόσχεται. Δεν είναι ο τύπος του έγκρατου και του ενάρετου ο σύζυγος που αφήνει πίσω της. Όταν τού τύχει ευκαιρία του χορεύει κι αυτός το αλογάκι του. Θα κάνει εξαίρεσις φέτος; Μην την παίρνετε για τόσο άρελή ώστε να επιτρέψει στον έαυτο της μια τέτοιαν αυταπάτη.

Εκείνο που την κάνει να στερήσει στο χωριστό παραθερισμό δεν είναι οι βεβαιώσεις του συντρόφου της, ούτε η ύγεια των παιδιών της. Είναι απολύτως βέβαιον ότι οι βεβαιώσεις δεν θα εκπληρωθούν. Ούτε τα παιδιά θα καταρρεύσουν αν κάβουν και μια φορά τα μπάνια τους και στα νερά του Σαρωνικού. Φεύγει όμως γιατί είναι συνετή, γιατί την οδηγεί το ένστικτο της γυναίκας, γιατί έπεισε στο βάθος τον έαυτο της ότι αυτό της επιβάλλει η εξυπηρέτησις του συμφέροντός της, του συμφέροντος της οικογενείας της. Δυστοπεί, εν' αλήθειά, κάθε φορά. Έχει τους δισταγμούς, έχει τις αντιρρήσεις της. Αλλά καταλήγει πάντα να αναγνωρίσει σαφώς ότι η άπουσία της είναι απαραίτητη για την υγιή πορεία του συζυγικού σκάφους. Ένα μικρό διέλειμμα, λίγων εβδομάδων, διάλειμα, προσωρινή διακοπή της συμβιώσεως, κλείσιμο του καταστήματος λόγω ανακαινίσεως. Δεν είναι τόσο η ανάγκη των μεταβολών. Όταν όμως έρρει τη δουλειά της, όταν έχει το τάλαντο του φύλου της, καταλαβαίνει πόσο η αλλαγή του προγράμματος είναι ανάγκη ζωική για το σύντροφό της. Για ένα ζωοπαράγο και ανήσυχο, όπως ο άντρας, τίποτα δεν είναι περισσότερο κουραστικό από την ισόβια διαδρομή στο πέλαγος της μονοτονίας, μια διαδρομή χωρίς στάσεις και διακοπές. Τα μικρά αυτά διαλείμματα στην κοινή πορεία είναι σωτήρια για την υγιή λειτουργία της συζυγικής στήλης. Ισχυρά τονωτικά, φρεσκαίνουν την αγάπη, ανανεώνουν τις επιθυμίες, ζυπνούν το ένδιαφέρον που ναρκώνεται, θερμαίνουν τον κοιτώνα, που χωρίς τις σύντομες διακοπές θα κινδύνευε να προσβληθεί από κρυσηγμάτα.

Αυτά φοβήθηκε η κυρία που παραθερίζει και πήρε το δρόμο της έσοχης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Κάλλιο ποντικού κεφάλι παρά λιονταριού ουρά.
* * * * *
Όποιος κάνει ένα καλό κι' εκατό μπορεί να κάνει.
* * * * *
Σταλαγματιά, σταλαγματιά κι' η θάλασσα τελειώνει.
* * * * *
Μήτε νύχτα δίχως μέρα, μήτε νείος χωρίς αγάπη.
* * * * *
Όταν κοιμάται ο δυστυχής, κανείς μην τον ξυπνήση.
* * * * *
Δώσανε στο βλάχο γάντια και τα πήρε για τουράπια.
* * * * *
Δύσκολο πράμα να γενή τριχά χάρου μετάξι και τού χωριάτη το παιδί να δὴ άρχοντιά και τάξι.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μπαίν-Μιζ

Άπ' τὸν καύσωνα, τὸ σύμπαν τελευταίως κυρπολεῖται καὶ γιὰ μπάνια κατεβαίνουν, συνεχῶς, οἱ συμπολίται. Μὲ τὰξι, μὲ...καρροτσάκια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τραβιά, κατὰ κύματα, τὸ πλῆθος, γιὰ τὰ κύματα τραβάει.

Τρέχουν ὅλοι ν' ἀπολαύσουν τ' ἁεράκι τ' ἄλαφρό, τὶς ἀμέτρητες τὶς χάρες τῆς θαλάσσης· νὰ γνωρίσουν, νὰ βουτήξουν στὸ κύμα, νὰ βουτήξουν στὸν ἄφρο, κι' ἄλλοι ρούχα νά...βουτήξουν καὶ κοστουμὶα νὰ ξαφρίσουν!

Νεαρὸι καὶ δεσποινίδες, τὴν ἀράδα τοὺς ἀπλώνουν καὶ σὲ χίλιες δύο στάσεις, ἀναιδέστατα ξαπλώνουν. Ὑστερὸς καίγονται στὸν ἥλιο, ἀπ' τὴ νύχτα ὡς τὴν κορφή κι' ἂν καὶ ψήνονται στὴν ἄμμο, δὲν τοὺς...καίγεται καρφί!

Οἱ κοπέλλες οἱ σιτίσιες κι' οἱ σιγανοπαπαδῆδες ποὺ πηγαίνουν κι' ἐκείνους ταχυτικὰ στὶς ἀμμουδιές, ἔχουν διπλὰ τὶς μπανάδες, τὶς μπανάδες τὶς...μπανάδες, κι' εἰν' ἀδύνατον κανένως μὴ κουβέντα νὰ τοὺς πῇ, γιὰτί, φεῦ! τὶς προστατεύει...ίσχυρα νηοπεμπή!

Στὰ θαλάσσια τὰ μπάνια ὅπου βρέθηκα, τυχαίως, γιὰ νὰ γράψω τὴν καμπάνια, μεταξὺ τῶν ἑλλων εἶδα μὴ κυρία ἢ δεσποινίδα, ἕνα πρότυπον τευτέστιν ἐκαιδέας κλασσικῆς, μὲ τὸ φύλλο τῆς σιυχῆς, νὰ ζητᾷ καλὰ καὶ σώναι, δηλαδὴ νὰ ἐπιμένῃ, νὰ εἰσδύσῃ σὲ μὴ ζώνη ποὺ ἦταν κπηγορευμένη!

Στὸν σκοπὸ τῆς ἐπιμένει ἡ κυρία, ἡ κοπέλλα καὶ τῆς λέγει μὴ παρὲν γαβριάδων εὐρυτῶν. — Μὰ δὲν βλέπεις τὴν ταμπέλα; π' αὐστηρῶς ἀπαγορεύει...ἀλλή ψεις φω το γράφιδων;

♦♦♦

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἑλλεσις λίαν αἰσθητὴ ἰχθύων σημειοῦται καὶ ἡ τιμὴ τῶν φυσικῶν καβόλων δὲν μειοῦται.

Εἰς ὕψι δυσθεώρητα ἀνῆλθεν ἡ τιμὴ τῶν κι' εἰνε φορὰκι ἀσημαντὰ κατὰ τὸ μάλλον κι' ἦτοιν.

Διερωτᾶται δὲ κανεὶς γιὰτί σπανίζουν ἔτσι κι' ὅσο γουστᾶρουν τὰ πούλων τῆς αγοράς οἱ λέτσοι;

Τελείως ἀνεξήγητον τὸ πρᾶγμ' αὐτὸ τυγχάνει κι' ὁ κόσμος ὅλος γενικῶς σαστίζει καὶ τὰ χάνει.

Ὑποστηρίζουν δὲ πολλοὶ ἀναντιρρῶτως ὅτι κι' ἡ θάλασσα ἐγκατέλειψε τὴν τακτικὴν τὴν πρώτην.

Μοντέρνα ἦγουν ἔγινε, ἀλλὰ καὶ συμφορὰ μας—καὶ καδὲ φάρι ἔγινε... ντιζὲς στὰ θεατρά μας!

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ἀπὸ ρεγκλάμες γέμισαν τῶν Ἀθηνῶν οἱ τοῖχοι, σπανίως μάντρα δὲ κενὴ καθέννας δὲ πετύχη!

Μαῖτρ ντ' Ὀτέλ καὶ Ἐγκράντ διαφημίζουν ὅλοι, Ὀτέλ, ποὺ σημειώνουν, κατ' αὐτοὺς, μεγάλην ἐπιτυχία.

Μὲ τὶς ρεγκλάμες τῶν... Ὀτέλ κατέκλεισαν τὴν πόλιν καὶ γίναντε τὰ θεατρά ὅλα... ἐνεδοχεῖται!

Ἔχουν, κοινῶς, τὰ θεατρά σ' Ὀτέλ μεταβληθεῖ καὶ προσκαλοῦνε τὸ κοινὸν νὰ πᾶν νὰ... κοιμηθῇ!

ΠΤΩΣΕΙΣ

Γιὰ πτώσεις καθημερινῶς διαβάζει ὁ κόσμος ὅλος, γιὰ πτώσεις ποὺ ἐπετεύχθησαν ραγδαίως τε κι' εὐκόλως.

Διαβάζει πτώσεις ὀχυρῶν, σημαντικῶν προσώπων, κομβῶν συγκεντρωτικῶν, οὐ μὴν τε καὶ χωρίων.

Πτώσεις ἀεζιπτωτιστῶν ἀεροπλάνων πτώσεις, διαβάζεις πτώσεις ἡθικοῦ καὶ χίλιες περιπτώσεις.

Πτώσεις διαβάζει συνεχῶς σ' ἀκρόαστον βαθμεν καὶ δὲν διαβάζει πωθενὰ καί... ἐπτώσεις τῶν τιμῶν το

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Τελευταίως στὴν Ἀθήνα βρήκαμ' ὅλοι τὸ μπλε, ὅλαδὴ τὸ διάβολό μας ἀπ' τὸν Σπύρο τὸν Μελά.

Ρεζισὰρ εἶνε μεγάλως σκηνοθέτης ἦγουν ἦτοι καὶ πῶς εἶνε σκηνοθέτης πανταχοῦ διακηρύττει.

Σκηνοθέτης πολλὰκις, ἔργα ἐγκώρια καὶ ἔξανα κι' ἔχει ἐγκλήματα διαπράττει μάλλον... σκηνοθετημένα!

Σκηνοθέτησεν ὁσάυτως τὸν Ὀθέλλο, τὸν χειμῶνα κι' εἶχε κάνει πὺθ ἀβλίαν τὴν... ἀβλίαν Δυσδαίμονα.

Σκηνοθέτησε τὸ ἔργο μὲ τὸν τρόπο τὸ δικό του κι' εἶχε κάνει τὸν Ὀθέλλο νὰ... μαυρίσῃ ἀπ' τὸ κακό του!

ΓΙΩΡΓΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο λωποδύτης

Κατά τα μεσάνυχτα, ο Άντρέ φαζέ έφτασε ξαφνικά στην άπομη- ρική βίλλα του. Είχε φέ- γει για ταξίδι. Δεν έπρεπε όμως το τρώει, γιατί στο σ'αδμ' συνάν- τησε κατά σμπάσιον εκείνον ά- κριβώς που έπληγαν να βρή για υποθέσεις του. Έτσι έκανον τις δουλειές του επί τόπου και μόρε- σε να γυρίσει στο σπίτι του Ικανο- ποιημένος. Χαμογελώντας στη σκέψι- δι ότι έκανε για ευχάριστη έκ- πληξη στη γυναίκα του.

Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας ήταν μισανοιχτή. Ο Άντρέ χτύπη- σε ελαφρά. — Νανέ!... φώναξε. Δεν τον απάντησε κανείς, γιατί η γυναίκα του δεν βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο. Πού να ήταν άραγε;... Η Καμαριέρα άμυγαλε έβγαζε και, βλέποντας τον, αμυγαλε σαν τρο- μαγμένη. — Ε, τι έπαθε, Μαρία; της είπε άκείνος. Πού είναι η κυρία; Στη βεράντα, ψιθύρισε η κα- μαριέρα. Πάμε να την βρούμε. Δεν θα με περιμένει, άσφαλως. Φαντάζομαι την έκπληξη της.

Ο Άντρέ βγήκε από το δωμα- τίο. Η καμαριέρα τον άκολουθησε, τρέμοντας από φόβο. Πέρασαν με- ρικές στιγμές. Έπειτα ένας νέος με σκούρο παλτό, έμπεξε από την τζαμόπερτα του κήπου στη σάλα και διευθύνθηκε προς τα κρεβατοκάμαρα. Συγχρόνως άκούστηκαν άπ' έξω φωνές άνδρι- κές κι ένα γυναικείο οδριασμός. — Κάποιος μπήκε στο σπίτι! φώ- ναζε ο Άντρέ. Λωποδύτης!... Ο άγνωστος νέος, τρομαγμένος, βέλησε να φύγει. Καταβόλιντας όμως ότι δεν πρόφθανε πιά, φάνη- κε σαν να έπαυσε μία ξαφνική ά- ποφαση. Άνοιξε γρήγορα ένα συρ- τάρι κι άρχισε να ψάχνει και να άνακατεύει το περιεχόμενο του.

*** Τη στιγμή εκείνη, ο Άντρέ άρ- μισε μέσα στη σάλα. Σταμάτησε λίγο, με ύρος έκπληκτο και άπει- λητικό, ενώ ο άγνωστος γύριζε προς το μέρος του και χαμηλώνα- τα μάτια του, ταρταμένως. Ο Άν- τρέ τον πλησίασε θυμωμένος και του φώναξε: — Όποτε είσαι λοιπόν; Είσαι λω- ποδύτης και μπήκες στο σπίτι μου για να κλέψεις; Δεν είσαι όμως έ- μπειρος, νέο μου. Άνοιξε ένα συρτάρι, όπου δεν όπρησε πιθανό- τως να βρής τίποτε αξιοπ' λόγου!

Ο άγνωστος έμεινε άμήλητος, με τα μάτια πάντα χαμηλωμένα. Ξαφ- νικά ο Άντρέ φώναξε, μ' ένα ξε- σπασμό θυμού: — Άς άφήσουμε κατά μέρος τις προσποιήσεις. Άς μιλήσουμε στα- ράτα. Καταβαίνω καλά τι ήρθες να κάνης εδώ. Προτίμας να συλ- ληφθής ως λωποδύτης;... Έστω! Το προτιμάς κι εγώ.

Πλησίασε στο τηλεφώνιο, έπλη- ρη την άστυνομία και ζήτησε, να μι- λήσει στον άστυνόμο. Έν τ' άνω με- τας, γυρίζοντας προς τον άγνωστο, ρώτησε: — Είσαι φοιτητής; Έκείνος έμεινε άμήλητος και ά- παθής. — Δεν άπαντάς; έπέμεινε ο Άν- τρέ. — Δεν έχω καμιά άποχρώσει να άπαντήσω, έδήλωσε ο νέος. Καλέ- σατε τον άστυνόμο. Ό,τι έχω να πω θα το πω σ' αυτόν.

Ο Άντρέ άναόχησε τους όμους του. Ξαναήρθε το άκουστικό και έλε- πε: — Άλλο!... Μάλιστα, άγαπητέ μου κύριε άστυνόμο, είμαι έγώ ο Άντρέ Φαζέ... Σας χρειάζομαι. Έμπήκα στο σπίτι μου ένας λωπο-

δύτης. Τόν έπιασα έπ' αυτοφώρ- ω και τόν κρατώ. Θάρρητε σε μισή ώρα; Καλά, περιμένα... Άφησε το άκουστικό, πλησίασε πάλι το νέο και πρόσθεσε: — Ξέρω ποιος είσαι! Ένα άνώ- νυμο γράμμα μου έχει άνοιξει πρό άρκετού καιρού τα μάτια... Δεν ήθελα όμως να πιστέψω στην άπι- στία της γυναίκα μου, ως τη στι- γμή αυτή που σάς βρήκα μέσα στο σπίτι μου!

Με κυττάζετε με θράσος, γιατί με θεωρείτε δειλό και ξέρετε ίσως ότι δεν μ' άρέσουν τα σκάνδαλα... Ίσως να θέλετε να περάσετε για ήρωας, παίζοντας τόν ρόλο του λω- ποδύτου... Ξέρω... όμως το κά- νετε γι' αυτόν, όχι για μένα!... — Συστρίψατε τη ζωή μου! Μά θα έκδικηθώ! Τώρα που βρεθήκαμε για την διαγωγή της γυναίκα μου, ξέρω πιά τι πρέπει να κάνω! Πρίν άπ' όλο, θα την καλέσω εδώ, τώρα άμέσως...

Ο νέος έκανε μιάν Ικετευτική χει- ρονομία. Άλλά ο Άντρέ άδιαφό- ρησε. — Δεν έξέρι ότι τό έχω άνακα- λυψει όλοι έξακολούθησε. Ούτε και θα της το πω... Εα σάς παρου- σιάσω ως λωποδύτη. Χτύπησε το κουδούνι και έλε- πε στην καμαριέρα, που μπήκε στη σάλα, χλωμή σαν πεθαμένη, κι έμεινε σαν άπολιθωμένη βλέποντας το νέο: — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

Η καμαριέρα βγήκε, αστασίμενη. — Ω, πώς σάς περιφρονά γι' αυτό που θα κάνετε! Ψιθύρισε ο νέος, χλωμός από θυμό. — Μά τι έχεις πάθει άπάντε, Μα- ρία, και τρέμεις διαρκώς;... Τι κυττάζεις έτσι αυτόν τόν άνδρω- πο;... Είμαι λωποδύτης. Τόν έπια- σα να ψάχνει τα συρτάρια, αλλά δεν πρόφθανε να κλέψει τίποτε. Σε λίγο, θα τόν παραδώσω στην άστυ- νομία που θάρρη έδώ... Μη φοβά- σαι! Καθούσας την κυρία και πέ- ς της νάρθη άμέσως... Γρήγορα!

— Χά, χά! Μά περιφρονείτε; έ- πε ο Άντρέ γελώντας νευρικά. Με- γάλο το θράσος σας, νεαρό μου!... Είναι άλήθεια ότι μπορούσα να φερθώ και διαφορετικά. Άφού ό- μως σάς θεωρώ λωποδύτη...

*** Η Νανέ παρουσιάστηκε στο κα- τώφλι της πόρτας, κατάχλωμη. Μο- λονάτι τά είχε μάθει όλα από την καμαριέρα, δυσπιστούσε άκόμη. Κυττάζε τόν άνδρα της κι έπειτα τόν νέο, σαν να φοβόταν κάποια παγίδα. Άλλά οι πρώτες λέξεις του Άντρέ την καθυσόχασαν. Κι άλλαξε άμέσως στάσι, σαν να είχε λυτρωθί από μία θανάσιμη άγώ- νια.

— Κούτταξε, Νανέ... της έλεπε ο άνδρας της. Τόν έπιασα έδώ, το φιλαράκι, να ψάχνει, τα συρτάρια για να κλέψει. Είδοποίησα την ά- στυνομία... Σε φώναξα, για να σε καθυσόχασω, μήπως τόν έβλεπες έ- ξαφνα και τρώαξες. — Η καρδιά της Νανέ χτυπούσε δυνατά. Νόμιζε πως θα σωριαστή κάτω. Άκούμπησε στον ώμο του άνδρός της και τον ρώτησε, με φω- νη ποτέρεμε ελαφρά: — Και τώρα; — Τώρα... είναι δουλειά δική του... Εα τόν άναγκάσουν, θα τόν φυλακίσουν, θα τόν καταδικάσουν... Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Μπο- ρούσε να διαλέξει ένα άλλο έπάγ- γελμα... Εδύχως που έβγαζε ξαφ- νικά από το σταθμό! Φαντάζομαι το φόβο σου, αν ήσουν μόνη στο σπίτι και έβλεπες έξαφνα μπροστά σου έναν άγνωστο. — Θεέ μου! Θα πέθαινα από τόν τρόμο!... ψιθύρισε η Νανέ.

Ο Άντρέ την έκούταζε, παρακο- λουθώντας κάθε άλλαγή της φυσιο- γνομίας της. — Πώς καταντούν οι άμυαλοι νέοι!... πρόσθεσε. Είμαι φοιτητής ίσως... Μου φαίνεται πρωτόγαλ- τος άκόμη σ' αυτή τη δουλειά!

— Έχεις δική σου σήκωσις τούς όμους σου, της έλεπε. Τι μάς ένδια- φέρει έμάς άλήθεια; Μά εγώ μι- λούσα έτσι, από άνθρωπισμό... Ένας πόνος άπέθανον ζωγρα- φίστηκε στο πρόσωπο τού νέου, δι- ην έαφνική έκείνη άποκάλυψε τού ελθρινού χαρακτήρος της γυναι- κας τού άάστευτε. — Άρκε! έόσπα με φωνή πνιγ- μένη. Άρκε!... Μη τόν πιστεύεις, κυρία... Παίξει μία κομωδία! Τά έξέρι όλοι!... Φθάνουν πιά οι προ- σποιήσεις, τά ψεύδη, οι άβλιότη- τες!...

Άλλά κι ο Άντρέ άξισε τώρα να ξεοσάσει δαλ η πικρία του. — Η κομωδία αυτή χρησίμευσε για να φανερωθί ότι η ποταπότης της ψυχής της συνενόησε σας! φώ- ναζε Άκούστε. Δεν όπρησε πιά λόγος να περνάτε μία λωποδυτή! Σας άπαλλάσσω από την ήρωική αυτή θυσία! Φύγετε άμέσως από το σπίτι μου... γρήγορα πρίν έλθω ή άστυνομία... Εα πω στον άστυ- νόμο, ότι δραπέτευσάτε, θα βρώ κάποιο ψέμμα... Μά φύγετε, λοιπόν, φύγετε! Άλλοιώς, δεν έξω κι ε- γώ τι μπορώ να κάνω!

Ο νέος έβγήκε, με τό κεφάλι σκυμμένο. Χωρίς ποτέ να γυρίση να κυττάξει την Νανέ. Τότε ο Άν- τρέ γύρισε προς τη γυναίκα του. — Σε συχαίνομαι, ταπεινό πλά- σμα! πρόσθεσε. Αυτός ο άνθρωπος θα θυσιάζονταν για σένα... Κα! σού... έσύ δεν έφάνηκες να νουιάζεσαι κα- θόλου για την τύχη σου! — Άν φώναζε, αν έόσπαγες, αν όμολογούσες την άλήθεια... δεν έξω τότε τί θα σου έκανα έπάνω στο θυμό μου... Ίσως και να σε έ- πνιγα... Πάντως όμως θα έσωζες το άσθμά σου, θα φαίνουσαν ά- νότερη, ήρωϊδα, στα μάτια έκεί- νου... και στα δικά μου. Ένώ τό- ρα μάς έχασες και τούς δύο, προσ- παθώντας να γλυτώσης τόν έαυτό σου!

— Τι να σου κάμω; Νά σε σκοτώ- σω; Δεν αξίζει τόν κόπο. Σού συ- νιστώ να μη πέσης στα πόδια μου, να μη ζητήσεις συγγνώμη! Όχι άνόφελες σκηές... Εα τραβήξω άπλάς ο καθένας το δρόμο του. Άβριο θα κανονίσουμε τις λεπτο- μερείς τού χωρισμού μας... Πή- γαινε τώρα... — Η Νανέ έβγήκε από τη σάλα, βαδίζοντας σαν αυτόματο. Ο Άν- τρέ έμεινε για μερικά λεπτά άκί- νητος... Ένα κουδούνισμα τόν έ- καμε να συνέλθω. Έτρεξε άμέσως και άνοιξε την έξοδον, λέγοντας πρόσχαρη: — Ω, καθώς τόν κύριο άστυνό- μο!... Δυστυχώς, μου τόδεκασε ο λωποδύτης... Έλάτε, έλάτε μέσα άστόσο... Θα σάς έξηγήσω...

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Μία ιδέα — Δεν μπορώ πιά να ύποφέρω τόν γυϊό μου! Άκούει μόνο τις συμβουλές των ήλιθίων ύποκριτών...

Θύμα τού καθήκοντος — Ο άνδρας αυτός θέλησε να κά- νη το καθήκον του και στις τελευταίες του στιγμές. — Για ποϊόν μιλάς; — Για τόν άρχηγό των πυροσβεστών, ο οποίος καθός έσφυγούσε, έμψυχούσε: «Σβήνω!...

Για να μη τού καταλάβουν — Η σ' ύνο... Είμαστε πάντα χρο- νία παντρεμένοι και δεν έχεις παρά άκόμα ούτε μιάς ήμέρας άδεια. Δεν μπορούν λοιπόν να κάνουν χωρίς έσένα στο γραφείο σου; — Ο σ' ύνο... Και βέβαια μπο- ρούν. Δεν θέλω όμως να τού καταλά- βουν...

Ποιός τού φταίει;... Σε λίγο θα φορή της χειροπέδες... Έπρηξε μία έκφραστική ματιά στη γυναίκα του, σαν να της ζη- τούσε τη γνώμη της. Έκείνη, άφου βεβαιώθηκε μ' ένα γρήγορο βλέμμα ότι δεν την έβλεπε ο νέος, άπάν- τησε στη σιωπηλή έρώτησή τού άν- δρός της μ' ένα άνασκήκωμα τών ώμων, που σήμαινε: — Τι μάς νοιάζει έμάς γι' αυτόν τόν άνδρα;... — Άντρέ χαμογέλασε παράξενα. — Έχεις δική σου σήκωσις τούς όμους σου, της έλεπε. Τι μάς ένδια- φέρει έμάς άλήθεια; Μά εγώ μι- λούσα έτσι, από άνθρωπισμό... Ένας πόνος άπέθανον ζωγρα- φίστηκε στο πρόσωπο τού νέου, δι- ην έαφνική έκείνη άποκάλυψε τού ελθρινού χαρακτήρος της γυναι- κας τού άάστευτε.

Άρκε! έόσπα με φωνή πνιγ- μένη. Άρκε!... Μη τόν πιστεύεις, κυρία... Παίξει μία κομωδία! Τά έξέρι όλοι!... Φθάνουν πιά οι προ- σποιήσεις, τά ψεύδη, οι άβλιότη- τες!...

Άλλά κι ο Άντρέ άξισε τώρα να ξεοσάσει δαλ η πικρία του. — Η κομωδία αυτή χρησίμευσε για να φανερωθί ότι η ποταπότης της ψυχής της συνενόησε σας! φώ- ναζε Άκούστε. Δεν όπρησε πιά λόγος να περνάτε μία λωποδυτή! Σας άπαλλάσσω από την ήρωική αυτή θυσία! Φύγετε άμέσως από το σπίτι μου... γρήγορα πρίν έλθω ή άστυνομία... Εα πω στον άστυ- νόμο, ότι δραπέτευσάτε, θα βρώ κάποιο ψέμμα... Μά φύγετε, λοιπόν, φύγετε! Άλλοιώς, δεν έξω κι ε- γώ τι μπορώ να κάνω!

Ο νέος έβγήκε, με τό κεφάλι σκυμμένο. Χωρίς ποτέ να γυρίση να κυττάξει την Νανέ. Τότε ο Άν- τρέ γύρισε προς τη γυναίκα του. — Σε συχαίνομαι, ταπεινό πλά- σμα! πρόσθεσε. Αυτός ο άνθρωπος θα θυσιάζονταν για σένα... Κα! σού... έσύ δεν έφάνηκες να νουιάζεσαι κα- θόλου για την τύχη σου! — Άν φώναζε, αν έόσπαγες, αν όμολογούσες την άλήθεια... δεν έξω τότε τί θα σου έκανα έπάνω στο θυμό μου... Ίσως και να σε έ- πνιγα... Πάντως όμως θα έσωζες το άσθμά σου, θα φαίνουσαν ά- νότερη, ήρωϊδα, στα μάτια έκεί- νου... και στα δικά μου. Ένώ τό- ρα μάς έχασες και τούς δύο, προσ- παθώντας να γλυτώσης τόν έαυτό σου!

— Τι να σου κάμω; Νά σε σκοτώ- σω; Δεν αξίζει τόν κόπο. Σού συ- νιστώ να μη πέσης στα πόδια μου, να μη ζητήσεις συγγνώμη! Όχι άνόφελες σκηές... Εα τραβήξω άπλάς ο καθένας το δρόμο του. Άβριο θα κανονίσουμε τις λεπτο- μερείς τού χωρισμού μας... Πή- γαινε τώρα... — Η Νανέ έβγήκε από τη σάλα, βαδίζοντας σαν αυτόματο. Ο Άν- τρέ έμεινε για μερικά λεπτά άκί- νητος... Ένα κουδούνισμα τόν έ- καμε να συνέλθω. Έτρεξε άμέσως και άνοιξε την έξοδον, λέγοντας πρόσχαρη: — Ω, καθώς τόν κύριο άστυνό- μο!... Δυστυχώς, μου τόδεκασε ο λωποδύτης... Έλάτε, έλάτε μέσα άστόσο... Θα σάς έξηγήσω...

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Μία ιδέα — Δεν μπορώ πιά να ύποφέρω τόν γυϊό μου! Άκούει μόνο τις συμβουλές των ήλιθίων ύποκριτών...

Θύμα τού καθήκοντος — Ο άνδρας αυτός θέλησε να κά- νη το καθήκον του και στις τελευταίες του στιγμές. — Για ποϊόν μιλάς; — Για τόν άρχηγό των πυροσβεστών, ο οποίος καθός έσφυγούσε, έμψυχούσε: «Σβήνω!...

Για να μη τού καταλάβουν — Η σ' ύνο... Είμαστε πάντα χρο- νία παντρεμένοι και δεν έχεις παρά άκόμα ούτε μιάς ήμέρας άδεια. Δεν μπορούν λοιπόν να κάνουν χωρίς έσένα στο γραφείο σου; — Ο σ' ύνο... Και βέβαια μπο- ρούν. Δεν θέλω όμως να τού καταλά- βουν...

Ποιός τού φταίει;... Σε λίγο θα φορή της χειροπέδες... Έπρηξε μία έκφραστική ματιά στη γυναίκα του, σαν να της ζη- τούσε τη γνώμη της. Έκείνη, άφου βεβαιώθηκε μ' ένα γρήγορο βλέμμα ότι δεν την έβλεπε ο νέος, άπάν- τησε στη σιωπηλή έρώτησή τού άν- δρός της μ' ένα άνασκήκωμα τών ώμων, που σήμαινε: — Τι μάς νοιάζει έμάς γι' αυτόν τόν άνδρα;... — Άντρέ χαμογέλασε παράξενα. — Έχεις δική σου σήκωσις τούς όμους σου, της έλεπε. Τι μάς ένδια- φέρει έμάς άλήθεια; Μά εγώ μι- λούσα έτσι, από άνθρωπισμό... Ένας πόνος άπέθανον ζωγρα- φίστηκε στο πρόσωπο τού νέου, δι- ην έαφνική έκείνη άποκάλυψε τού ελθρινού χαρακτήρος της γυναι- κας τού άάστευτε.

Άρκε! έόσπα με φωνή πνιγ- μένη. Άρκε!... Μη τόν πιστεύεις, κυρία... Παίξει μία κομωδία! Τά έξέρι όλοι!... Φθάνουν πιά οι προ- σποιήσεις, τά ψεύδη, οι άβλιότη- τες!...

Άλλά κι ο Άντρέ άξισε τώρα να ξεοσάσει δαλ η πικρία του. — Η κομωδία αυτή χρησίμευσε για να φανερωθί ότι η ποταπότης της ψυχής της συνενόησε σας! φώ- ναζε Άκούστε. Δεν όπρησε πιά λόγος να περνάτε μία λωποδυτή! Σας άπαλλάσσω από την ήρωική αυτή θυσία! Φύγετε άμέσως από το σπίτι μου... γρήγορα πρίν έλθω ή άστυνομία... Εα πω στον άστυ- νόμο, ότι δραπέτευσάτε, θα βρώ κάποιο ψέμμα... Μά φύγετε, λοιπόν, φύγετε! Άλλοιώς, δεν έξω κι ε- γώ τι μπορώ να κάνω!

Ο νέος έβγήκε, με τό κεφάλι σκυμμένο. Χωρίς ποτέ να γυρίση να κυττάξει την Νανέ. Τότε ο Άν- τρέ γύρισε προς τη γυναίκα του. — Σε συχαίνομαι, ταπεινό πλά- σμα! πρόσθεσε. Αυτός ο άνθρωπος θα θυσιάζονταν για σένα... Κα! σού... έσύ δεν έφάνηκες να νουιάζεσαι κα- θόλου για την τύχη σου! — Άν φώναζε, αν έόσπαγες, αν όμολογούσες την άλήθεια... δεν έξω τότε τί θα σου έκανα έπάνω στο θυμό μου... Ίσως και να σε έ- πνιγα... Πάντως όμως θα έσωζες το άσθμά σου, θα φαίνουσαν ά- νότερη, ήρωϊδα, στα μάτια έκεί- νου... και στα δικά μου. Ένώ τό- ρα μάς έχασες και τούς δύο, προσ- παθώντας να γλυτώσης τόν έαυτό σου!

— Τι να σου κάμω; Νά σε σκοτώ- σω; Δεν αξίζει τόν κόπο. Σού συ- νιστώ να μη πέσης στα πόδια μου, να μη ζητήσεις συγγνώμη! Όχι άνόφελες σκηές... Εα τραβήξω άπλάς ο καθένας το δρόμο του. Άβριο θα κανονίσουμε τις λεπτο- μερείς τού χωρισμού μας... Πή- γαινε τώρα... — Η Νανέ έβγήκε από τη σάλα, βαδίζοντας σαν αυτόματο. Ο Άν- τρέ έμεινε για μερικά λεπτά άκί- νητος... Ένα κουδούνισμα τόν έ- καμε να συνέλθω. Έτρεξε άμέσως και άνοιξε την έξοδον, λέγοντας πρόσχαρη: — Ω, καθώς τόν κύριο άστυνό- μο!... Δυστυχώς, μου τόδεκασε ο λωποδύτης... Έλάτε, έλάτε μέσα άστόσο... Θα σάς έξηγήσω...

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Μία ιδέα — Δεν μπορώ πιά να ύποφέρω τόν γυϊό μου! Άκούει μόνο τις συμβουλές των ήλιθίων ύποκριτών...

Θύμα τού καθήκοντος — Ο άνδρας αυτός θέλησε να κά- νη το καθήκον του και στις τελευταίες του στιγμές. — Για ποϊόν μιλάς; — Για τόν άρχηγό των πυροσβεστών, ο οποίος καθός έσφυγούσε, έμψυχούσε: «Σβήνω!...

Για να μη τού καταλάβουν — Η σ' ύνο... Είμαστε πάντα χρο- νία παντρεμένοι και δεν έχεις παρά άκόμα ούτε μιάς ήμέρας άδεια. Δεν μπορούν λοιπόν να κάνουν χωρίς έσένα στο γραφείο σου; — Ο σ' ύνο... Και βέβαια μπο- ρούν. Δεν θέλω όμως να τού καταλά- βουν...

Ποιός τού φταίει;... Σε λίγο θα φορή της χειροπέδες... Έπρηξε μία έκφραστική ματιά στη γυναίκα του, σαν να της ζη- τούσε τη γνώμη της. Έκείνη, άφου βεβαιώθηκε μ' ένα γρήγορο βλέμμα ότι δεν την έβλεπε ο νέος, άπάν- τησε στη σιωπηλή έρώτησή τού άν- δρός της μ' ένα άνασκήκωμα τών ώμων, που σήμαινε: — Τι μάς νοιάζει έμάς γι' αυτόν τόν άνδρα;... — Άντρέ χαμογέλασε παράξενα. — Έχεις δική σου σήκωσις τούς όμους σου, της έλεπε. Τι μάς ένδια- φέρει έμάς άλήθεια; Μά εγώ μι- λούσα έτσι, από άνθρωπισμό... Ένας πόνος άπέθανον ζωγρα- φίστηκε στο πρόσωπο τού νέου, δι- ην έαφνική έκείνη άποκάλυψε τού ελθρινού χαρακτήρος της γυναι- κας τού άάστευτε.

Άρκε! έόσπα με φωνή πνιγ- μένη. Άρκε!... Μη τόν πιστεύεις, κυρία... Παίξει μία κομωδία! Τά έξέρι όλοι!... Φθάνουν πιά οι προ- σποιήσεις, τά ψεύδη, οι άβλιότη- τες!...

Άλλά κι ο Άντρέ άξισε τώρα να ξεοσάσει δαλ η πικρία του. — Η κομωδία αυτή χρησίμευσε για να φανερωθί ότι η ποταπότης της ψυχής της συνενόησε σας! φώ- ναζε Άκούστε. Δεν όπρησε πιά λόγος να περνάτε μία λωποδυτή! Σας άπαλλάσσω από την ήρωική αυτή θυσία! Φύγετε άμέσως από το σπίτι μου... γρήγορα πρίν έλθω ή άστυνομία... Εα πω στον άστυ- νόμο, ότι δραπέτευσάτε, θα βρώ κάποιο ψέμμα... Μά φύγετε, λοιπόν, φύγετε! Άλλοιώς, δεν έξω κι ε- γώ τι μπορώ να κάνω!

Ο νέος έβγήκε, με τό κεφάλι σκυμμένο. Χωρίς ποτέ να γυρίση να κυττάξει την Νανέ. Τότε ο Άν- τρέ γύρισε προς τη γυναίκα του. — Σε συχαίνομαι, ταπεινό πλά- σμα! πρόσθεσε. Αυτός ο άνθρωπος θα θυσιάζονταν για σένα... Κα! σού... έσύ δεν έφάνηκες να νουιάζεσαι κα- θόλου για την τύχη σου! — Άν φώναζε, αν έόσπαγες, αν όμολογούσες την άλήθεια... δεν έξω τότε τί θα σου έκανα έπάνω στο θυμό μου... Ίσως και να σε έ- πνιγα... Πάντως όμως θα έσωζες το άσθμά σου, θα φαίνουσαν ά- νότερη, ήρωϊδα, στα μάτια έκεί- νου... και στα δικά μου. Ένώ τό- ρα μάς έχασες και τούς δύο, προσ- παθώντας να γλυτώσης τόν έαυτό σου!

— Τι να σου κάμω; Νά σε σκοτώ- σω; Δεν αξίζει τόν κόπο. Σού συ- νιστώ να μη πέσης στα πόδια μου, να μη ζητήσεις συγγνώμη! Όχι άνόφελες σκηές... Εα τραβήξω άπλάς ο καθένας το δρόμο του. Άβριο θα κανονίσουμε τις λεπτο- μερείς τού χωρισμού μας... Πή- γαινε τώρα... — Η Νανέ έβγήκε από τη σάλα, βαδίζοντας σαν αυτόματο. Ο Άν- τρέ έμεινε για μερικά λεπτά άκί- νητος... Ένα κουδούνισμα τόν έ- καμε να συνέλθω. Έτρεξε άμέσως και άνοιξε την έξοδον, λέγοντας πρόσχαρη: — Ω, καθώς τόν κύριο άστυνό- μο!... Δυστυχώς, μου τόδεκασε ο λωποδύτης... Έλάτε, έλάτε μέσα άστόσο... Θα σάς έξηγήσω...

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

Λ. ΑΝΤΟΝΕ

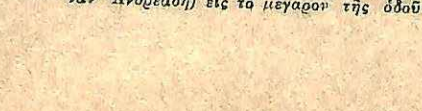
ποτέ. Έγώ τούλ' χίστον είμαι χα- μένος. — Άς ν' σε έκδικηθί θανάσιμα ή 'Εγυλόνη! — Όχι, αυτή είναι μία γυναίκα έπιπολά και ριλαρέσι. Δεν είναι Ικανή να κάνει μ'εγώ... άκό. Ο Ρόντερικ όμως, αν άντιληφθί πως είμαι άντίληγος του, θα δά διαστά- σον να με έξαναίστη. — Τρέμο για σένα πιά πολύ πα- ρά για τόν έαυτό μου. Έμπαρ. — Άς έχουμε τις έλπίδες μας στο Θεό της άπίης, Φλορίτα. Τώρα, πρέπει να φύγω. Άρκετά καθήκαμε εδώ. Εοχαρίστησε θερμά την καλή λανική θά την πάρης μαζί σου; Τι λές; Είπε πιστή κοπέλα. — Σκέπτομαι να την πάρω μα- ζι μου. — Έλα, δώσε μου άκόμα ένα φιλά. — Τα χείλη τους ένώθηκαν πάλι, σ' ένα θερμό, παράφορο φιλά. Κ' έ- πειτα, ο Έμπαρ έφυγε με βήματα κλειστά, άφροντας την κοπέλα σά μεθυσμένη, παραλυσιμένη από την άγάπη, τα φιλά, τόν κύνδον...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ- ΝΩΝ.— Στην Ίσπανία, στην αλλη της Κόρδοβας ή βασίλισσα Έγυλόνη εινε τρελλά ερωτευμένη με τόν άρσίο πρίγκη- πα Έμπαρ. Ο Έμπαρ άναγκάζεται ν' άναίχεται τόν έρωτά της, στην πραγμα- τικότητα όμως νοιάζει μυστική φλογ- ή άγάπης για την πανέμορφη πριγκί- πισσα Φλορίτα ντε Τίρκι. Μά και της Φλορίτας ή τρυφερή καρδιά χινιάει με λαχράρα για τόν Έμπαρ. Άλλά κι ή βασίλισ- σα Ρόντερικ εινε ερωτευμένη με τόν άρσίο πρίγκηπα. Άπό τό ένα μέρος ο κύνδονος τού βασιλικού έρω- τος μά από τό άλλο ή άγωνία για τις διαθέσεις τού Έμπαρ: Τήν άγάπη άγαγε ή άγάπη τή βασίλισσα; Πάνω στην άπειλίσια της ή Φλορίτα έκμισθηρείται στην άπόλυτη της λανική ότι θα πάη να κλειστή ή μοναστήρι. Η λανική της προ- τείνει τότε να γράνη στον Έμπαρ και να τον ζήτηση να συναντηθουν τό βράδυ της επομένης και να μιλήσουν στο δωμάτιο της άκολουθού της. Η Φλορίτα τό δέχεται. Η λανική γυρίζει χαρούμενη από τόν Έμπαρ και πληροορεί την Φλο- ρίτα ότι ο πρίγκηπ την άγάπη τρελλά και ότι δεν βλέπει την ώρα να τρέξη κοντά της την ώρα τού ραντεβού τους. Μά ή λανική δεν εινε ειλικρινής. Προδίδει την νουία της. Και τό πρωί της άλλης ήμέας παρουσιάζεται στον βασιλιά, τού άποκαλύπτει τόν μυστικό έρωτα της Φλορίτας και τού Άμπαρ και τού προτείνει να κρυφίη στο δωμάτιό της τήν ώρα τού ραντεβού γιά να βεβαιωθί γιά τό άσθμα που φλογίζει τούς δύο έρω- τουμενούς. Ο βασιλιάς δέχεται. Συγχρόνως παρομοία σιγή συμβαίνει και στο δωματίο της βασίλισσας: Η άπόλυτης της Κάλμα την έδοποιεί γιά τόν έρωτά της Φλορίτας και τού Έμπαρ και την καλεί να παρσστή γρηφά ή ίδια τού ραντεβού τους. Τήν ώριμένη ώρα οι δύο έρωτευμένοι συναντιούνται στο δω- μάτιο της λανικής και άναλλάσσον όρκους αλωνίας λατρείας. Ο Έμπαρ όμως τρέμει για την άγαπημένη του—την οποία λαχράζει να κάνει δική του ο βασι- λιάς Ρόντερικ—και της προτείνει να τήν άπαγάη.

<

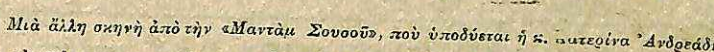
περιμένει απάντησι δ, Μα)

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η ΟΥΛΑ

αντιλαμβάνεσθε

Δ. ΨΑΘΑΣ 7

7

ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΡΟΛΟΣ

42ον.—"Όταν ό σύ- ζυγός σας δέν εΐνε φιλόφρων

Κυρία,
Είμαι παντρεμένη τέσσαρα χρόνια τώρα μ' έναν άνδρα κατά δέκα χρόνια μικρότερό μου. Συνεννοούμεθα περιφραγμένα, ένα πράγμα όμως με αναστατώνει. Ποτέ ό άνδρας μου δέν μου έκανε ένα φιλοφρόνημα, κι' όμως είμαι άρκετα όμορφη. Άλλοι μου τώ λένε αυτό, αλλά εκείνος—άλλοι μου—ποτέ. Κάνω ός τόσο πολλές προσπάθειες να είμαι όσο μπορεί καλότερη. Έξ άλλου, όταν τού θυμίζω συμπεριμαρτυρία τις ανανήψεις που είναι για μένα προφύλακτες, βλέπω πως θυμώνει. Παρ' όλα αυτά όμως είμαι βεβαία για την άρσένισή του, με περιβάλλει με φροντίδες, με προσφιλότητες, ενδιαφέρειται περισσότερο για την ευτυχία μου παρά για τη δική του. Τι συμβαίνει λοιπόν στην περίπτωση αυτή;

ANNA-MARIA

Κυρία,
Στην περίπτωση σας, είνε βέβαιον ότι πρόκειται άπλως περί ζητημάτων χαρακτήρος. Ό άνδρας σας είνε από τους ανθρώπους που δέν εξωτερικεύονται εύκολα. Αισθάνεται για σας την πιο μεγάλη ιστορία, την έκδηλωση με τίς πράξεις του, αλλά τού είνε δύσκολο να την εκφράσει με τα λόγια του. Είνε πιθανότατα ένας άνδρας άρκετά δυνατός που θεωρεί ός ύπερπερισσώσας τις φιλοφρονήσεις, κι' αυτό που λένε δικαίως «προσφιλής ανανήψεις». Τού άρσένου άσφαλώς άναστατώνει ό άνδρας, γιατί η ζωή της σάς, ίσως όμως να αισθάνεται τόν έαυτό του άνικανο να έρμηνεύσει τα αισθήματα του και γι' αυτό και άπεφάσισε να φανή λίγο βαρύν, πράγμα που είνε, σ' ένα καλοστημένο άνδρα, μια μορφή συστολής. Μπορεί άλλωστε να υπάρχει σ' αυτό και μια ήθελή ντροπή που έχει κι' αυτή την χάρη της.
Πιστεύω, κυρία μου, ότι άν είνε πολύ εύκολο για έναν άποιοιόδη, ποτέ κύριο να κάνει φιλοφρονήσεις σε μια γυναίκα, άπλως ίσως από

τάτε σ' ένα σαλόνι.
Δέν είνε λιγότερο αλήθεια ότι ή παρατήρησής σας θα έπρεπε να κάνει πολλούς συζύγους να σκεφθούν. Ήθελε να φροντίσουν λίγο να μην είνε μονάχα σύζυγοι, αλλά να φανούν και λίγο έρασται. Νομίζουν ότι έκαναν τόν παν για μια γυναίκα, όταν της δώσουν μια βολική ζωή, πράγμα που είνε άπλως τού καθήκον τους. Οι γυναίκες δέλουν επίσης ν' ασχολούνται διαρκώς, οι άνδρες μαζί τους και γι' αυτό, άλλοι μόνον!—άπευθύνονται καμιά φορά στον έραστή.
Ό ρόλος τού συζύγου είνε δίχως άμφιβολία δύσκολος, είνε δηλαδή ό πιο άχάριστος που μς προσφέρει ή αισθηματική ζωή. Όταν τόν συγκρίνουν με τόν πόλο τού έραστου, κρομάζονται τήν εύδονη που αναλαμβάνει ένας άνδρας δεχόμενος τού έπάρξελμα τού συζύγου. Γιατί άν ό έραστής είνε τού εξαιρετικού προσωπικού, που φέρνει καί τόν καλονόητο, που ζή με φανταστική ζωή, έξω άπ' τις καθημερινές σκουτούρες, ό σύζυγος αντίθετος είνε ό άνδρας της καθημερινής ζωής που έξέρε τις σκουτούρες του και έξέρε τις δικές σας, που άφινει να φαίνονται τα έλαττώματά του και δέν άγνοεί τα δικά σας.
Ό πρώτος είνε πάντοτε κομψός, ευρισμένος, άξιαγάπητος έξ ύποχρεώσεως, άντικείμενον μιας άπείρητης έπικεικίας, φορτωμένος φιλοφρονήσεις όπως ένα γλύκινο είνε φορτωμένο με κρέμα και με φρούτα. Ό άλλος είνε συχνά άπειρητοπος και άεύριστος, έχει πολύ φυσικές άκρίειες, είνε άποροφημένος από τα καθημερινά βάσανα της ζωής και της έργασίας του. Δικαίως λοιπόν σκέπτονται έλάχιστα τις φιλοφρονήσεις γιατί ή γυναίκα δέν πάντοτε έτοιμη να τις δεχθή και γιατί φοβάται μήπως γελοιοποιηθή ή προσβληθή. Δέν μπορούμε βέβαια να συγκρίνωμε δυό δυτά τόσο άνόμοια. Άν όμως ό σύζυγος τού έχει πολλά άπό τόν παγινίδι του, έκόπεται λίγο να φανή κάπου κάπου και έραστής της γυναίκας του, θα ήταν τότε ό νικητής στο πεδίο τού έρωτος.

ΣΑΙΝ-ΠΡΕ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...τόν παρελθόντα αϊώνα στην 'Αγγλία κρεμάστηκαν 493 κακούργοι;
...οι κάτοικοι τού Θιβέτ διαιρούν την εβδομάδα σε πέντε μέρες, ήτοι την ημέραν τού Σιδηρού, τού Ξύλου, τού 'Υδατος, τών Φύλλων και της Γης;
...τα ψηλά και μικρά κολλάρια προκαλούν τού κοκκίνισμα της μύτης και γερμίζουν τόν πρόσωπο σπυριά;
...άν θέλετε να ταπετσάρετε με χαρτί τούς τοίχους οι όποιοι είνε άσπριμένοι πρέπει να τούς άλειψετε προηγουμένως με ζυδί, γιατί διαφορετικά τού χαρτί δέν πιάνει;
...δέν πρέπει να σάς ένθουσιάζη τού βάρος τού σώματός σας; Ό άνθρωπος δέν είνε χοίρος!
...ό άγαθοεργότερος άνθρωπος είνε και ό μακροβιώτερος;
...ό εγκάρδιος γέλος είνε άντιδυσπεπτικός;
...όταν άλείψετε με μαλακό σαπούνι τις ραφές τών όποημάτων σας, παύουν άμέσως να τρίζουν;
...άν ή φωνή σας είνε βραχνή, και βάλετε στο στόμα σας ένα κομμάτι βόρακος, μικρό σαν ρεβύθι, τού όποιο δέν καταπίνετε σιγά-σιγά, ή φωνή σας θα καθαρίση πάραυτα;
...ή αναλογία τών τυφλών είνε 1 επί 14000 ανθρώπων;
...τό ψωμί διατηρείται φρεσκοτό τού όταν τοποθετηθή μέσα σε άλεύρι. Είται που να μην έρχεται καθόλου σε έπαφή με τόν άέρα;
...έξ όλων τών χωρών περισσότερη ζάχαρη καταναλάκει ή 'Αμερική;
...μέσα στο παράδοξο της φύσεως προστεθή τώρα τελευταία κι' ένα περίεργο ψάρι, τού όποιο έχει κινήσει τόν ένδισαρόν δλου τού έπιστημονικού κόσμου;
Πρό καιρού πράγματι ένας Χιλιανός ψαράς πού έφύρασε με την τράτα τόν στάς άκτής τού Ελρκούτου 'Ωκεανού, έπιασε μέσα στα δίχτυα του και τόν περλερό αυτό ψάρι, τού όποιο έχει τέσσερα μάτια! Τού ψαριού αυτό που είνε άρκετά χοντρό και όχι πολύ μεγάλο, μοιάζει πάρα πολύ με λιβρίνι. Τα μάτια του, χωρισμένα τού ένα άπό τήν άλλο με κάποια λεπτή μεμβράνη, είνε και τα τέσσερα τού ίδιου μεγέθους κι' χρώματος.

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Καλλίτερα νάχης δυό άρρώστειες παρά δυό γιατρούς.
*
'Αν μ' γελάση ένας άνθρωπος μια φορά, ντροπή δική του. 'Αν με γελάση δυό φορές ντροπή δική μου.
*
'Η μοίρα δίνει πολλές φορές άκρόδια σε ανθρώπους που τούς έχουν πείσει τα δόγματα.
*
Κάθεσιν καλά στη θέσι σου και κανείς δέν θ' αε σήκωσι.
*
'Αν παίξης με τόν τρελλό στο σπίτι σου, θα παίξη κι' αυτός με σένα στο δρόμο.
*
Τό μέλι είνε ένα πράγμα και ή τιμή τού μελιού άλλο.
*
'Η γλώσσα σκετώνει περισσότερους άπό τόν σπαθί.
*
Λοιώς, δέν να τολμούσα νάρθω τόσο γρήγορα... 'Επ'ήρα την καινούργια διευθύνουσα σου άπό την θυροπόρτα τού παλαιοί σπιτιού μας...
*
Θάνατο ό χειμώνας. 'Αρχίζω να κρύνω, έτσι μόνος!...
*
Κι' έγώ σ' άποχίτοισα Νοσταλγούσα την παλιά μας ζωή...
*
'Η μοναξιά με σκότωνε άγάπη μου...
*
Και μένα με θανάτωνε ό χωρισμός!
*
Τι καλά έκανες που ήρθες!
*
Πόσο είμαι εύτυχισμένη, καλέ μου άνδρουλάκι!...
*
'Αρχίζεις μια καινούργια ζωή...
*
Μια καινούργια ζωή στον μικρόν αυτό παράδεισο μας... Μια καινούργια άγάπη... Τίποτε δέν θα μς χωρίση πια...
*
Ναι, τίποτε ούτε ό θάνατος!...
*
'Η Νέλλα ρίχτηκε στην άγκαλιά τού Πάολο. Κι' άρχισαν να φιλιούνται, σαν τόν παλιό καλό καιρό της πρώτης τους γνωριμίας, της πρώτης τών άγάπης...
*
M. ΝΤ' ΑΑΜΠΕΡΤΙ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΑ

δε τούς άφροσύ των νερών να τόν άγκαλιάζουν σαν κατάλευκα φτερά που θέλανε να τόν κρατήσουν στην ζωή του...
Κι' έπίστεψε πως ό έμφορος νετός είχε γίνει πούλι της άγάπης...

Ό Πρίαμος έκανε θυαίες για τού χαμέ τού παιδιού του, κι' όλοι οι υιοί του ήταν εκεί, εκτός άπό τόν Πάριον, πούλειπε στην 'Ελλάδα, άπό όπου έρπαξε την άρσιν 'Ελένην, για να προσελκύει τόν πλάστην. Ό 'Ελληνες, άφου δέν έπέτυχον ίκανοποίησην, άγνευτρωθήκανε στην Αΐδδα, όπου ό κείρος τούς καθυστρέφους γιατί ή 'Αργεία είχε θυμώσει έπειδι ή 'Αγαμέμνων είχε σιωπήσει τού Ιερού τή έλαρι. 'Εκεί ένώ έστέλλαν τού Ιερά τού Διός σύμφωνα με τα έθιμά τους και ό άρχαιος βωμός έκοκκινίεν άπό άναμμένες φωτιές, είναν ένα δρόκοντα να αερόνται κάτω άπό ένα πλατάνι πούτανε κοντά. Στην κορυφή τού δένδρου τού όποιο έρπαζε ό δρόκοντας μαζί με την μητέρα του, που άγνιζότανε να τού σώση και τού καταβρόχθισε με τού άπληστου στόμα του. Κατεπλάγησαν όλοι. 'Αλλά ό μάντις Θεοκρίδης πού τού πρόβλεπεν όλα. 'Ετα νίκησάν τον. 'Αρχαίτες 'Ελληνες. 'Η Τροία δά πέση, άλλ' ή νίκη θα μς δοθή με τα μακροχρόνια κόπο! Κι' έτήγανεν ότι τα έννια πούλια εσήμαιναν έννια χρόνια.

'Υπάρχει τόπος στο μέσον της οίκουμένης, μεταξύ της γης, τού πελάγους και τού γαλανού χάους τού ούρανού που είναι τού μεθεόρου τού τοιούλου αυτού κόσμου. 'Απ' εκεί, άν κι' είναι μακρύν τ' τις χώρες, φαίνεται ό τι κι' άν γίνεταί και κάθε φωνή έρχεται προς τις άνοιχτές άκρές. Σ' αυτόν τόν τόπον κατοικεί ή Φήμη, ή οποία διάλεξε τόν σπύτι της έπάνω στην ύψηλην άκρόπολιν, και κατασκεύασε άναριθμητες πόρτες και πυλές τρούτες σ' αυτές, που μένουν μέσα και νύκτα άνοιχτές. Έξω τού σπύτι είνε κατασκευασμένο άπό χαλμό άπό άφηνει ήχον άντηχεί θάλασσας, βγάλη φωνές κι' επαναλαλίζει τού κάθε τι που άκούει. Δέν ύπάρχει μέσα καμμία ήσυχία και καμμία σιωπή σε κανένα μέρος. Ούτε όμως κραυγή είνε, αλλά φίθυρος μικρός φωνής άν έκείνουν τών κυμάτων της θάλασσας που τόν άκούει κανείς άπό μακριά, ή αυτόν που άφηνουν οι βροντές ή τού τέλο τών. Στις αλές στέκεται κόσμος. Άνόπτος όλος μπαίνει και βγαίνει. Άνακατεμένα με τις

γύρισε και τόν έρριξε χάμα. Τότε δε πείσωνας με την άσπίδα και τού σκληρό γόνατό του τα περικάρδια, και σφίγγοντας με τεραστία δύναμη τών χειρών του τού λουριά της περικεραλίας, πούτανε δειμένα κάτω άπ' τα σκεύη του, έδυσκόλευε την άναπνοήν του, έως ότου τόν άφνης νεκρό.

Ό Κύνος ήτανε νεαρός. Κι' ό 'Αχιλλεύς δέν τόν έσκήλεψε. Στά βολόμενα άπό την άγανάκτηση μάτια του, νόμισε πως τόν είδε να μεταμορφώνεται σε πούλι· γιατί ήτανε τόσο άραιο παιδί δέν βασιλόπουλο, και πρίν, ζωντανό, και τώρα, πού πέθανε...

'Η τρέλλα που άνασκάλεψε τού μυαλό τού Αΐακου, σ' άντικρύσμα της πεδαιμένης 'Εσπερίας, ένθεν στο δυστυχισμένο παιδί την έπιθυμία να πεθάνη. Τα νερά δέν τόν δεχθήκανε στα κατάφυχα βάθη τους, άλλ' έκείνος δέν έπαυε να γυρίζει την άνακούφισή της καρδιάς του.

Νόμισε πως ό λευκός άφρος ήτανε τα φτερά που έμποδίζανε να βυθισθί τού κορμί του· κι' ένώ σπαθούσε να βρή τόν δρόμον να φθάσιν στον θάνατον, πέρτοντας στα βάθη της θάλασσας, ή δύναμη της ζωής τόν ξανάφερνε στην έπιφάνεια. 'Ηθελε να πεθάνη και δέν τού κατόρθωνε. Και είδεν ότι ό έρωτας τού τόν έκανε ίσχυόν έφαντάσθηκε ότι τα κόκκαλα τών ποδιών του μακρύναν, και μακρύτερος γενόταν άκόμα ό τρέχοντας, πιαρούσε έπίσης και τού κεφαλή του, μήποτε πως μεταβλήθηκε εις ένα θαλασσινό πούλι που έπρόκειτο να ζήση αϊώνια, για να θρηνή την άγάνη του.

Είσε τούς 'Ελληνες που άπεβίβαζον στην Τρωική παραλία, παρηκολούθησαν άόιαφορες τις πλύνειρες μάχες, και μια μέρα, στην άσυναισθητή περιπλάνησιν τού έρπασαν εκεί όπου ή έκτλησις τού 'Αχιλλεύς πρής τόν γενναίον άντίπαλόν του είχε χτίση βωμόν εις τόν Κύνον.

'Αλλά τότε είδε καί πού συνετάραξεν δολοκλήρη την τρελλήν ύπαρξίν του:
'Εκεί κοντά στελόν βωμόν, άπ' μια αϊθέριαν νύμφη θελήσαν όπως πάντοτε και τούσιν γοηπευτική όσαν την έδμησώρηναν ή έρωτευμένη ψυχή του, είδε να στέκεται ή 'Εσπερία, εύλαβική προσκυνητρία στον τάφον τού ήρωϊκού νεανίκα, έκείνου ό όποιος δέν κατόρθωσε να την άγαπήση ποτέ.

Μέσα στο θάλαμα των ματιών του ό τρελλός περιπλάνησιν είδε να έκτυλίσσεται μπροστά του ή δραματική εικόνα τού θανάτου τού φειδίου και τού θανάτου της άγαπημένης του, θυμήθηκε όλα εκείνα που τού είχε σβύση άπό τή μνήμην ή τρέλλα του. Διά μιας, αυτή ή συνάντησις τού είχε ξαναφέρει τού λογικόν.

'Εβλεπεν τώρα και βεβαιωνότανε, παρατηρούσε κι' έπίστευε. 'Ηταν έκείνη, πραγματικά, σ' ό κορμί της όποιος τού φείδι δέν είχε ίσχυεσσει άπ' έλλησθην άλλα νεανικόν, κι' έλεγε πάλι εκεί να προσκυνηθή στον τάφον ενός έραστή που ή άγάπη της δέν τού νίκησε ποτέ την άπάσταςιν.

Τέν είδε κι' αυτή κι' άφης φωνή χαράς. Στις βαρείες ημέρες της άπελπισίας της, σκεπτότανε διαρκώς τόν Αΐακον και την γιγαντιαίαν άγάπην του με συμπόνειαν. Και πόσες φορές δέν έκλαψε, γιατί δέν άνάγκασε να ζήσιν παρηγοριάν μέσα στον θάνατον.

'Ετρεψε κι' έπεσε στην άγκαλιά του. Κι' όταν ένας βωσκός περνώντας άπ' εκεί τούς είδε νομισε πως μεταμορφώθηκαν σε πέτρες για να μείνουν εκεί σ' ένα αϊώνιο σφικταγκάλασμα, για να δείχνει στις καρδιές που πούτανε πως ή έλπίδα δέν πρέπει να χάνεται ούτε άκόμα και με τόν θάνατον...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ο τόμος τών διηγημάτων 'Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου' πωλείται άπό όλα τα βιβλιοπωλεία και άποστέλλεται έλεύθ. ταχ. τελών, εις τους έμβόλους τας εις τόν 'Οθωμανόν' δρασ. 300).

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΛΛΑΣ

ΌΤΑΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

—'Α, έτσι; 'Εσύ έχεις πάντα δική κι' έγώ πάντα άδίκη! 'Εσύ δέν γελιάσαι ποτέ, τα προβλέπεις όλα... 'Ε λοιπόν, θα φύγω τώρα, και δέν θα ξαναγυρίσω ποτέ πιά! Αυτό δέν θα τού είχες προβλέψει, άλάνθαστα μάντι!'
'Η Νέλλα φόρεσε βιαστικά τού καπελλάκι της, δίχως καν να κυττάχθι στον καθέκτη και να μακιγιαρισθί.
— Δέν καταλαβαίνω, πρόσθεσε, γιατί ό άνδρας έρχονται και μς άναζητούν όταν πρόκειται να μς κάνουν άπό ύποψήριμο!'
Πραγματικά, ό Πάολο την είχε θερμopαρακαλέσει με άπειρο πάθος να γίνη γυναίκα του. Φαίνονταν ότι ή ζωή του κρεμόταν άπό ένα νταή ή ένα σ'χι, άπό τα χείλη της που τώρρα δέν έφίλουσε καν πιά.
'Η εύτυχία τους είχε κρατήσει ένα χρόνο μόνον. 'Επειτα είχαν κυλήσει 10 χρόνια, γεμάτα πικρίες καυγάδες, παρεξηγήσεις...

Την κύταζε τώρα. Θά έφευγε άληθινά;... Παρατήρησε, με ίκανο ποίητο, ότι δέν είχε μακιγιαρισθί, πράγμα που σήμαινε ότι δέν έπληγανε σ' ένα έραστή της.
'Αν ήταν όμορφη σαν άλλοτε, ό Πάολο θα λυπόταν πόν την έκανε. 'Αλλά ό θυμός την άσκήμιζε τόσο!...
Στό κατώφλι, ή Νέλλα έλεγε: —'Αντίο! 'Η ζωή μας είνε πιά άνυπόφορη. Δέν μς έμια σκεδόν, κι' αν καταρχήν ν' άνοίξης τού στόμα σου, παίρνεις ένα τόσο άνωτέριο άνδρα... Άν πής καί, είνε μου δέν σ' ένδιαφέρουν. Τα λόγια έγώ δηλούμαι ότι είδα και άκούσα τού άτόμου. 'Εσύ τίποτα!...
'Κι' αυτό μόνον δέν θα ήταν τόσο σαφές. Τού καλύτερο είνε ότι κανείς τόν προφήτη! 'Εχεις πάντα στο στόμα τις φράσεις: 'Σού, τού έίχερα πιά!'. 'Τό είχα προβλέψει', 'Τό ήξερα έγώ!'.

Αυτή τη φορά όμως, ή Νέλλα δέν γύρισε. Πέρασε μια βδομάδα, δυό... 'Η σκέψις ότι ή γυναίκα του είχε φύγει άπίστευτη στον Πάολο. Δέν κατάλαβε καλε την πραγματικότητα, παρά σιγά-σιγά...
Τότε έννοιωσε ένα αληθινό, μεγάλο πόνο, κι' έπειτα μια πραγματική άπελπισία. Όσο τα άπλιντα ροδία του μαζεύνονταν μέσα σ' ένα ντουλάκι κι' ή σκάνη σκέπαζε τα έπιπλα, όσο ή κουζίνα τού πέστοσαν τού φαίνονταν πιο άνοστη, τόσο περισσότερο άνεγνώριζε τα χαρίσματα της Νέλλας.
Ρώτησε κάποια φίλη της γι' αυτόν, αλλά δέν μπόρεσε να μάθι τίποτα τού θετικού. 'Αρχισε να κατηγορεί τότε τον έαυτό του:
'Θαίτε αυτή ή μανία μου να ύποπτορίζω διαρκώς ότι είχα βέβαιον! Έβλεπα καλά ότι την έξευριάζει. Έχει υδές και γούστα περιωρισμένα, πεζά. Δέν είχα ίσως καθήκον να την ραφινάρω, να ή εξευώσω, δέν πείραζε άνάστα... Καί άπό πόσον καιρό δέν έβγαίνουμε πιά μαζί. Δέν είχε άλλη διασκέ-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

14 Ο Τρέμει δλοκλήρη μονάχα να τόν συλλογίζεται τόν Ντίνο. Λιποθυμεί μονάχα να θυμάται τόν άγγιγμα τού χεριού του. Καί υπορεί να τρελλάθηκε όταν σκεφθή πως τού φίλι, έκείνο τού άδέχαστο φίλι του, δέν πρόκειται να τού ξαναδοκιμάσει.

Τήν άγάπη, μέ τού σώμα, μέ τήν καρδιά, μέ τού νοού. Τί εύτυχισμένη που άπορούσε να γίνη... Τί εύτυχι-σμένη!

Τό μυαλό της δούλευε, έπλαθε τού παλάτι της χιμαρικής της εύτυχίας, μαζί του. Κι' έπειτα, τού παλάτι αυτό κατακυλούσε, γινόταν συν-τρίμα.

— Μάρθα!

Η φωνή τού άκούστηκε ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο. Η κοπέλλα πετάχτηκε. Λίγο έλειψε να σταματή-ση ή καρδιά της.

— Χτύπησα τρεις φορές, δικαιο-λογήθηκε ο Ντίνο. Πώς δέν άκού-σες;

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε μέ φωνή πνιγμένη... όνειρευόμουν.

— Πού έτρεχε ο νούς σου, Μάρ-θα;

Τήν κούταξε μέ λατρεία. Κι' ή ματιά της, τού έδωσε τήν άπόκρισι. Τής έπιασε τού χέρι.

— Γλυκεία μου, είπε σιγά. Με πε-ρίμενες πάλι; Έ; Τού ήξερες πως ο-πωσδήποτε θα έρχόμουν;

— Σε περίμενα μέρες.

Τήν έσφιξε δριμύτητα έπάνω του. Αύτη όμως τραχήθηκε. Τα μάτια της σπίθισαν. Τώρα ήταν ή στιγμή τής πάλης, τού καταλάβαινε. Ο Ντίνο είχε έλθει άποφασισμένος για τήν δριμύτη άπάντησι.

— Γιατί τραβείσαι; τήν ρώτησε αυτός μαλακά. Δέν θέλεις να σέ φιλήσω;

Τόν κούταξε μέ μάτια δακρυ-σμένα.

— Μάρθα, είπε αυτός. Ήλθα να πάρω τήν δριμύτη σου άπάντησι. Η μητέρα μου μούδωσε έλπίδες. Έγώ ήθελα νάρθω τήν άλλη μέρα κιόλας. Άλλα αυτή δέν μ' άφισε. Καταλάβαινε, λεί, πως καλύτερα ήταν ν' άφήσωμε άρκετές ήμέ-ρες, νά ήρεμήσει, να τ' άποφασίσω.

Σταμάτησε, περιμένοντας μιά ά-πόκρισή της. Μα αυτή καθόταν μέ κατεβαμένο τού κεφάλι, κίνητη.

— Μάρθα, φώναξε ο Ντίνο. Πές μου. Δέν άντέχω άλλο σ' αυτήν τήν άρβαστήθεια. Πές μου τί λέει που θα μέ κάνει εύτυχιομένο.

— Ντίνο, τού άποκρίθηκε μέ φωνή σβουμένη. Τί λέει αυτή δέν μπορεί να στήν πώ.

— Μάρθα!

— Ο, παρακάλεσε αυτή, μ'ήν έπι-μένεις, Ντίνο. Άν θέλεις να μ'ή μέ βρασίσης, πρέπει ν' άρκεστής στή

θεία πολύ άρρωστη;... Ο καρέ-πτης μου λέει, ότι Είμαι ροδωκό-κιν κι' έχω διαβολική δρεξί. Κι' όμως μέ κυττάζουν μέ συμπα-νία κι' άκούω όποια ψιθυρίσμα-τα... Ο γιατρός φαίνεται συγχι-σμένος. Ο παπός μ'όλις έφυγε... Καθίστε λυκ. Βοήθησε να νά κά-νω μερικά μπουκέτα λουλουδιών... Τί μεθύσιάζει καλά πού έχουν!...

Τό χρυσάκι τού σούρουπου έβα-φε κόκκινες τίς μπουλκίτσες της Νίνας. Τά χείλη της σφουφούσαν μέ άπληστία τού όρουσερά βραδυό δε-ράκι...

Τά πουλιά καύρνιαζαν τιτιβίζον-τας τρελλά... Γαλήνη θεκή ήταν άλωμένη γύρω...

Η άρρωστη κουρασμένη, αδύνα-μη, έγειρε τού άγγελικό της κεφάλι στόν άμο τού άγαπημένου της.

— Ένα ούράνιο χαμόγέλο φεγο-βόλυνε στο προσώπιά της.

Σιγάσιγά άποκοιμήθηκε, έβουι-σθηκε στόν ύπνο, για νά μ'ή ένα-έμπνηση πιά, αλλοίμονο!...

— Άπ' τήν άγκαλιά τού ύπνου, τήν πήρε στήν άγκαλιά τού θάνατος. Ξεψύχησε σάν πουλάκι καί πέτα-ξε ψηλά στόν ούρανό, κοντά στούς άγγέλους τού καλού Θεού.

ΜΑΡΙ ΝΤΕ ΡΙΒΟΥΑΡ

μο, μέ καρδιά που έτρεμε σάν τού φύλλο από φόβο κι' έλπίδα.

Θά τής ψιθύριζε τά λόγια που ή τρελλή της έλπίδα τήν έκανε να περιμένη; Θά τήν έσφιγγε στήν άγκαλιά του καί θά τής έλεγε:

— Αυτό ήταν; Έ, εγώ στό συγ-χωρό. Δέν μούβταίξες έμένα. Τό παρελθόν σου θά τού σβύσουμε. Θ' άρχίσουμε μαζί μ'ή καινούργια ζωή. Καί τού μωρό θά τούρουμε σάν παιδί μας.

— Άν τής έλεγε αυτά τά λόγια, θά έφαιτε στά πόδια του, θά γινόταν σκλάβος τού για δλη τή ζωή.

Μά ή ώρα περνούσε, κι' ο Ντίνο δέν μιλούσε. Έπ'ί τέλους, τόν είδε να βάζει τού χέρι του στή γαστή-ρα του, σάν να πνιγόταν. Η φωνή τού άκούστηκε σάν να έρχόταν από μα-κριά.

— Όστε ήταν ψέματα πως τού παιδί είνε τής Ρένας;

— Δίστες να τού άποκριθώ. Κατα-λάβαινε πως τού π'ό δούσκολο ήταν να τού όμολογήσει τού μεγάλο ψέ-μα που τού είπε.

— Ντίνο, είπε στό τέλος άχνά, ή Ρένα δέν πέθανε, ή, καί τού παιδί, δέν είνε δικό της, είνε δικό μου.

Τήν κούταξε μέ μάτια γεμάτα κατάκληψη. Τό χρώμα έφυγε από τά μάγουλά του. Ένα έπιφάνημα, σάν άναστε/αγμός βγήκε από τά χείλη του.

— Ο, Ντίνο!...

— Ο, Ντίνο! Ο' άρχίσης πάλι να έπιμένεις; Σου είπα πως έχω κά-ποιο μυστικό. Άλλο τίποτα δέν μπο-ρώ να σου πώ.

Τόν κούταξε μέ μάτια δακρυμέ-να, ίκετυτικά.

Τό πρόσωπο τού νέου σκετίνιασε σάν από στενοχώρια καί θυμό μαζί.

— Μάρθα, έκανε βραχνά. Μ'αυτό τόν τρόπο μέ διώχνεις. Σ' άγαπά- τόσο που δέν μπορείς να δεχθώ συμ-βιβασμούς. Δέν μπορώ να δεχθώ να μού κρύβεις ένα κομμάτι τής ψυχής σου. Τό μυστικό σου θέλω να τού μάθω. Δέν είνε τόσο φοβερό, είμαι βέβαιος. Όταν μού τού π'ες θά γελάσω με μαζί. Μά έν έπιμέ-νης να κρατάς κλεισμένο τόν δικό σου κόσμο, τότε πρέπει να φύγω, καί πρέπει να φύγω για πάντα.

— Ο τόνος του ήταν σοβαρός, άπο-φασιστικός. Η Μάρθα καταλάβαι-νε πως άλλη μιά φορά νά άρνιό-ταν, έκείνος θά έφαινε για νά μ'ή ξαναγυρίσει.

— Η καρδιά της ράγιζε μονάχα στή σκέψι πως θά τόν έχανε έτσι. Κι' άξαφνα, μιά τρελλή έλπίδα φά-λιασε στήν ψυχή της. Άναψε σάν άστραπή ή έλπίδα, κι' ή φλόγα της γιγαντώθηκε μέσα της μέ μιάς. Δέν έπρεπε να φύγει ο Ντίνο. Όσο ήταν κοντά της υπήρχε έλπίδα.

— Ντίνο, τού είπε σιγά. Τό μυσ-τικό μου είνε μεγάλο, πολύ μεγα-λό. Μα άφού θέλεις να στή πώ για νά πιστέψης στήν άγάπη μου, θά στή πώ.

Τά μάτια τού νέου άστραψαν. — Όλοκλήρη ή φυσιογνωμία του φω-τίστηκε.

— Σ' άκούω! είπε καί κάθισε σέ μιά καρέκλα, σάν να περίμενε κομιά μακρά διήγησι.

Τά χείλη της Μάρθα άναδέυτη-καν. Οι φοβερές λέξεις πάλεσαν, μά δέν ήθελε ν' άκούστούν. Έπ'ί τέλους, άχνή, ξεμυχιμένη άκού-στηκε ή φωνή της.

— Ντίνο, μ'ή περιμένεις καμιά μακρά ιστορία. Τό μυστικό μου θά στή πώ μέ δυό λόγια. Δέν μπο-ρώ να γίνω γυναίκα σου, γιατί...

... γιατί τού παιδί είνε δικό μου... — Τί είπες; έκανε αυτός βραχνά.

— Τό παιδί είνε δικό μου. Κατά-λαβες; Ξανάψε π'ό έντονα ή Μάρθα.

Πέρ σάν λίγα λεπτά τής άρας σέ άπόλυτη σιγή. Μιά τρομερή πά-λη γινόταν στή φυσιογνωμία τού Ντίνο. Τόν παρακολουθούσε ή Μάρθα μέ μάτια πελώρια από τρο-ράκι...

— Καί τής διηγώθηκε ότι ήξερε από τού περιστατικό. Δηλαδή πως είχε πεί κάποιος κύριος να έπι-σκεφθώ ή Μάρθα, καί πως έφυγε σέ λίγο σάν θυμωμένος κι' ή Μάρ-θα τόν φώναζε ώρα πολλή.

— Ντίνο! Ντίνο!...

— Η Ρένα ένοιωσε τά πόδια της να λυγίζουν. Τά μάτια της έκα-τά-λαβε άμέσως πως ή Μάρθα θά τού είχε μαρτυρήσει τού μυστικό. Δηλα-δή τού πλάστο μυστικό, πως τού πα-ι-

δί είνε δικό της.

Μά δάκρυα στά μάτια έσκυψε πά-νω στή μεγάλη της άδελφή. Τό χέ-ρι της πέρασε άπαλό στό μέτωπό της Μάρθα. Τό μέτωπό της έκαιγε.

Η φωνή της μικρής άκούστηκε δειλή.

— Μάρθα; Μάρθα! Έγώ είμαι! Άνοιξε τά μάτια σου. Έγώ είμαι, ή Ρένα.

Πέρασε πολλή ώρα έτσι. Η άνα-πνοή της μεγάλης άκούστηκε κομ-μένη, βασανισμένη. Έπ'ί τέλους, κάποτε, άνοιξε τά μάτια της. Τότε τ'όραξε π'ό πολύ ή Ρένα. Η μα-τιά αυτή της φάνηκε σάν ξένη. Τα μάτια ήσαν σβουμένα, σάν να τούς είχε φύγει από μέσα τους ή ζωή.

— Ρένα!...

— Άδερφούλα μου! Έκανε ή μικρή μέ λαχάρα.

— Λίγο, λίγο, συνήρθε ή Μάρθα. Σέ κάμπτει ώρα μπροσά να μιλήσει. Διηγώθηκε μέ λίγα λόγια τή σκηνή μέ τόν Ντίνο. Τά δάκρυα έτρεχαν καυτά στά μάγουλά της. Μά κι' ή Ρένα έκλαιγε μέ λυγμούς. Η φωνή της άκούγόταν σπαρτακτική:

— Τί σου καναί! Τί κακό σου-καναί!...

— Μ'ή κλαίει; εί-ε σιγά ή Μάρθα. Αυτό έπρεπε να τού περιμένω. Τό-ξερα πως είνε θά βρ'όχνη ν' τά πράγ-ματα μιά μέρα...

— Γιατί ν' τά τού π'ες, Μάρθα!...

— Ο, Ρένα! Έπρεπε να ίδης τήν περιπόρνησι που πήρε τού ύπρος του άμέσως. Έπρεπε να ίδης πως μέ κυττάζε μέ τ'όμοιο... Φαντάσου άν είμαστε παντρεμένοι! Θά σκοτωνό-μουν από ντροπή. Τώρα, τούλάχι-στον, δέν είχα καμιά όποχρέωσι άέναντί του. Κι' άν τού είπα πως τού παρελθόν μου δέν ήταν άγνό, δέν τόν έθιξα, δέν κηλιδώσα τ'όνο-μά του.

— Ή ίσως νάχης δική, είπε ή Ρένα. Μά τ'όρα, τί θά γίνη; Λές να έα-νάρθω;

— Ο, όχι! άποκρίθηκε ή Μάρθα, κι' ένα σύγκρου πέρασε σέ όλο της τού κορπί.

— Μάρθα! Ικέτευσε ή Ρένα. Πές μου, είσαι αλήθεια πολύ δυστυχι-σμένη; Έ;

— Θά τού συνηθίσω, άποκρίθηκε ή μεγάλη, προσπαθώντας να χαμογε-λάσει. Μά ό λυγμό της τ'όραν'εαν τού κορπί της.

Σέ λίγο ξανάκλεισε τά μάτια της, κι' άρχισε πάλι να λήη λόγια άσυ-νάρτητα.

— Πρέπει να φέρουμε γιατρό, είπε ή κυρία Εύδοκία.

— Άχ, πηγαίνετε, τηλεφωνήστε, παρακάλεσε ή Ρένα.

Πραγματικά, σέ λίγο έφθασε ο γιατρός. Έξήτασε τήν νέα, άκουσε τί είχε συμβή, καί είπε:

— Πολύ σοβαρή ή κατάσταση. Ο κλονισμός ήταν πολύ μεγάλος.

Τά μάτια της Ρένας μεγάλωσαν από τρόμο.

— Γιατρέ! φώναξε βραχνά, τί μπορώ να κάνω;...

— Έσείς έχετε καλλίτερα από μένα. Ύπάρχει τρόπος να παρηγο-ρήσθ ή νέα από τή μεγάλη λύπη που φαίνεται να δοκίμασε;

— Η Ρένα δάγκωσε τά χείλη της. Όταν έφυγε ο γιατρός, έμεινε πολλή ώρα άκόμα πλάι στήν άδελ-φή της, που όλο παραιλούσε. Έ-ξαφνα, πετάχτηκε.

— Κυρία Εύδοκία, είπε, άκούστε. Θά ξαναρθώ άδριο. Τώρα μέ μπο-ρώ, είνε άδύνατο, πρέπει να φύγω. Δέν θά μπορώ να ξαναρθώ σήμερα. Προσέξτε τήν άδελφή μου. Άν έλ-σαστε χριστιανή, προσέξτε τήν ά-δελφούλα μου.

Ο λυγμό τήν έπνιξαν. Έφυγε βιαστική, μέ βήμα κλονιζόμενο,

— Η Ντίνο! Ντίνο!...

— Ήταν πιά άγρία, σούρουπο σ'ε-δόν, όταν χτύπησε ή Ρένα τού κου-δούνι τού Ντίνο.

— Η ύπνερπρία άνοιξε, καί παρα-ξενεύτηκε π'ό είδε μιά νέα κυρία, κομψή, όμορφη. μ' αυτό τόν καιρό.

— Ποιόν ζητείτε; ρώτησε.

— Τόν κύριο Δάρβα, άποκρίθηκε ή Ρένα, σιγά.

— Τόν κύριο... ή τήν κυρία; — Τόν κύριο Δάρβα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα νευρικά.

— Περάστε, έκανε ή ύπνερπρία, κυττάζοντας τήν άπόπάνω ως κάτω. Τήν έβαλε σ' ένα κομψό σαλόνι.

— Όλα φαίνονται άφωγα σ' αυτό κι. — Οχι πολυτελή, άλλα φαι-ριποιημένα, καθαρά, στρώτα. Φαι-νόταν σπ'ίτι όπου δέ μπορούσε να χωρέσει καμιά παρταναίνα. Δέν ήσαν είχαν δεχθώ αυτήν, τότε, που ήσαν ή άδελφή τών δεκατρίων χρόνων. Καί θά δέχονταν τώρα ένα νόθο; ΚΑΙ ΘΑ ΔΕΧΟΝΤΑΝ ΤΑ ΕΝΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Πεθαίνω για την αγάπη σου!...

Η λογική τού πατέρα

Επειτα από μερικών λεπτών σι-γή ο πατέρας τού Μάκη μι-λήσε καί πάλι τ'ότος:

— Δέν άγα καμιά άντίρ-ρησι στόν γάμο σου αυτόν άν έπρό-κειτο για μιά κοπέλλα φτωχή, τα-πεινή... να τίμια! Πρό πάντος τί-μια! είπε — τονίζοντας μιά - μιά τίς συλλαβές.

— Πατέρα, διαμαρτυρήθηκε έντο-να ο Μάκης, τί έννοεις μέ τά λό-για σου αυτά; Σε τί μπορείς να μεμψήρης τήν Δώρα μου; Μήπως έ-σ'ό ο ίδιος, όταν σου τήν παρούσα-σα προχέδες δέν όμολόγησες ότι πε-ρισσότερο άπ' τήν όμορφιά της καί τήν χάρι της, σέ γοήτευσε ή ά-πλόστη της καί ή παιδική της ά-φελεία.

— Δέν τ' άρνουόμαι, επανάεβα στόν ίδιο τόνο ο γέρο συνταξιού-χος. Προχέδες όμως δέν ήξερα αυτό π'ό έξακρίβωσα σήμερα.

— Καί τί έξακρίβωσες; ρώτησε μέ άγανά ο νέος;

— Ο γέρο Βαλτής έκανε μιά χειρο-νομία, σάν να προσπαθούσε να τόν καταπαρύνει κι' έπειτα ρώτησε στόν ίδιο άκρίχω τόνο:

— Ξέρεις, Μάκη, ποιά είνε ή μη-τέρα της;

— Βέβαια! Η κυρία Άρμίδου!

— Ο πατέρας τού Μάκη χαμογε-λάσε.

— Αυτό δέν σημαίνει τίποτα! Ξέρεις τί είδους γυναίκα είνε ή κυρία Άρμίδου; Ξέρεις μέ τί πό-ρους συντηρείται αυτή καί ή κόρη της; Ξέρεις μέ τί χρήματα πληρώ-νεται οί τουαλέτες καί τού πιάνο της έκκεκτης σου;

— Ο Μάκης έγινε κόκκινος από θυμό.

— Βρίσκες, λοιπόν, πατέρα, ότι είνε έξυτελειστικό για μιά γυναίκα να εργάζεται ως ταξίθετος σ' ένα θέατρο για να συντηρήσει τήν κό-ρη της;

— Κάνεις λάθος, Μάκη. Δέν κατη-γορώ τήν μητέρα της Δώρας επει-δή είνε ταξίθετος, άλλ' επειδή άμ-φιβάλλω πολύ άν τά πενήντα κέρ-δη τής θέσεως αυτής είνε άρκετά στήν κυρία Άρμίδου, που ά' λοτε έγκατέλει-ε τόν σύζυγό της έπειδή έδρισκε π'ό δέν τής ήταν άρκετός, για νά ζή άνετα, ο μισός ένός τρα-πέζιτικο όπαλληλάου.

— Ο νέος κούταξε μέ άπορία τόν πατέρα του καί είπε σηκώνοντας τούς ώμους.

— Δέν σ' έννοώ, πατέρα!

— Θά μ' έννοήσης άν έχης τήν ύπομονή ν' άκούσης μιά παλιά ί-στορία, μιά ιστορία που έλαβε χό-ραν, π'ό εκκοι-πέντε έτών, όταν έργάζονταν άκόμα στήν λαϊκή Τράπεζα.

Τό παρελθόν τής μητέρας

Ο γέρο Βαλτής άναψε ένα τσι-γάρο καί στόν ίδιο πάντοτε άταραχο τόνο άρχισε τήν ά-φήγησί του:

— Στό τμήμα όπου εργάζόμουν, είχα για συνυπάλληλό μου κάποιον Άρμίδου. Ήταν έξυπνος άνθρωπος, μορφωμένος, εργατικός, μέ μέλλον έξασφαλισμένο. Έλάτρευε κυριολε-κτικά τήν γυναίκα τήν Σόνια, που ήταν από τότε όμορφη, φιλά-ρεσκη κι' έλαφρόμυαλη καί που δέν όνειρευόταν άλλο από λούσα, γλέντια καί πολυτέλεια.

— Για νά ίκανοποιήσης τής άπαιτή-σεις της, ο φίλος μου άναγκαζό-ταν να κάνει χίλιες δυό έξωτερικές δουλειές. Καί πάλιν όμως, παρ' ό-λες τίς θυσίες του, δέν κατάθρωνε να κρα ήλιο κοντά του τού έπιπόλαιο έκείνο πλάσμα.

— Μιά μέρα ή Σόνια τόν έγκατέ-λειψε για νά άκολουθήσει κάποιον μεγαλοβιομήχα ο που έφυγε για τού Παρίσι. Έπρεπε νάβλεις τότε τόν πόνο τού φτωχό ο συναδέλφου μου, που δέν ζούσε παρά μονάχα γι' αυτήν. Μέσα σέ λίγες έβδομά-δες έγινε ή σκιά τού παλμού έαυ-τού του. Τά μαλλιά του άσπρισαν άπότομα, τά μάγουλά του βαθύ-λωσαν. Έγινε πραγματικό άνθρω-

πινο ράκος.

— Κι' ήταν τόση ή άγάπη του για τήν άνθήα έκείνη γυναίκα, όστε όταν έξη μ'ήνες άργότερα τήν έγκα-τέλειψεν ο πλούσιος έραστής της, ο Άρμίδης ποδοπατώντας κάθε ύ-περηφάνεια έτρεξε να τήν βρή καί να τής προτείνω να γυρίσει καί πάλι κοντά του.

— Εκείνη όμως τόν έξείωσε λέγον-τας του πως δέν ήταν προορισμέ-να φωτοζωή καί πως αντίθετος ή-ταν πλάσμενη για τή μεγάλη ζωή, που δέν μπορούσε να τής χαρίσει ένας φτωχός μισθωτός σάν κι' αύ-τόν.

— Τό δεύτερο αυτό χτύπημα ήταν για τού φίλο μου π'ό δυνατό κι' άπ' τού πρώτο. Παραίτηθηκε άπ' τήν Τράπεζα κι' έφυγε για τού έξωτε-ρικό. Άπό τότε δέν ξανάκουσα τ' όνομά του. Πρό ήμερών όμως όταν μού ήλπισε για τήν κόρη που ά-γαπάς, κάποιος άόριστος άνδρας έ-ξυπνησε στό νοό μου. Προχέδες δέ, όταν μού τήν παρούσασες, ή φυ-σιολογία της σέ όλο θυμής είχα.

Σκάλισε τή μνήμη μου καί είπα πως ή Δώρα Άρμίδου ήταν όλο-ζώνταν ή παλιά Σόνια Άρμίδου, ή άκαρδή καί άσυνητήριση γυναίκα που είχε συντηρήσει τή ζωή τού άν-θρώπου, ο οποίος τήν άγάπησε μέ όλη τή δύναμη τής καρδιάς του.

— Σκέφθηκα πως δέν μπορούσες να ήταν άπλή σύμπτωση. Έτρεξα... ζήτησα πληροφορίες, καί είδα πως δέν γελούσαν. Πέφτοντας από άγ-καλιά σ' άγκαλιά ή Σόνια π'ό εί-κοσι έτών άπόγινε μιά κόρη. Καί ή κόρη αυτή, που γεννήθηκε από μιά τέτοια μητέρα καί μεγάλωσε μέσα σ' αυτό τού περιβάλλον, καί υπό τας συνθήκες που σου περιέγραφα, είνε ή... Δώρα σου!

Η επίδρασις τής λογικής

Τό πρόσωπο τού Μάκη είχε σκυ-θρωπώσει. Άνέπνευε βαρεία, σάν κάποιος έφιάλτης τά πλά-κωνε τού στήθος του. Έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα ψιθύρισε δειλά, σάν να προ-σπαθούσε να βρή κάποια δικαιολο-γία για νά πείσει τόν ίδιο τόν έαυ-τό του μάλλον καί όχι τόν πατέρα του:

— Όμως... Όμως... Τί φταίει ή Δώρα για όλα αυτά;...

Τό κορίτσι που έμαθε νάχη μόνο σκοπό τής ζωής του τόν πλού-το καί τήν πολυτέλεια, που είδε, ο Θεός ξέρει, τί άνήθικα παραδεί-

Η ζωή είνε ένα λουλούδι καί ο έρωας είνε τού μέλι του.

Οι γυναίκες προσφέρουν τήν φιλία τους στούς άνδρες μόνον όταν έχουν περάσει τήν ήλικία τού έρωτος.

Στήν φιλία πρέπει να άποδίδω κανείς τόση σημασία, όση καί στόν έρωτα.

Ο έρωας άρχίζει συχνά από τήν φιλία, για νά καταλήξει καί πάλι σ' αυτήν.

Όταν δυό σύζυγοι γίνουν φίλοι, τότε μόνον πραγματοποιοιούν τού θαύμα της Ιδεώδους εύτυχίας.

Όταν κανείς είνε πατέρας τής γυναίκας του κατ'ήν ήλι-κίαν, κινδυνεύει να μ'ήν είνε πατέρας τών παιδιών του.

Όταν μιά γυναίκα γελά, μ'ή διακινδυνεύει έρωτικές έκδη-λώσεις. Όταν κλαίει τολμήματα.

Στόν έρωτα ή γυναίκα άρχίζει χωρίς να ύπόσχεται τίποτα καί σιγά-σιγά παρακαλεί τά πάντα. Ο άνδρας ύπόσχεται τά πάντα άλλα στό τέλος δέν δίνει τίποτα.

Ο έρωας είνε πυρετός: άνάβει καί σβύνει χωρίς τήν έπέμβασι τής θελήσεως.

Τελευταία συνάντησις

Ο Μάκης δέν μπόρεσε βέβαια ν' άρνήθω-Τώρα όμως, ένώ άνέβαινε τήν οδό Στάβλου, μέ τά γράμματα τής Δώρας στήν τσέπη του, ένοιωσε μιά άφώ-ρητη άγνία να τού σφίγγει τού λαιμό.

Φοβόταν τάχα μήπως ή Δώρα έ-παναλήρ έμπρός του τήν ίδια σκηνή που τού είχε περιγράψει ο φίλος του, ή μήπως φοβόταν τήν ίδια τήν καρδιά του που έξακο-λουθούσε να πονή γι' αυτήν;

— Όταν έβρασε στή γωνία τής ο-δού Βουκουρεστίου κοντοστάθηκε σκεπτικός. Τέλος όμως έστρεψε καί προχώρησε κυττάζοντας χάμω, μ'ή τολμώντας να κυττάξη ψηλά, από φόβο μήπως συναντήσθ τού βλέμμα τής Δώρας.

Έξαφνα ένας λουστράκος τόν πλησίασε καί δινόντας του ένα ση-μείωμα τόν ρώτησε:

— Είσαι ο κ. Βαλτής;

— Μάλιστα, άποκρίθηκε αυτός, κυττάζοντας κατάπληκτος τόν μι-κρό.

— Μιά δεσποινίς μέ άσπρο φόρε-μα μού έδωσε αυτό για σας. Άνέ-βηκε μιά στιγμή έπάνω, καί μού είπε ότι ως ότου τού διαβάσετε θά κατεβή να σας συναντήση εδώ!

Ο Μάκης πήρε τού σημείωμα καί διαβάσε:

— Μάκη μου,

— Ξέρω τί σέ κάνει να πάρης πί-σω τόν λόγο σου. Είνε γραστό να πληρώσω έγώ τά έξασάματα. Δέν παραπονομιζα γι' αυτό. Δέν μού σ' άρκετά, άρκετή έμπιστο-σύνη... Ίσως έπειδή ή άγάπη σου δέν ήταν τόσο δυνατή όσο ή δική μου για σένα.

— Έγώ όμως, δέν μπορώ να ζήσω χωρίς σένα. Πεθαίλω για τήν ά-γάπη σου!... Η τελευταία μου λέ-ξη, άντι προσευχής, θά είνε τού ο-νόμα σου!...

Τό δραματικό τέλος

Ο Μάκης δέν πρόφθασε ν' άπο-τελειώσθ τού γράμμα. Ένας θύρουσος σάν στεροκόπημα ά-κούστηκε στόν άέρα, καί άμέ-σως κατόπι ένας γδούπος στήν άσφαλτο δέν έκανε να στραφή π'ός τού πίσω.

— Άπό παντού γύρω έτρεχε φανά-ζοντας ο κόσμος ποδός δη ένα κο-ρίτσι να γκερίσει άπ' τήν τα-ράτσα τού Μετοχικού Ταμείου.

Θέε μου!... Έκεί, μπροστά στά μάτια του, σέ δυό μέτρων άπόστα-σι, μέσα σέ μιά λίμνη αίματος,

Η κακή είδηση

13 — Λοιπόν, αγαπητέ μου φρανσουά, είπες δ' ντ' 'Αμωρό με το γαμωμένο στή χείλη, να μ' είχες τύχη. Χωρίς να μ' είχα είδοποίηση ή κόμηση—οιζόντας επί αυτό θα σ' εχοριστούσε και θα σ' απειχμιώνε για την άδικη στάση της απέναντί σου—πέρα μαζί της την τσιγγανοπούλα μας... Και την έχρησε και ενομούμενη της...

«Ο ντ' 'Εσπέ είπες ψιθύρισε: — Τό έμαθα αυτό, άρχοντά μου. Και είμαι καταλυμένος που δεν υπόρσα να έκτελεσω τις διαταγές σου.

— Σ' αυτό δεν φταίς έσύ, αγαπητέ μου φρανσουά... Μην σέ στενοχωρεί τόσο αυτό και απόβαλε το μελαγχολικό σου αυτό ύφος. 'Εχω μια ευχάριστη είδηση να σου αναγγέλλω. 'Η γυναικά μου έξασσε την σεφέρή στάσι σου και σου επανέδωσέ την έννοιά της... 'Αλλά, τί ύφος είναι αυτό που έχεις; Γιατί είσαι έτσι κατασφύριος; Τί σου συμβαίνει; «Ο ντ' 'Εσπέ μίλησε με φωνή που έτρεμε:

— 'Αλλοιμονό, άρχοντά μου! Σύνεβή κάτι τί τόσο τρομερό κατά την άπουσία σου, που έβίστασα, πρὸς στιγμήν, σου όμολογώ, να άκολουθώ τον καθάλαδρό μου μούστειλες, και να παρουσιάζω μπροστά σου. Τιμωρήσα όμως σκληρά τον φαίτηχ, που δεν όηπ'κουσε στις διαταγές σου, και άφρισε με την άβελιότητα του στούς δύο αυτούς άδελφούς να γλυτώσουν από την δικαία τιμωρία που τούς άξιζε.

— Τί, τί; Μίλα... μίλα καλά... Τί θέλεις να πής;

— Οί δυο σόντροφοι της Ζίτας δραπέτευσαν... Αυτή είναι ή φοβερή είδηση που σου φέρνω.

— Χίλοι διαβόλοι της κόλασας! βρυχήθηκε ο ντ' 'Αμωρό, έξαλλος από θυμό. Δραπέτευσαν αυτά τα δύο καθάρματα!... 'Αλλά, πώς; Οί φύλακες του Βάσελμπουργκ είναι τόσο καλά φυλογυμένες.

— Είσαι βέβαιος, γι' αυτό, ντ' 'Εσπέ; Μήπως σου έδωσαν λαθραμάκιας μες πληροφόρησης; 'Ασφαλώς θα έκανες λάθος. Ποιός σου άνήγγειλε αυτή την καταπληκτική είδηση;

— Είπε ή άλήθεια όπως σάς βλέπω και με βλέπετε, ντ' 'Αμωρό, άφ'φου μαχαίρωσα με τα ίδια μου τα χέρια τον διοικητή των φυλακών που ήταν υπεύθυνος της δραπρατεύσεως...

— Δεν άρκεί αυτό! βρυχήθηκε ο ντ' 'Αμωρό. 'Επρεπε να κρεμάσετε τόν δεσμοφύλακα και να καταρτίσετε τους στρατιώτες που τούς φρουρούσαν. Πράκτειτε περί καθαρών συννομιόμας... Αυτοί τους διευκόλυναν στη φυγή τους... Τί σέ πληροφορόρησαν ενόνα σχετικώς;

— Ω, δεν έπέμεινα τίς λεπτομέρειες. Τί ένδιέφεραν αυτές; Τό άποτέλεσμα έχει σημασία... Οί δυο άθλιοι αυτοί δραπέτες... Αυτό είναι τό ουσιώδες και θλιβερό...

— Θά τιμωρηθώ όλη ή φρουρά του Βάσελμπουργκ, ντ' 'Εσπέ! Θά τους ρίξω όλους στά βάσα ισθρία, στην φωτιά... 'Α, τούς έλεινούς! Τί μου έκαναν!.. Τί μου έκαναν!... Καί τώρα πώς θα τους βρώμε; Πού να τούς άναζητήσάμε;

«Ο ντ' 'Εσπέ έμεινε σιωπηλός, — Θά έγκατέλειψαν, άσφαλώς, την έπικρασία σου, άρχοντά μου... Θά κατέφυγαν σέ γειτονικά φέουδα... — Πρέπει να σέ βοήθησω. Πάρε με, πάρε θυσία... Μοδ χρειάζουν άνδρες...

— Αυτό έκούσθηκα κι' έγώ, άρχοντά μου... Γί αυτό, μόλις γύρισα με τα όρλόντες, έβουνους ση άφωσιωμένους άνδρες που με τού την έντολή να άναζητήσουν παντού... Βρισκόμαστε έν άσφαλεία... 'Η Ζίτα άγρυπνεί, και μόλις φανή δ' ντ' 'Αμωρό...

— Σαρλόττα, είπες δ' ντ' 'Εσπέ. Πρέπει τάματα λογικά. «Ο άντρας σου έβρει ότι βρισκόμην κοντά σου. 'Αν έρχόταν άπρόσπτα...

«Ο ντ' 'Αμωρό καθυσόχασε. — Είσαι τό πρότυπον τών άφωσιωμένων μου φίλων, και μου τό άποδοκίμους αυτό κάθε μέρα και σέ κάθε περίστασι. Θά σέ άνταμοίψω γι' αυτό.

— Όχι! φώναξε. Ξωπρά δ' έμπιστος φίλος σου. Αυτό δεν θα τό δεχθώ παρά μόνο την ήμέρα που θάχω έναβόρη τούς δύο φίλους μου. Καί ή άνταμοίψή μου θάβει να τούς δώ τιμωρομένους σκληρά από τα χέρια σάς...

«Ο ντ' 'Αμωρό άχρίασε, στά λόγια αυτά: 'Εσφίξε με λούσα τά δόντια του.

— Να!... τρώφεις. Θά τούς ρίξω στά φρικτότερα βασανιστήρια... Να!... θάπρεπε να σκεφθώ κάποια τρομερό μαρτύριο γι' αυτούς...

— Μπορώ τώρα να υποβάλλω τά σέβη μου στην εύγενικά κυρία σάς, είπες δ' ντ' 'Εσπέ.

— Ω, ναί. Πράγματι... Πρέπει να σ' αμείλιωθώ με την γυναικά μου. — Καί πρέπει να «φανώ» ότι βιάζομαι να έναναδω την προστατεύουμένη μου και να εχοριστήσω την πυροδότησίνα μας γιά την έννοια που έδειξε στην Ζίτα...

— Αυτό έξυπακούεται. Φαινόταν άνήσυχος.

— Φρανσουά!

— Άρχοντά μου!

— Τί νομίζεις ότι πρέπει να κάμω έπίτελους γιά την κατάκτηση αυτής της κοπέλλας;

— Δεν έξρω... πρέπει να σκεφθώ.

— Νομίζω πως παίζουμε κάποιο με έπικίνδυνο παιχνίδι... 'Αν ή Ζίτα, μόλις άντιληφθώ τούς σκοπούς μου, σπεύσει να παραπονέθώ στην γυναικά μου...

— Αυτό πρέπει να τό άποφύγετε πάσει θυσία.

— Σέ βεβαίω ότι... μπορεί νάγιναι κύριος της κομητείας του 'Ανζού, αλλά όχι και κύριος έδώ μέσα...

— 'Αν ή περιπέτεια μου με την κοπέλλα αυτή γινόταν γνωστή παραέξω θα κινδύνευα νάπερα στην δυσμένεια τών νέων όηγκών μου...

— Δεν έχετε άδικο. Θάταν πρότιμότερο να περιμένετε να έπιστρέψαμε στο Μαιν.

— Καί γ' αυτό σκέπτομαι... Λοιπόν, θά απαγάγης την Ζίτα, θά την όδηγήσης στον πύργο και... τά υπόλοιπα άφορούν έμένα. Τί λές;

— Είμαι σύμφωνος.

— Πήγαμε, λοιπόν, τώρα να δής την γυναικά μου. Κί' έλα να με έναναδής... Δεν μπορώ να κινηθώ χωρίς έσένα...

Συμμαχία κυρίας και καμαριέρας

«Η Σαρλόττα είχε διατάξει στο μεταξύ την Ζίτα: — Μή καμιά δικαιολογία, δεν θ' άφίσης κανένα να μπη στο δωμάτιό μου.

— Ούτε αυτόν τόν έξοχώτατο σύζυγό σάς;

— Αυτόν προπαντός!

Και έπειδή ή Ζίτα φαινόταν έπαιρνε ή Σαρλόττα της έξήγησης: — Δεν έβλο να ξέρω δ' άντρας μου, ντ' 'Εσπέ! Θά μπορούσε να πιστέψω ότι άσχολούμαι με τούς άνδρες που σέ συμπάσθω να υποθέση χίλια-δυό...

— Μένεινε ήσυχη, καλή μου άρχόντισσα. Κανείς δεν θα μπη μέσα. Ούτε ο σύζυγός σάς...

— Θαυμάσια...

«Η Σαρλόττα, μόλις έκλεισε την πόρτα και άφρη να έναναπέση τό παραπέτασμα που την έκόλυπτε, έπρεπε να ρίχτη στην άγκαλιά του ντ' 'Εσπέ, τόν όποιο μόλις είχε εισαγάγει ή Ζίτα.

— Ετιτέλους, σέ έναναβέλω, άγάπη μου... τούτε τρυφερά ένώ τό άγκάλιαζε με περιπάθεια. Μην φοβάσαι τίποτε... Μπορούμε να μιλήσουμε γιά τόν έρώτα μας έλεύθερα... Βρισκόμαστε έν άσφαλεία... 'Η Ζίτα άγρυπνεί, και μόλις φανή δ' ντ' 'Αμωρό...

— Σαρλόττα, είπες δ' ντ' 'Εσπέ. Πρέπει τάματα λογικά. «Ο άντρας σου έβρει ότι βρισκόμην κοντά σου. 'Αν έρχόταν άπρόσπτα...

— 'Η Ζίτα άγρυπνεί, σου είπα, κι' έχει την διαταγή να μην άφίση κανένα να πλησίον, ούτε κι' αυτόν τόν ίδιο. 'Αν έπιμείνη, ή Ζίτα με την φασαρία που θα προκάλεση θα μ'ας έδοποιήση.

— 'Αναγκάστηκα να λάβω αυτά τά μέτρα γιάτί δεν γυαρίζω τά κατατόπια του πύργου αυτού, ούτε τούς μυστικούς διαδρόμους του. 'Εξήτασα όμως προσεκτικά τό δωμάτιό αυτό και διέπιστωση ότι βρισκόμαστε έν άσφαλεία. Δεν υπάρχει καμιά μυστική πόρτα, παρά μόνον ή μοναδική που όδηγεί στον αντίβαλο όπου βρίσκεται ή Ζίτα.

«Ο ντ' 'Εσπέ την άγκάλιασε με πάθος. Βασίζόμενος στην έμπιστοσύνη που είχε ή έρωμένη του, λησμονούσε όλες τις έγνοιες της στιγμής, λησμονούσε τόν ντ' 'Αμωρό, και μεθύσματος από την έρώτικη φλόγα που τόν τυρωλούσε, άφείθηκε στα θερμά χέρια της Σαρλόττας.

— Ξαφνικά, δ' ήχος μιάς βαρείας φωνής έφτασε ως τ' αυτά τους. Μιά ζωνήρ συνομιλία άκούσθηκε.

«Η Σαρλόττα, άποσπάσθηκε από τό φλογερό άγκάλιασμα του ντ' 'Εσπέ, ψιθύριζοντας:

— Είπε δ' άντρας μου!

— Τί πρέπει να κάνω τότε; τραύλισε ή βραδύνας κάτωχρος.

— Κρύψου... κρύψου κάπου!

— Ποιό...

— Κάτω από τό κρεβάτι μου! τούπε ή Σαρλόττα που προσπαθούσε σάδ' να διορθώση την άτιμημένη εμφάνισή της, γιάτί ήταν σκεδόν μισογυμνή. Καί μην κουνήσσης, δ' τι και άν συμβή...

— Απαράγοντας τό σπαθί, τό καπέλλο και τά γάντια μου, δ' βαρύνω γλυστρώμε με κόπο κάτω από την μεγάλη από γλυπτό έξλο συζυγική κλίνη.

Η Σαρλόττα, ήρεμη, ξεντύθηκε βιαστικά και έπρεσε στο κρεβάτι. Καί παίρνοντας μιά άφελή στάσι, έλυσε τά μαλλιά, έκλεισε τά μάτια και προσποιήθηκε ότι κοιμόταν.

— 'Αλλά, ή βίαία συζητήσις έξω από τό δωμάτιό έπασσε στο μεταξύ άπόμάτω. Δεν άκούγονταν τώρα παρά ένας δυοδιάκριτος ψιθύρος...

Τί συνέβαινε λοιπόν πίσω από την πόρτα αυτή μεταξύ του ντ' 'Αμωρό και της Ζίτας;

Τίποτε τό άπλοώτερο: ή Ζίτα έκτελούσε τό καθήκον της.

Η φλόγα πυρακτώνει

«Ο ντ' 'Αμωρό, μόλις τόν άφίκε δ' ντ' 'Εσπέ, είχε παραμείνει γιά μιά στιγμή σκεπτικός, μέσα σ' ένα πέλασος πολυπόλων συλλογισμών.

Μέσα στο μυαλό του όλα άνεμίζονα φούρν-μύλιν: ή Ζίτα, σί φυλακισμένη, ή λούσα του που έβλεπε να τού διαφεύγουν αυτοί που τόν είχαν προσβάλει.

— Από πού ν' άρχιζε τώρα; Πώς να ένεργούσης;

Τόν άσχολούσαν, μεταξύ άλλων, και τα συμπερόντα του νέου κράτους του και ή ματαιοβασία του δεν του έπέτρεπε να παραμελήση τίποτε.

— Απότομα, πήρε μιάν άπόφασι. Θά πήγαμε κοντά στην Σαρλόττα, να παραστή στή συνομιλία της με τόν ντ' 'Εσπέ... Φοβόταν μήπως έφευγε από τόν βαρβάρo καμιά άπειροσκέψια.

Και, συγχρόνως, θάβλεπε και την Ζίτα!

Τό όνομά της και μόνο άρκοδσε να τόν άναστατώση.

Πώς μπόρεσε, άλήθεια, ως έκείνη τη στιγμή να άντισταθί στον τραύλο πειρασμό που τόν έρασανίζε, έκαμε τό αίμα του να κολλάζει από τό πάθος και τού άναστατώνε τό είνε;

Γιά να καταστείλη την πόρινη φλόγα που τόν πυράκτωνε έπρεπε να ίκανοποιήση με κάθε τρόπο τόν πόθο του...

— Έπρεπε να γίνη δική του ή Ζίτα, να την φέρη μέσα στά δυνατά φίλια του, να πνίξη με τά βίαία φιλία του τούς άνασταταγμούς της τρυφερός αυτής έρωτικής... Έπρεπε να την νοιώση ότι υπέκυπτε στο άρχαίνοτό πάθος του. Μά λούσα τραύλισε:

— Να!... ναί... την παθώ τρελλά και θα γίνη δική μου. Καί κανένα έμπόδιο δεν θα είνε ίκανό να με σταματήση. Θά κατασυντριφώ δ' όποιον άντισταθί στην θέλησή μου... Δεν μπορώ να περιμένο περισσότερο...

«Ο ντ' 'Εσπέ είνε κοντά στην Σαρλόττα. Θά πάω να της πώ ότι ζητά να τού παραδώσουμε την Ζίτα άμέσως και ότι, γι' το λυμώντας να τό πώ αυτό τόνον ώμά, μου άνέθεσε

να τό κάμω έγώ. 'Ο βαρβάρος θά παραδεχθί ότι πράγματι έτσι έχουν τά πράγματα, θά τού παραδώσουμε την Ζίτα και... θά μου την φέρη. Θά την κρύψω έδώ και άπόψε τό βράδυ...

Δεν άπέτελεσσε την φράσι του. Μά γοργόβημαδευθύνθηκαστά διαμερίσματα της κόμησης, που βρισκόταν στην άλλη πλευρά τού πύργου.

— Εκεί βρήκε την Ζίτα, να κάθεται έξω από τό δωμάτιό της Σαρλόττας. 'Ηταν μισοκοιμισμένη και φαινόταν να όνειροπολούσε κάτι εχθάριστο, γιάτί τό χαριτωμένο προσωπάκι της ήταν γελαστό. Σκεπτιόταν πράγματι τόν καλό της Ζακεμίνος.

Τί προλέγει ή μοίρα

«Ο ντ' 'Αμωρό, μπήκε άδόρυβα και στάθηκε να την θαυμάση.

Πόσο άφαια και έλκυστική ήταν αυτή ή μικρή τσιγγάνα! 'Ωραιότερη και άπ' αυτήν την Σαρλόττα! 'Ομορφότερη άπ' όλες τις εύγενείς δέσποινες της έπικρατείας του. 'Ενα θαύμα όμορφιάς και σαγήνης. 'Ενας θησαυρός κρυφών ήρώδων και τρελλών πόθων...

Ζίτα... ψιθύρισε προσπαθώντας να γλυκάνη την τραχεία φωνή του.

«Η Ζίτα πετάχτηκε κάτωχρη από την θέσι της.

— Άρχοντά μου! τραύλισε. Μά συγχωρείται... Δεν σάς άντελήφθηκα έγκαιρά...

«Ο ντ' 'Αμωρό, γελαστός, πλησίωσε άργά.

— Είσαι άπο πού έ άλλους χαριτωμένους σήμερα... της είπες.

— 'Υστερα, άλλάζοντας άπότομα ύφος.

— 'Η σύζυγός μου είνε μέσα; ρώτησε.

Μάλιστα, άρχοντά μου... αλλά δεν δέχεται κανένα.

— Ούτε μένα; τραύλισε δ' ντ' 'Αμωρό, κυττάζοντας την Ζίτα να στέκεται μπρός στην πόρτα σέ στάσι που έδειχνε ότι θά τόν έμπόδιζε να μπη. Μά, τί άστείοιτες είνε αυτή πάλι; Ποιάν άνόνητ κομωδία θέλει να μου παίξή πάλι; «Ο ντ' 'Εσπέ είνε μέσα; 'Εν τούτση περιπτώσει...

— Όχι, δεν θά μπη, είπες ή Ζίτα με προστακτική φωνή. Είπε διαταγή της έννευστάτης...

— Άφρασε με να περάσω! είπες άπότομα δ' ντ' 'Αμωρό.

Και άπλωσε τό χέρι του γιά ν' άπαθήση την Ζίτα ή όποια άφίκε μιά κραυγή τρόμου.

— Φανέκα, όμως, άλλαξε στάσι. Καθώς άντίκρουσε τό νευροδμένο χέρι του ντ' 'Αμωρό, τό άρπάξε.

— Τόν ρώτησε μ' έπιμονή, ένώ αυτός την κυττούσε κατάπληκτος.

— Άρχοντά μου! Τί χέρι είνε αυτό! Τί περίεργη παλάμη... Οί γραμμές της είνε τόσο παράξενες... Ποτέ μου δεν είδα παρόμοιες... Θέλετε να διαβάσω τό μέλλον σάς;

«Ο ντ' 'Αμωρό, δεισιδαίμων όπως όλοι οί άνδρες τής έποχής του, έννοιασε κάποιο δόριον φόβο.

— Ω! Είσαι παράξενη, μά την άλήθεια, κοπέλλα! Τί έννοεις, δεν καταλαβαίνω... 'Αλλά, ναί... Είσαι μιά τσιγγάνα, όπως κι' έκείνη ή γρηά γυναικά που τόλμησε να παρεμβλήθη μεταξύ μας και την όποια τιμωρήσα σκληρά γιά τό θράσος της.

Στην άνάμνησι της θετικής μίτρας της, που σκόταζε τόσο άναγνάρ ο βαρβαρός αυτός άνθρώπος, ή Ζίτα έβρισε κάτωχρη και χαμηλώσε τό κεφάλι γιά να μην προδώση την φλόγα τού μίσους που έλαμπε στα μάτια της.

Σκεφθηκε όμως άμέσως ότι ή κυρία της θά την ελχεν άκούσει στο μεταξύ και θά έρχόταν να δ' ή σύνεβεινε.

Και έκείνο που άφείλε να κάμη πρωτίτως ήταν να έξυπηρετήση την γυναικά αυτή που την περιέβαλε με την έννοιά της.

Καταλάβαινε παρ' όλη την άφείλεια της ότι ή πορούσια του ντ' 'Εσπέ μέσα στο δωμάτιό της Σαρλόττας ήταν κάτι άνόμαλο...

Τό γυναικείο ένστικτό της την έκαμε να προαισθάνεται την κρυφή άλήθεια.

— 'Αν δ' ντ' 'Αμωρό έμπαινε άνειδοποίητα μέσα, τώος αυτό να προκαλούσε μιά καταστροφή...

— Ένώ, άν την προειδοποιούσε με όποιον άντιπατό τρόπο γιά την παρουσία του ντ' 'Αμωρό θά έλάμβανε τις άναγκαίες προφυλάξεις...

— Έπρεπε, λοιπόν, προπαντός, να κερδίση χρόνον.

— Άρχοντά μου! Δεν υπάρχει τίποτε τό μαγικό τόο διάβασμα

των γραμμών του χεριού. Είπε μιά τέχνη, αυτό, που μ' έμαθαν οί τσιγγάνοι, και που δεν έρχεται σέ σύγκρουσι με καμιά θρησκεία... Θέλετε να δώ την τήχη σας στού έρίσας;

«Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο παραειστικός, τόσο τρυφερός και χαϊδευτικός, που δ' ντ' 'Αμωρό δεν έβίστασε περισσότερο.

— Διάβολε! είπες. 'Αν υπάρχει κάποιο άμάρτημα στην υπόθεσι αυτή, έσύ τό διαπράττεεις και όχι έγώ. Λοιπόν, έλα, κόττα...

Κατά βάθος, ο σκληρός άρχοντας ήταν άνήσυχος να μάθι τί θά τού προέλεγε ή μικρή.

«Η περιέργεια του αυτή τόν έκαμε να λησμονήση πρὸς τό παρόν τό πάθος που τόν κατείχε και παραδόξως δεν άγκάλιασε την Ζίτα, όπως έσκόπευε όταν έννοιωσε τό λεπτό, άπαλό χεράκι της επάνω στο δικό του...

«Η Ζίτα, έξ' άλλου, λησμονήσε τούς φόβους της απέναντί του, άπορροφημένη με την χειρομαντεία της. Καί, περίεργη να μάθι τό μέλλον του άνθρώπου αυτού, μελέτησε με προσοχή τις βαθείες γραμμές της τραχείας παλάμης του ντ' 'Αμωρό.

— 'Ανθρώπου έγατικοί — γράφει ο δόκτωρ 'Αλμπερτ, — βλέπουν έξωφανα πώς τού είνε άδύνατο να έργασθοϋν με την ίδια ένταση. Προσπαθοϋν ν' άντιδράσουν, ύστερα όμως από λίγον καιρό είνε άπογοσμένοι. να όμολογήσουν ότι δεν άντεχουν. 'Εχουν κακή... Αισθάνονται κομμάς. 'Ιδιως κατά την όρθοστάσι τούς είνε άδύνατο να συγκεντρωθούν. 'Εχουν πονοκεφάλους και τό χειρότερο άπ' όλα, παρ' όλη την κοφισή τους άχίζουν να ύποφέρουν από άβυσση, σε λίγο άρχίζουν να ύποφέρουν από την καρδιά τους, εύκολα τούς πιάνει ταχυκαλμία και κάποτε αισθάνονται δυσφορία, σάν να τούς έρχεται άσφυξία. Γιά τούς πνευματικούς έργασμένους όλα αυτά είνε συμπτώματα ύποκεινόμενων. Καί τό πρῶτο όργανο που ύφίσταται τόν άντίκτυπο τής ύποκεινόμενης είνε συνήθως τό στομάχι, ένα όργανο έξαιρετικά εύαίσθητο.

Και συνεχίζοντας ο διαπρεπής επιστήμων άναφέρει ένα παραστατικότατο παράδειγμα:

«Κύριος — λέγει έξωφανα ή ύπερτορία στον γιατρό που κάθισε επί τέλους στο τραπέζι... «Ο γιατρός κάτ'ι μόνον... ή θυμωμένη παρατήρησε κατωτά, με τό όποιο έλκε άχρίλας να σοναρή την σούτα του, και λέει: «έλες κι' έχουν όμοιότητα με μ' ή άσησθησις των φάσών άνθρώπων», καί τρέχει στο τηλεφώνον...

«Η Ζίτα έσκυψε και έξήτασε καλύτερα τό παράξενο χέρι του. Καί δ' ντ' 'Αμωρό έπίσης.

— 'Αν πρόκειται τά πεθάνω από κάποιον βίαιο θάνατο, είπες δ' ντ' 'Αμωρό με τρόπο, δεν θά πεθάνω παρά από τό λεπίδι του όημιού, από ένα χτύπημα σπαθιού, σέ μιά συμφορή τέλους. Είμαι ένας άρχοντας και μόνον μ' εύνεγκικό δέπια θά με κυνηγήσουν οί έχθροί μου. 'Η κρεμάλια δεν είνε γιά τούς άνθρώπους της ράτσας μου.

— Όχι... όχι! είπες Ξωπρά ή Ζίτα. Δεν θά πεθάνετε από βίαιο θάνατο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

Επικίνδυνες «διακοπές»

Σέ μιά ένδιαφέρουσα έπιφυλλίδα του στην 'Επιθεώρησι των Ξένων» τού 'Αμβούργου τού παρισμένου μηνός, ο διεθνούς φήμης δόκτωρ Α. 'Αλμπερτ, άσχολείται μ' ένα θέμα που άίτζει άληθινά τόν κόπο να τό μεταφέρουμε, έστω και περιληπτικώς στις στήλες μας.

«Η περιέργεια του αυτή τόν έκαμε να λησμονήση πρὸς τό παρόν τό πάθος που τόν κατείχε και παραδόξως δεν άγκάλιασε την Ζίτα, όπως έσκόπευε όταν έννοιωσε τό λεπτό, άπαλό χεράκι της επάνω στο δικό του...

«Η Ζίτα, έξ' άλλου, λησμονήσε τούς φόβους της απέναντί του, άπορροφημένη με την χειρομαντεία της. Καί, περίεργη να μάθι τό μέλλον του άνθρώπου αυτού, μελέτησε με προσοχή τις βαθείες γραμμές της τραχείας παλάμης του ντ' 'Αμωρό.

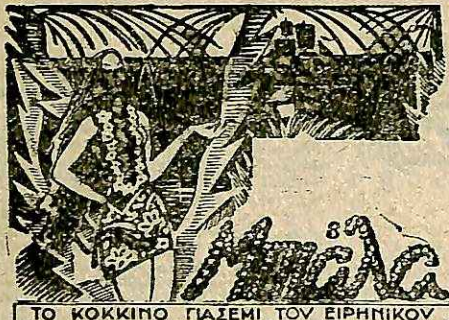
— 'Ανθρώπου έγατικοί — γράφει ο δόκτωρ 'Αλμπερτ, — βλέπουν έξωφανα πώς τού είνε άδύνατο να έργασθοϋν με την ίδια ένταση. Προσπαθοϋν ν' άντιδράσουν, ύστερα όμως από λίγον καιρό είνε άπογοσμένοι. να όμολογήσουν ότι δεν άντεχουν. 'Εχουν κακή... Αισθάνονται κομμάς. 'Ιδιως κατά την όρθοστάσι τούς είνε άδύνατο να συγκεντρωθούν. 'Εχουν πονοκεφάλους και τό χειρότερο άπ' όλα, παρ' όλη την κοφισή τους άχίζουν να ύποφέρουν από άβυσση, σε λίγο άρχίζουν να ύποφέρουν από την καρδιά τους, εύκολα τούς πιάνει ταχυκαλμία και κάποτε αισθάνονται δυσφορία, σάν να τούς έρχεται άσφυξία. Γιά τούς πνευματικούς έργασμένους όλα αυτά είνε συμπτώματα ύποκεινόμενων. Καί τό πρῶτο όργανο που ύφίσταται τόν άντίκτυπο τής ύποκεινόμενης είνε συνήθως τό στομάχι, ένα όργανο έξαιρετικά εύαίσθητο.

Και συνεχίζοντας ο διαπρεπής επιστήμων άναφέρει ένα παραστατικότατο παράδειγμα:

«Κύριος — λέγει έξωφανα ή ύπερτορία στον γιατρό που κάθισε επί τέλους στο τραπέζι... «Ο γιατρός κάτ'ι μόνον... ή θυμωμένη παρατήρησε κατωτά, με τό όποιο έλκε άχρίλας να σοναρή την σούτα του, και λέει: «έλες κι' έχουν όμοιότητα με μ' ή άσησθησις των φάσών άνθρώπων», καί τρέχει στο τηλεφώνον...

«Η Ζίτα έσκυψε και έξήτασε καλύτερα τό παράξενο χέρι του. Καί δ' ντ' 'Αμωρό έπίσης.

— 'Αν πρόκειται τά πεθάνω από κάποιον βίαιο θάνατο, είπες δ' ντ' 'Αμωρό με τρόπο, δεν θά πεθάνω παρά από τό λεπίδι του όημιού, από ένα χτύπημα σπαθιού, σέ μιά συμφορή τέλους. Είμαι ένας άρχοντας και μόνον μ' εύνεγκικό δέπια θά με κυνηγήσουν οί έχθρο

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ ΤΩΝ ΕΙΡΗΝΙΚΩΝ

22 "Όταν, σέ λίγο πρόβαλε, ο ήλιος ανάμεσα από τα σκιόμενα σύννεφα, η πλάσις φωτίστηκε μ' ένα υπερκόσμιο ρόδινο φως. Κι' ακόμα σέ λίγη ώρα, ο καταγάλανος ούρανός χαμογέλασε στή γαλανή θάλασσα. Τό κύμα αναδεύταν, σάν γυναικείο στήθος, όστερ' από δυνατό κλάμα.

Οι έπιβάτες της βαρκούλας κυττάχτηκαν. Ήταν όλοι τους πρώτοι, κι' η άγωνία ήταν ζωγραφισμένη ακόμα στά πρόσωπά τους. Σωθήκαμε, είπε η Τούρια. Ο Χίτο την κύτταξε και της χαμογέλασε. Στό φως της αύγης τό πρόσωπό του, τό σουνθος σκοτεινό, φαινόταν παράξενα ελαττερο. Ο Φρέντ άγκάλιασε τη Μπιάλα.

Τώρα που είχε περάσει ο κίνδυνος, έτρεμε η μικρή γυναίκα σύγκορη. Την κράτησε στήν άγκαλιά του τόσο, όσπου τη 'έστανε, κι' είδε τά μάγουλά της νά παίρνουν πάλι χρώμα. Τό ταξίδι τώρα ήταν παραμυθένιο. "Ανάμεσα από διάφορα ηρώακια, η βάρκα κυλούσε ήρεμα.

"Επί τέλους, ο Χίτο, ύψωσε κάποτε τό χέρι του και είπε: "Αυτό είναι τό νησί.

"Ενα μπουκέτο από κοκοτιές. Αύτη την έντύπωσι έδινε την πρώτη στιγμή. "Ενα μπουκέτο, που είχε για βάση τά πιο πράσινα κρουστάλινα νερά.

"Αράξαν τη βάρκα και πήδησαν στή στεριά. Ο Χίτο τους έδειξε μία όμορφη καλύβα. "Νά, τους είπε. Εδώ έμενα εγώ. "Η καλύβα τώρα είναι έρημη. Πάρα πέρα, κατοικοῦν φαράδες. Πώς σας φαίνεται;

"Παράδεισος! άποκρίθηκε η Μπιάλα γρήγορα. Ο Φρέντ την κύτταζε. "Η εύτυχία της, καθρεφτίστηκε και στή δική του φυσιογνωμία.

"Εμείς όμως πρέπει νά γυρίσουμε πίσω, γρήγορα, είπε ο Χίτο. Δέν πρέπει νά μένουμε εδώ. Γιατί, ποιος ξέρει, μπορεί νά ύποπτευοῦν πώς σας βοηθήσα εγώ, και δέν πρέπει. "Εχετε τροφή νά περάσετε πολόν καιρό. Γεία σας. Θά ξανάρθω όταν μπορέσω.

"Γεία σας! Έκανε ο Φρέντ εύθυμα. "Η Τούρια κι' η Μπιάλα κυττάχτηκαν πάλι στή στιγμή. "Η Μπιάλα πρώτη έπεςε στήν άγκαλιά της εαδέλφης της. Σ' εύχαριστώ Τούρια, της είπε. Σου εύχομαι νά γίνης πολύ εύτυχισμένη.

"Η Τούρια κοκκίνισε και κύτταζε τό Χίτο. Χίτο, είπε έπειτα η Μπιάλα. Έκανεσ ένα μεγάλο καλό. Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ. Ο νεαρός Ταϊτινός την κύτταζε για μία στιγμή μέ μάτια παραπονεμένα. "Επειτα, γέλασε δείχνοντας τά άσπρα σουβλερά του δόντια.

"Θέλω νά μέ θυμάσαι μέ καλασύνη, Μπιάλα, είπε. Κι' άμέσως, πήδησε στή βάρκα. "Επιλόγιος

"Μπιάλα! Φρέντ! Φωνές νεανικές, εύτυχισμένες άντιλάλησαν άπάνω από τό άνάχαφο κύμα.

"Μας φωνάζουν! είπε η Μπιάλα και πετάχτηκε κοκκινίζοντας από χαρά. "Ετρέφε άνάμεσα από τά πελώρια δένδρα, που έφραζαν τη θέα πρός τη θάλασσα.

"Ο Χίτο κι' η Τούρια στέκονταν χειροπιασμένοι και τους περιέμεναν. Τούρια! Χίτο!

"Η φωνή της Μπιάλας ήταν πνιγμένη από χαρά. "Η Τούρια έπεςε στήν άγκαλιά της εαδέλφης της.

"Ηλθαμε, φώναξε, λαχανιασμένη σάν νά είχε κάνει τρέχοντας όλο τό διάστημα από την Τάτη ός τό όρημικό νησί, ήλθαμε νά σας δοῦμε και νά σας πούμε πώς παντρεύτηκε.

Δέν μπορούσε πιά κρύψη τη χαρά της. "Η Μπιάλα ένοιωσε πιά κρύψη τη χαρά της. "Η βουρκώνουν από συγκίνηση. Κατάλαβαινε πώς θιγμένες. Ο Χίτο στέκονταν πάλι σάν συντημένο χαμογέλο στά γέλη. Δέν έδειχνε την άεσά-άλλά ήταν χαρομένοσ κι' αυτός.

"Τό καλλίτερο που είχατε νά κάνετε, είπε καλή καρδιά φέρνει την εύτυχία. Τους άδούγησαν μέσα. "Ελάτε νά ιδείτε τό σπίτι μας.

"Ο Χίτο έμεινε μέ τό στόμα άνοιχτό. "Πού είναι η καλύβα; "Ο Φρέντ γέλασε.

"Δέν τη βλέπεις; Στή θεία της καλύβας, στεκόταν ένα σπιτάκι άπλό, μέ κοκκίτιο που φαινόταν παλιό σ' αύτη την έρημιά, κοντά στίς καλύβες τών ψαράδων.

"Εσύ είσαι μάγος, είπε ο Χίτο. "Πόσος καιρός πέρασε! Έκανε η Τούρια. Φαίνεται από τό σπίτι που προφθάσατε νά χτίσατε.

"Πιό πολύ φαίνεται από παιδάκι μας! Έκανε η Μπιάλα μέ καμάρι. "Ο μικρός Ταϊτινός, ο μινός, ήλθε μέ χαρούμενα ξεφωνητά. Ήταν δύο ετών τώρα. Έτρεχε και κολυμποῦσε κιάλας σάν δελφινάκι. Γυμνό, μέ τά πόδια αλόγωνα, πατούσε στά χαλίκια, και άντικρύζε μέ τά γαλανά του βόρεινα μάτια, τόν ήλιο τών τροπικών άφροα.

"Είσατε εύτυχισμένοι έσεις; ρώτησε η Τούρια. "Ο Φρέντ κι' η Μπιάλα κυττάχτηκαν και δέν άποκρίθηκαν. Μά τό χαμογέλο τους και τό βούρκωμα τών παιδιών τους, μίλησε άρκετά. Δέν νουνατιζέσ έσύ, Φρέντ; ρώτησε σιγά η Τούρια.

Αυτός κύτταζε τη γυναίκα του. "Επειτα πήγε και σήκωσε από τά χέρια του τό παιδί του. Τό μικρό άρχισε νά τόν σπρώχνει και νά φωνάζει, διψασμένο για κίνησι, για παίχιδι. Τό άφησε ο Φρέντ, μ' ένα εύχισμένο γέλιο. Και στό τέλος άποκρίθηκε στή Μπιάλα. "Κατάλαβαινε πώς είναι μία Μπιάλα. Κατάλαβαινε πώς είναι η γυναίκα του. "Επί τέλους, ο Χίτο, ύψωσε κάποτε τό χέρι του και είπε: "Αυτό είναι τό νησί.

Ήταν όλοι τους πρώτοι, κι' η άγωνία ήταν ζωγραφισμένη ακόμα στά πρόσωπά τους. Σωθήκαμε, είπε η Τούρια. Ο Χίτο την κύτταξε και της χαμογέλασε. Στό φως της αύγης τό πρόσωπό του, τό σουνθος σκοτεινό, φαινόταν παράξενα ελαττερο. Ο Φρέντ άγκάλιασε τη Μπιάλα.

Τώρα που είχε περάσει ο κίνδυνος, έτρεμε η μικρή γυναίκα σύγκορη. Την κράτησε στήν άγκαλιά του τόσο, όσπου τη 'έστανε, κι' είδε τά μάγουλά της νά παίρνουν πάλι χρώμα. Τό ταξίδι τώρα ήταν παραμυθένιο. "Ανάμεσα από διάφορα ηρώακια, η βάρκα κυλούσε ήρεμα.

"Επί τέλους, ο Χίτο, ύψωσε κάποτε τό χέρι του και είπε: "Αυτό είναι τό νησί.

"Ενα μπουκέτο από κοκοτιές. Αύτη την έντύπωσι έδινε την πρώτη στιγμή. "Ενα μπουκέτο, που είχε για βάση τά πιο πράσινα κρουστάλινα νερά.

"Αράξαν τη βάρκα και πήδησαν στή στεριά. Ο Χίτο τους έδειξε μία όμορφη καλύβα. "Νά, τους είπε. Εδώ έμενα εγώ. "Η καλύβα τώρα είναι έρημη. Πάρα πέρα, κατοικοῦν φαράδες. Πώς σας φαίνεται;

"Παράδεισος! άποκρίθηκε η Μπιάλα γρήγορα. Ο Φρέντ την κύτταζε. "Η εύτυχία της, καθρεφτίστηκε και στή δική του φυσιογνωμία.

"Εμείς όμως πρέπει νά γυρίσουμε πίσω, γρήγορα, είπε ο Χίτο. Δέν πρέπει νά μένουμε εδώ. Γιατί, ποιος ξέρει, μπορεί νά ύποπτευοῦν πώς σας βοηθήσα εγώ, και δέν πρέπει. "Εχετε τροφή νά περάσετε πολόν καιρό. Γεία σας. Θά ξανάρθω όταν μπορέσω.

"Γεία σας! Έκανε ο Φρέντ εύθυμα. "Η Τούρια κι' η Μπιάλα κυττάχτηκαν πάλι στή στιγμή. "Η Μπιάλα πρώτη έπεςε στήν άγκαλιά της εαδέλφης της. Σ' εύχαριστώ Τούρια, της είπε. Σου εύχομαι νά γίνης πολύ εύτυχισμένη.

"Η Τούρια κοκκίνισε και κύτταζε τό Χίτο. Χίτο, είπε έπειτα η Μπιάλα. Έκανεσ ένα μεγάλο καλό. Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ. Ο νεαρός Ταϊτινός την κύτταζε για μία στιγμή μέ μάτια παραπονεμένα. "Επειτα, γέλασε δείχνοντας τά άσπρα σουβλερά του δόντια.

"Θέλω νά μέ θυμάσαι μέ καλασύνη, Μπιάλα, είπε. Κι' άμέσως, πήδησε στή βάρκα. "Επιλόγιος

"Μπιάλα! Φρέντ! Φωνές νεανικές, εύτυχισμένες άντιλάλησαν άπάνω από τό άνάχαφο κύμα.

"Μας φωνάζουν! είπε η Μπιάλα και πετάχτηκε κοκκινίζοντας από χαρά. "Ετρέφε άνάμεσα από τά πελώρια δένδρα, που έφραζαν τη θέα πρός τη θάλασσα.

"Ο Χίτο κι' η Τούρια στέκονταν χειροπιασμένοι και τους περιέμεναν. Τούρια! Χίτο!

"Η φωνή της Μπιάλας ήταν πνιγμένη από χαρά. "Η Τούρια έπεςε στήν άγκαλιά της εαδέλφης της.

"Ηλθαμε, φώναξε, λαχανιασμένη σάν νά είχε κάνει τρέχοντας όλο τό διάστημα από την Τάτη ός τό όρημικό νησί, ήλθαμε νά σας δοῦμε και νά σας πούμε πώς παντρεύτηκε.

Δέν μπορούσε πιά κρύψη τη χαρά της. "Η Μπιάλα ένοιωσε πιά κρύψη τη χαρά της. "Η βουρκώνουν από συγκίνηση. Κατάλαβαινε πώς θιγμένες. Ο Χίτο στέκονταν πάλι σάν συντημένο χαμογέλο στά γέλη. Δέν έδειχνε την άεσά-άλλά ήταν χαρομένοσ κι' αυτός.

"Τό καλλίτερο που είχατε νά κάνετε, είπε καλή καρδιά φέρνει την εύτυχία. Τους άδούγησαν μέσα. "Ελάτε νά ιδείτε τό σπίτι μας.

"Ο Χίτο έμεινε μέ τό στόμα άνοιχτό. "Πού είναι η καλύβα; "Ο Φρέντ γέλασε.

"Δέν τη βλέπεις; Στή θεία της καλύβας, στεκόταν ένα σπιτάκι άπλό, μέ κοκκίτιο που φαινόταν παλιό σ' αύτη την έρημιά, κοντά στίς καλύβες τών ψαράδων.

"Εσύ είσαι μάγος, είπε ο Χίτο. "Πόσος καιρός πέρασε! Έκανε η Τούρια. Φαίνεται από τό σπίτι που προφθάσατε νά χτίσατε.

"Πιό πολύ φαίνεται από παιδάκι μας! Έκανε η Μπιάλα μέ καμάρι. "Ο μικρός Ταϊτινός, ο μινός, ήλθε μέ χαρούμενα ξεφωνητά. Ήταν δύο ετών τώρα. Έτρεχε και κολυμποῦσε κιάλας σάν δελφινάκι. Γυμνό, μέ τά πόδια αλόγωνα, πατούσε στά χαλίκια, και άντικρύζε μέ τά γαλανά του βόρεινα μάτια, τόν ήλιο τών τροπικών άφροα.

"Είσατε εύτυχισμένοι έσεις; ρώτησε η Τούρια. "Ο Φρέντ κι' η Μπιάλα κυττάχτηκαν και δέν άποκρίθηκαν. Μά τό χαμογέλο τους και τό βούρκωμα τών παιδιών τους, μίλησε άρκετά. Δέν νουνατιζέσ έσύ, Φρέντ; ρώτησε σιγά η Τούρια.

Αυτός κύτταζε τη γυναίκα του. "Επειτα πήγε και σήκωσε από τά χέρια του τό παιδί του. Τό μικρό άρχισε νά τόν σπρώχνει και νά φωνάζει, διψασμένο για κίνησι, για παίχιδι. Τό άφησε ο Φρέντ, μ' ένα εύχισμένο γέλιο. Και στό τέλος άποκρίθηκε στή Μπιάλα. "Κατάλαβαινε πώς είναι μία Μπιάλα. Κατάλαβαινε πώς είναι η γυναίκα του. "Επί τέλους, ο Χίτο, ύψωσε κάποτε τό χέρι του και είπε: "Αυτό είναι τό νησί.

"Ενα μπουκέτο από κοκοτιές. Αύτη την έντύπωσι έδινε την πρώτη στιγμή. "Ενα μπουκέτο, που είχε για βάση τά πιο πράσινα κρουστάλινα νερά.

"Αράξαν τη βάρκα και πήδησαν στή στεριά. Ο Χίτο τους έδειξε μία όμορφη καλύβα. "Νά, τους είπε. Εδώ έμενα εγώ. "Η καλύβα τώρα είναι έρημη. Πάρα πέρα, κατοικοῦν φαράδες. Πώς σας φαίνεται;

"Παράδεισος! άποκρίθηκε η Μπιάλα γρήγορα. Ο Φρέντ την κύτταζε. "Η εύτυχία της, καθρεφτίστηκε και στή δική του φυσιογνωμία.

"Εμείς όμως πρέπει νά γυρίσουμε πίσω, γρήγορα, είπε ο Χίτο. Δέν πρέπει νά μένουμε εδώ. Γιατί, ποιος ξέρει, μπορεί νά ύποπτευοῦν πώς σας βοηθήσα εγώ, και δέν πρέπει. "Εχετε τροφή νά περάσετε πολόν καιρό. Γεία σας. Θά ξανάρθω όταν μπορέσω.

"Γεία σας! Έκανε ο Φρέντ εύθυμα. "Η Τούρια κι' η Μπιάλα κυττάχτηκαν πάλι στή στιγμή. "Η Μπιάλα πρώτη έπεςε στήν άγκαλιά της εαδέλφης της. Σ' εύχαριστώ Τούρια, της είπε. Σου εύχομαι νά γίνης πολύ εύτυχισμένη.

"Η Τούρια κοκκίνισε και κύτταζε τό Χίτο. Χίτο, είπε έπειτα η Μπιάλα. Έκανεσ ένα μεγάλο καλό. Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ. Ο νεαρός Ταϊτινός την κύτταζε για μία στιγμή μέ μάτια παραπονεμένα. "Επειτα, γέλασε δείχνοντας τά άσπρα σουβλερά του δόντια.

"Θέλω νά μέ θυμάσαι μέ καλασύνη, Μπιάλα, είπε. Κι' άμέσως, πήδησε στή βάρκα. "Επιλόγιος

Στά κρύα του ΛΟΥΤΡΟΥ

ΕΥΘΥΜΟ ΑΠΡΟΨΠΤΟ

Δυό κορίτσια, η Μάρθα και η Νίνα, άνεβαίνουν στό τράμ. "Εδούλευαν όλη την ήμέρα στό "Υπουργείο, όπου είναι υπάλληλοι, κι' έχουν πολύ κουρασισή. "Η Νίνα μάλιστα είναι λίγο αδιάθετη σήμερα.

Κυττάζουν γύρω τους, αναζητώντας μία θέσι. "Όλες όμως είναι πιασμένες από άνδρες. "Άφού προσπαθούν μάταια νά συγκινήσουν κανένα άπ' αυτούς, η δυό φίλενάδες άρχίζουν νά βάζουν εις ένέργειαν τά τεχνάσματα τού άφροα φύλου, βέβαιες ότι έτσι μόνον θά κατορθώσουν ίσως νά έξοικονομήσουν μία θέσι για τη Νίνα τούλάχιστον.

Χαμόγελα, ματιές γεμάτες ύποσχέσεις... όλα πηγαινούν χαμένα! "Αυτόσο η Νίνα κι' η Μάρθα, που είναι κομψές και χαριτωμένες, πιστεύουν και περιμένουν τό θαύμα...

Οι καθισμένοι άνδρες έχουν καταλάβει άμέσως τόν... σοβάρό κίνδυνο που διατρέχει η θέσις τους, και έχουν βυθισθί στό διάβασμα της έφημερίδας τους, είτε κυττάζουν από τά παραθύρα της προσώπους τών σπιτιών σάν νά ήταν καλλιτεχνικά μνημεία!

"Τι θά κάνουμε; λέει η Μάρθα, άπογορευτική. "Δέν βλέπεις; Κανείς δέν κοινιέται!

"Ισως όμως, άν μάς νοήσουν έτοιμοθάνατες, σκηώθι κάποιος!... "Η Μάρθα άρχίζει νά βήχει άπελπιστικά. Μερικές ματιές κορφώνονται έπάνω της, άλλα άμέσως ξαναγυρνούν στίς έφημερίδες... "Αποτυχία και πάλι!

Προσέχθι όμως! "Εκεί στό βάθος, καθεται ένας νέος, που κυττάζει τά δυό κορίτσια και τους χαμογέλα. "Εκείνες κατευθυνόμενες, άρχίζουν νά μαλώνουν μεταξύ τους, παραχαρώντας η μία στήν άλλη τη θέσι... που δέν έχουν άκόμη:

"Οχι, έσύ είσαι πιο κουρασμένη από μένα. "Καθόλου! "Εσύ θά καθήσης, που είσαι άδιάθετη σήμερα...

"Αυτόσο ο νεαρός, παρ' όλες τίς "φωνικές" ματιές που τού ρίχνουν και οι δυό-ματιές ίκανές νά τόν κεραυνωβόλησουν-δέν φαίνεται διατεθειμένος νά σηκωθεί. "Εξακολουθεί μόνο νά κυττάζει και νά χαμογέλα.

"Μήπως τρελλάθηκε; συλλογίζονται η δυό φίλες, μη έρόντας πώς άλοιώς νά έξηγήσουν την παράξενη διαγωγή του. "Επί τέλους, καταβαίνουν άπ' τό τράμ. Κάθονται κοντά και παίζουνουν μαζί τό δρόμο.

"Ενα βήμα τίς παρακολουθεί. Κυττάζουν πίσω τους: Είναι ο νεαρός τού τράμ. "Συγγνώμη, δεσποινίς, λέει στή Μάρθα. Ξέρετε όμως ότι μου είσατε πολύ συμπαθής;

"Αλήθεια; άπαντά εκείνη. Μά δέν είσατε τρελλός; "Εγώ!... "Εγώ!... "Εχω τά λογικά μου τελείως έν τάξει! Σας βεβαίω.

"Τότε γιατί δέν μάς δώσατε τη θέσι σας στό τράμ; "Δέν τό σκέφθηκα, άληθινά!... Καθώς είμαστε συνθησμένοι έμεις οι άνδρες νά σας θεωρούμε ίσες μας, δέν μάς έρχεται διόλου στό νοῦ νά σας παραχωρώσωμε τη θέσι μας, όπως δέν τό κάνουμε προκειμένου για έναν άλλον άνδρα...

"Α, έτσι; λέει η Μάρθα μέ αγανάκτησι, τότε λοιπόν περιμένετε νά σας σταματήσω εγώ κομψά μέσα, για νά σας πω ότι σας συμπαθώ, κι' έπειτα νάρθω νά ζητήσω τό χέρι από τη μάμα σας!

"Δεσποινίς!... "Χαίρετε, κυρίε. Και τόν άφήνουν στά κρύα του λουτροῦ. "Ο νέος όμως, ξεφυσά, ξεροκαταπίνει, κοκκινίζει, χλωμαίνει, πρσιονικρινίζει και συνεχίζει τό δρόμο του μέ βήμα άργό. Σχεδόν σίρεται.

"Η χυλόπηττα τόν έχει βαρυστομαχιάσει!... ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Κακές γλώσσες. Δυό φίλοι συζητούν: "Εγύρουν όλα τά μαγαζιά χωρίς νά βρωδ, τι ζητώσα.

"Βέβαια, είναι τόσο δύσκολο σήμερα νά βρω κανείς πιστωσί!... Συλλογισμός

"Νά πάρη η όργη! Ξέχασα τό πορτοφόλι μου στό σπίτι μου! "Δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο άφού η όπρητήριά σου είναι τίμια.

"Ακριβώς... θά τό δώση στήν γυναίκα μου! Συγκάταβασις

"Δάνεισε μου χίλιες δραχμές! "Αδύνατο φίλε μου, δέν έχω παρά μόνο όκτώ εκατοστάρικά!

"Δέν πειράζει, δώσε μου τα, και μου χρωστάς άλλα δύο! Στό παλαιολογιστό

"Αυτές οι πορσελάνες είναι τού 17ου αιώνας. "Περίεργο! Δέν όπρηχαν τότε καμ' τριέρες;

Μαρία 'Αντουανέττα, σά που έγέρασε μέσα σέ μία νύχτα από ένα άπελπισμένον έρωτα.

Ενας εύτυχισμένος έρωας

"Δέν έχω καμμία ένλπίδα νά φτάσω στήν έκπληρωσι τών πόθων μου, εύγενεστάτη. Κι' όμως, είμαι άποφασισμένος νά μὴ άποχωριστώ τό άφροα μου όνειρο για σάς... Μου είναι άρκετό νά ζω κοντά σας... Θά τό θεωρήσω μεγάλη σας εύνοια αυτό.

"Η βασίλισσα Μαρία "Αντουανέττα συγκινημένη έβρινε τό χέρι στόν εύγενή νεό που της μιλούσε. "Καλέ μου "Αζελ, είπε. Πόσες φορές σας επανέλαβα ότι για σάς δέν είμαι η βασίλισσα της Γαλλίας αλλά η παιδική σας φίλη "Αντουανέττα. Σας ξεχωρίζω τόσο άνάμεσα σ' άλλους τους άλλους άνδρες!...

Περικυκλωμένη από ένα πλήθος απαιτητικών θαυμαστών, ζώντας μέσα σ' ένα σκοτεινό περιβάλλον δολοπλοκίας και διαφθοράς, η περφημη βασίλισσα της Γαλλίας έβρισκε στόν άγνόν έρωτα τού ασημου αυτού φίλου της μία χαρούμενη εύτυχία.

Είχαν γεννηθί κι' οι δυό τό 1775 και ήσαν μόλις δεκαοχτώ χρόνων όταν συναντήθηκαν για πρώτη φορά τόν "Ιανουάριο τού 1774 στόν μεγάλο χορό της "Όπερας τών Παρισίων.

"Ο πατέρας τού "Αζελ Φέρσεν, σπουδής εύγενής, θέλοντας νά δώση στό γιού του τελεία μόρφωσι τόν είχε στείλει νά κάμη μία περιόδεσιν στήν Ευρώπη.

"Η Μαρία "Αντουανέττα, διάδοχος άκόμη τότε τού γαλλικού θρόνου, άντικρύζοντας τόν άφροα "Αζελ, μέ την θαυμάσιή όμορφιά και την άψογη κομψότητα, ένοιωσε ένάφνηκά μίαν άλλοτρίτη ταραχή. Τόν παρέσυρε μαζί της στούς έρημικούς άπέραντους διαδρόμους της "Όπερας και εκεί τού άμολόγησε τόν θαυμασμό της.

"Εγείτε κάτι ξεχωριστό έσεις οι Σουηδοί, που δέν τό βρίσκετε κανείς στούς άνδρες της Γαλλίας... Μου είσατε πολύ συμπαθής και θά ήθελα ν' άποκόψω στήν φίλα σας... τού είπτε συγκινημένη.

"Εγιναν πράγματι φίλοι, μά η φίλια τους δέν άργησε νά καταλήξη στόν έρωτα.

"Ο "Αζελ έπέστρεψε κατόπι στήν πατρίδα του, πιστεύοντας ότι τό αίσθημα της Μαρίας "Αντουανέττας δέν ήταν παρά ένα έρωτικό παροδικό καπρίτσιο. "Αυτόσο την άναπόδε, την άναποῦσε ελικοκινεί. Φαντασθήτε, λοιπόν, την έκπληξι τού όταν γυρίσοντας μετά τέσσαρα χρόνια στήν Γαλλία και παρουσιασμένος στήν Αδλή, είδε τη Μαρία "Αντουανέττα νά τρέχει μέ άνυπόκριτη λαχτάρα πρός αυτόν.

"Γυρίσατε, λοιπόν, πίσω; "Ω, τί εύτυχία!...

"Σκοπεύω νά έγκατασταθώ στό Παρίσι... "Θά σας τό ζητώσα εγώ, εάν δέν τό έκάνατε...

"Ο "Αζελ, που έλάτρευε κρυφά καθ' όλο τό διάστημα της άπουσίας του την "Αντουανέττα, είδε έφραγικά ν' άνοιγουν γι' αυτόν οι όφρανοί της εσδαμινιάς.

Εξ' αυτό, όταν η "Αντουανέττα τού πρότεινε νά έγκατασταθί διχί πιά άπλως στό Παρίσι, άλλα μέσα σ' αυτά τά άνάκτορα, ο "Αζελ ένοιωσε μία σκοτεινή εύτυχία νά τού θαμνίσαι τό νοῦ.

Και της φίλησε μ' εύγνωμοσύνη τά χέρια...

Μιά δυστυχισμένη βασίλισσα

"Η "Αντουανέττα, την εποχή άκριβώς αυτή, ήταν η δυστυχισμένη γυναίκα της Γαλλίας. "Η όνειρμένη όμορφιά της και ο περίφρανος και σκαπτικός χαρακτήρας της, είχαν έπισύρει τόν φθόνο όλων τών κυριών της Αδλής, που άρχισαν νά την συκοφαντούν σέ κάθε εύκαιρία και παντού.

Τά μυστικά της συζυγικής κλίνης γίνονταν θέμα συζητήσεως στούς όρόμους και στά καπηλεία και μία άντιδημοτική άρχισε νά γεννιέται στήν ψυχή τού γαλλικού λαού για την τίμια και περφηρήν βασίλισσα τού.

Δέν ήταν όμως μόνο γι' αυτό δυστυχισμένη. "Ενα φοβερό μυστικό έβάραινε την συζυγική ζωή της, ένα μυστικό που μία μέρα, μέσα στήν έρωτική της άπελπισία δέν έδισατο νά φανέρωσιν στόν έκλεκτό της καρδιάς της, τόν "Αζελ.

"Η Γαλλία δέν θ' άποκτήση διάδοχο! τού έκμυστηρεύθηκε. "Ωστε, ο σύζυγός σας Λουδοβίκος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της Γαλλίας, ήταν μία δυστυχισμένη μάργβικος 16ος...

"Είπε έρωτικός άνάπηρος... "Ο "Αζελ έμεινε κατάπληκτος. "Απότομα, ένας ήλιος έλαμψε μέσα του, που τού πλημύρισε την ψυχή μέ τό θαμβωτικό φως του. "Η γυναίκα αυτή που ο λαός της την θεωρούσε την εύχεστέρα της

© ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ρατατικῷ
ΘΗΝ

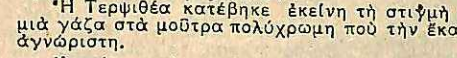
ροπιασμόν !
ερε - βεκούτη
αγιατίκο
υρ κη ή τ ι ι

³ Ἀγωνίζονται οἱ ἄνθρωποι.

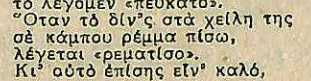
αχούσεις που μοιάζουν με τα φυλλα ωριπομένων φυτών.
πολύχρωμα που τὰ παίρνει κανείς για λουλούδια!...
των αὐτῶν ἀποκαλύπτεται μὲ δέος ὁ ἄνθρωπος καὶ τοῦ
τῆς τὰ ὑπέροχα λόγια: «ὦς ἐμεγαλύνθησαν τὰ ἔργα σου,
φίκα ἐποίησας!...»

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Γιὰ τοὺς χωρικοὺς ὅμως ἦσαν
τραγὴ ἀπόδειξις ὅτι ὁ «συχωρεμέ-
νος» ὁ Θανάσης» εἶχε βρυκολακία
σεί...

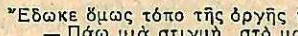

βλέπεις και τώρα οντουλατσίδνα περιμαγκαν
καλέ. Σάν τοῦ άράπη τὸ μαλλί! Φτοῦ νά μ
άβασκαθής!

ΕΥΤΕΛΙΣΜΟΣ

၁၉၆၁

Και μέσα της:
— Έτσι σοῦπρεπε ἀσκημὸς

Διὰ τὸ πιστόν
Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

αμῶν· με τὸ λουσιμὸς, κ
θῆ καὶ θᾶναι καλύτερη.

Διὰ τὸ πιστόν
Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Διὰ τὸ πιστὸν

ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΤΕΝ
Α ΚΑΡΑΚΑΦΗ

Λ. ΚΑΡΑΚΑΖΗΣ

— Στὸ Καλαμάκι.

—Ήπιδρομή... Ικδρομή φίνο! Ελεγε στη Σ
πουτίσα. Άλλο μιὰ φορά ετσι γά ένεται

81°

— Οι δύο γυναίκες ήταν τελείως αναισθητές, είπε ο άμαξας.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Τόμ Κόξ.

— Τις έπλησαν λοιπόν μέσα στο πανδοχείο και τις έκοψαν δηλ τη νύχτα. Και στις τρεις το πρωί τις έφεραν και τις έβαλαν πάλι στ' άμαξι μου.

— Αισιόσθητες;

— Μάλιστα.

— Και τί έγινε μετά;

— Τις έπλησαν στο δάσος. Έκει, όπως σας είπα, έπεριμεναν μια άλλη άμαξα, ιδιαιτική αυτή, απ' έκεινες που κουβαλούν τα προϊόντα των κήπων. Έγώ έκανα όπως με διατάχθη. Παράτησα τις δύο γυναίκες και έφυγα. Άλλο τίποτε δεν έξερα.

— Καλά. Τώρα θέλεις να τάχης καλά μαζί μου;

— Και βέβαια θέλω.

— Έ, τότε, σου συνιστώ να κλείσης το στόμα σου. Αν μάθω ότι σου διέφυγαν έστω και μια μονάχα λέξη, σε συνέλαβα. Και ύστερα ξέρεις τι σε περιμένει.

— Μελίντε ήσυχος, απάντησε ο άμαξας. Κι' αν με κερματίουν δεν θα βγάλω ούτε μια συλλαβή από το στόμα μου.

— Καλά, θα δούμε αν αυτά που λές δεν εινε άπλετες υποσχέσεις. Πού σταθμεύεις;

— Σ' αυτό εδώ το μέρος πάντοτε.

— Τι άριπμό έχει το άμαξι σου;

— Έβδομηνά δύο.

— Πολύ καλά.

— Ο Τόμ Κόξ έσημείωσε ύλα αυτά στο σημειωματάριό του και άφου έ- πανέλαβε τις συστάσεις του για την άσολητή εχεμύθεια του, άπεμκρινύν- άθη απ' έκει.

Οι Άγγλοι συμμορίται

Από όρες άγρότερα ο Τόμ Κόξ έμ- παινε από πανδοχείο των «Οδοιπό- ρων του Βορρά».

Τώρα ήταν μετρηφισμένος σ' Α- μερικανό και φορούσε μπλουζά έρ- γάτοιο απ' έκεινες που φορούν οι έρ- γάτες που εργάζονται στο σφαγείο του Σικάγο.

Εκδόθηκε, διάταξε να του φέρουν ένα μπικνίκι κρασί και μετά έκάρ- ποσε τα μάτια του έπάνω στον πε- λάτες του κατηλιγού, που έπιναν πα- ράμερα και ρώτησε τον κάπελα:

— Δέ μου λές, σε παρακαλώ... Ο άντικωνός μου ακριβώς εινε ο 'Α- βελ Μπικερ.

— Μπάλ! Τόν ξέρεις;

— Αν τόν ξέρω; Τώρα θα δής που δά με γνωρίζω κι' έκεινος.

Και ο Τόμ Κόξ σημάχθηκε από το τραπέζι του και με βήμα σταθερό κατευθύνθη στο τραπέζι όπου κά- θονταν οι δυο πελάτες. Τους πλη- σίασε, τους χαιρέτησε και τους ρώ- τησε:

— Έ, σύντροφοι, μπορώ να κάτσω κοντά σας;

Οι δυο σύντροφοι, κινιάχθηκαν με- ατά τους έκπληκτοι. «Έπειτα ο ένας απ' αυτούς είπε:

— Μπάλ! Και δεν κάθεται... Άν ένα μπικνίκι έχεις όρεξη να κεράσεις κ' χαρίσεις.

— Θα τό πιούμε.

Και ο Τόμ Κόξ διάταξε να φέρουν δυο μπικνίκια.

— Έ, έ! Τι κάνεις; Έχεις να πληρώσεις;

Χτύπησε την τσέπη της μπλουζας του ο Τόμ Κόξ και είπε:

— Τόν ξέρω, τον λέγαμενο. Και, έδω που τό λέμε, έχετε πώς οικονομία τόν έπιστάση; Έβρουτήσα στην τσέπη ένός διαβάτη.

— Έού;

— Ναί, έγώ! Γιατί, δέν σου γεμί- ζω τό μάτι;

— Καλά, δέν σ' βόρσαμε... Φαίνε- σαι πώς είσαι ύποκειμενο άξιας. Πούδς είσαι όμως;

— Δέν με ξέρετε έμένα. Κι' όμως όλοι μας δουλεύουμε τόν ίδιο άφέντη. Ξέρετε ποιόν σας λέω; Τόν Στρόφ- φερ!

— Τι; φώναξε ο ένας από τους συντρόφους. Ξέρεις έού τόν Στρόφ- φερ;

— Άν τόν ξέρω;... Μά, διάολε, ποιός δέν ξέρει από μάς τόν γενικό άρχηγό του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» στο Σικάγο;

— Περίοδος, μωρέ! Μίλα πιό σιγά.

— Καλά, θά μιλά πιό σιγά.

— Έτσι λοιπόν, έδούλευε και συ τόν Στρόφφερ;

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

Οι δυο κακοποιοί τόν κινιάχνα- ναν πάλι. Ο δέ Μπλ άφώναξε:

— Περσιόδος, μωρέ! Μίλα πιό σιγά. Πούδς είσαι όμως;

— Δέν με ξέρετε έμένα. Κι' όμως όλοι μας δουλεύουμε τόν ίδιο άφέντη. Ξέρετε ποιόν σας λέω; Τόν Στρόφ- φερ!

— Τι; φώναξε ο ένας από τους συντρόφους. Ξέρεις έού τόν Στρόφ- φερ;

— Άν τόν ξέρω;... Μά, διάολε, ποιός δέν ξέρει από μάς τόν γενικό άρχηγό του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» στο Σικάγο;

— Περίοδος, μωρέ! Μίλα πιό σιγά.

— Καλά, θά μιλά πιό σιγά.

— Έτσι λοιπόν, έδούλευε και συ τόν Στρόφφερ;

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

— Όπως τόν δουλεύατε και σεις, και και πού τό ξέρετε;

— Ορίστε μας! 'Αμ' έγώ ήμουν τό δέξι χέρι τόν Στρόφφερ. Τόν παρα- κολούθησα παντού κι' έτσι σας είδα πολλές φορές.

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΣΕ ΑΥΤΗ

Η διαίσθησις του Πίου Θ'.

Είπε γνωστόν πώς ο Πίος Θ' είχε προίξει από πολλού τόν πόλεμο τού 1914.

Τό γεγονός αυτό, προκειμένου για τόν Πίο Θ' δέν ειναι καταπληκτικό.

Ο Πάπας αυτός είχε άνεπτυγμένη την διαίσθησι αέ μεγάλο βαθμό. Διαι- σθανόταν τόν κίνδυνο, ήταν ένα είδος ζωτιατού δέντρου κι' έτσι δέν τού διέ- φευγε τίποτε σχεδόν.

Κάποια μέρα άνήγγειλαν στον Πίο την έπίσκεψι κάποιου κυρία. Ο Πά- πας έτοιμαζόταν να την δεχθί όταν έ- ξάφνω έσταμάτησε και είπε στον άρ- χιδιάκονό του:

— Όχι, δέν δέχομαι τούς νεκρούς.

Και καθώς έκείνος τόν κιντούσε έκ- πληκτός:

— Σου λέω ότι δέν δέχομαι τούς νε- κρούς, επανάβα.

Ο άρχιδιάκονος βγήκε στον προθάλαμο όπου βρήκε την κυρία έκ- πλωμένη κάτω νεκρή!

Οι φρίλακες τού μεγάρου έξεζαν επί τόπου και διεστύσαν ότι ή «κυρία» ήταν ένας άνδρας συννοημένος και ψυχωμένος, ένας συννοητής, ο οποίος είχε πάθει έαφρικά συγκοπήν καρ- διακή!...

Κάποια άλλη μέρα, κατά τό διάστη- μα μιας λεγομένης, μία μεγάλη λαμπάδα έκαιε μπροστά στην Πανα- γία.

Ο Πάπας ο οποίος προσήγχετο άνε- πήρως έξαφνα και διάταξε να την σβήσουν άμέσως. Έξήσαν την λαμ- πάδα και βρήκαν στο εσωτερικό της ένα έκρηκτικό μηχανήμα ικανό ν' α- ντιπείσει δηλ την έκκλησι.

Τό κορίτσι της βροχής

Η 'Ιωσηφίνα Πόροιλ άπ' την 'Ο- μόγα τών 'Ηνωμένων Πολιτειών έχει μία περίεργη τυχού την καταδικά- νει άπ' την ήμερα της γεννησεως της:

Έβρεχε όταν γεννήθηκε.

Έβρεχε όταν έβαπτίσθηκε.

Έβρεχε όλες τις ήμέρες τών γεν- νηθών της.

Έβρεχε την ήμερα που βρήκε μία θεία.

Έβρεχε την ήμερα που την έ- χασε.

Τέλος δέ, κάθε φορά που πηγαίνει έκδρομή προβλέπεται καλό καιρό, πάλιν και πάντοτε βρεχε.

Ο τόκος άνα τους αιώνας

Ο νόμιμος τόκος τών χρημάτων έ- χει ύψοσει πολλές μεταβολές με την παρόλευσι τών αιώνων. Την εποχή τού Σόλωνα, ο τόκος ήταν πολύ μεγάλος:

18 0/0, ένθ έτι Λοισιότατος έγινε μόνο 12 0/0.

Σέ κάποια δημογορία του, ο Δημο- σθένης άναφέρει ένα «φίλικό» τόκο πρós 10 0/0. Άπ' την εποχή εκείνη ο τόκος άρχισε να λιγοστεύει. Έπί αυτοκρατορίας Κλαύδιου έγινε 6 0/0 και επί τού 'Ιουστινιανού 4 0/0.

Κατά την Μεσαιώνα βρώθηκε πάλι και έγινε 12 0/0. Στόν 17ον και 18ον αιώνα άρχισε πάλι να λιγοστεύη και έγινε διαδοχικά 6, 5, 4, 3 και 2 άπό- μω τούς έκάτω! 'Απ' τις άρχές τού 18ου αιώνα άρχισε να έναυμαζώμεναι και... κύριος είδε πού θά φθάσμεν!

Τό λουλούδι που κρύβεται.

Ένα περίεργο λουλούδι άνακαλύ- φθηκε στην Ν. Αφρική πού τό βλέ- πει κανείς μόνον όταν φυσά ο άέρας.

Τό άνθος αυτό άνηκει στην οικογένει- τών φαραγκοσκινιών και έχει ύψος τρείς πόδες. Ο κορμός του εινε σκαμμένο από κόμπος όταν ο καιρός εινε ή- συχος. Όταν όμως φυσάει άέρας οι κόμποι αυτοί άνοίγουν σε μεγάλα λου- λούδια κίτρινο-πορώ χρώματος, τά οποία κλείνουν πάλιν μόλις σταματήσει ο άέ- ρας.

Ένας παλιός πόνος που θα δόση συναυλία

Στη Νεάπολι της 'Ιταλλας ο παπαγά- λος τού μηχανικού Τζοβάνι. Μορφό- τραγουδάει ένκοινως άπ' άρχής μέχρι τέλους τόν φασιστικό ύμνο. Όταν μά- λιστα ο κύριος του τόν συνοδεύει με τίς άφες του άδκια;

Μά εινε καιρός να χάνη κανείς τις άφες του άδκια;

Τις άφες σου δέν τις χάνεις. Μία καλή συνεννόησι εινε στην άρχή χαλαρή, ύστερα όμως εινε κρόδος στο χόσνο. Λέγε, τί δες από μάς;

ΣΤΟ ΠΡΟΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η υπερτρίχωςι των γυναικών

Στό προηγούμενο μάθημα, μιλήσα- με γενικά περί της τοπικής και κα- θολικής υπερτρίχωσης. Σήμερον θα σας γράψω λεπτομερώς περί τών αιτίων εις τά οποία όφειλεται ή υ- περτρίχωςι.

Η υπερτρίχωςι όφειλεται σε αί- τια έσωτερικά όργανικά και σε αί- τια έξωτερικά χημικά.

α) Έσωτερικά όργανικά.

α) Έσωτερικά όργανικά. Ειναι τά όφειλόμενα στην έλ- λαττωματική λειτουργία όρισμένων αδένων τού οργανισμού, ή οποία έκδηλούται με την όπολειουργία τού τών (άνεπαρκεία) ή αντίθετως με την όπερλειουργία τών. Οι άδέ- νες αυτοί εινε οι έξης: οι όσθρι- κες, ή όπφορσις, ο θυρεοειδής, τά έπινεφρίδια.

Τά έπινεφρίδια ίδίως, έχει άπο- δειχθεί τίς έκτός της άμέσου σχέ- σεις τών με την τριχοφυία, έχουν και ίδίαν επενέργεια επί τού χρό- ματος τών τριχών.

Επίσης ή διαταραχή τού θυρεο- ειδούς αδένος συντελεί αναλόγως της όπολειουργίας ή της όπερλει- ουργίας του, στην τριχοφυία ή στην τελεία έλλειψη τριχών.

Τέλος, ή όσθριική ανεπαρκεία, ή έκδηλούμενη δι' άταξίας της έμψυ- χου περιόδου παίζει μεγάλο ρόλο στην όπερλειωσι.

Την στενή και άμεση οχέσιν τών αδένων αυτών πρós την τριχοφυία, έξηγησόν πολύ καλά και οι μεταβο- λές πού γίνονται σε άτομα πού έ- χουν όπερλειωθεί στόν εύνοησιμό ή στην άφαιρσιν τών αδένων τών γεννητικών όργάνων ύστερα από σοβρόν τραυματισμόν.

Τά πρόσφατα αυτών εινε τελείως άτριχα (σπανίον).

Στό γυναικειόν ίδίως φύλον, ή όπερλειουργία τών ειδικών τού- των αδένων έχει ως άποτέλεσμα την γενική και άνεπτυγμένη όπερ- τριχώσι και την εμφάνισι ακόμα

μειοτακτικού και γενείου.

Ούτω αντίθετος με τόν εύνοησο πού μοιάζει με τό άτριχο πρόσωπο σάν γυναικα, οι γυναικες της κα- τηγορίας αυτής παρουσιάζονται σάν άνδρες!!

Υπάρχουν τέλος και διάφορες άλλες όποστηρίζόμενες έκδοχές πε- ρι τών αιτίων της όπερτρίχωσης, όπως ή κληρονομική όφύλις και οι διαταραχές τού νευροενδοκρινό συ- στήματος.

β) Και τώρα, άς πούμε ποιά εινε τά έξωτερικά χημικά ή μηχανικά αίτια, πού συντε- λουν τόσο πολύ στην όπερτρί- χωσι.

Χημικά εινε τά διάφορα όψωψι- τικά ύγρα ή άλοιφές τά κακώς χρη- σιμοποιούμενα για τά άποψωψιόν των τριχών, ως και τά άποψωψιό- μενα πού χρησιμοποιούνται για τόν άποχρωματισμό αυτών: ως τό όξύ- ζενέ, τό σουμψιμέ, διάφορες ά- λοιφές κ.ά.

Μηχανικά αίτια πού συντε

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

«Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιούδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους, διαφυλάσσονμένου παντός δικαιώματός μας».

Τύποις
«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ» Α. Ε.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΜΙΧ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ
(Κατοικία: Σεμέλης 23)

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

«Αν του είχα αρνηθεί τίποτε, αν του είχα φταίξει σε κάτι, αν του είχα δώσει καμιά άφορη ζήλεια, αν δεν ήμουν φυσική και άποσπαστή μαζι του, αν είχα προσπαθήσει να αντιτάξω τη λογική στον έρωτά μου γι' αυτόν, τότε θα υπορόσσε με το δικητο του να μου φέρει δώδεκα μού έφάρθηκε.

Μά έγω ή καμένη, δεν έκανα τίποτε απ' αυτά. Έπλυσσα την άγάπη που μου έδειξε κι' άφισα τον έαυτό μου έλευθερο να τον άγαπήσει τρελλά.

Τι την ήθελε την άγάπη μου, αφού κατά βάθος του ήταν αδιάφορη;

Πώς υπόρεσε, ένω ένωρίασ την ψυχή μου και την τρυφερότητά μου, να φύγει από κοντά μου, να μ' άγ καταλείψει στους φόβους μου και τα τωρίνα μου μαρτύρια;

Είχε λοιπόν σχεδιάσει με ψυχραιμία να με κάνει να τον άγαπήσω; Την άγάπη μου την θεωρούσε σαν μια νίκη, κι' εκείνος δεν συγκινήθηκε ποτέ απ' αυτήν;

Τον άγαπήσα σαν τρελλή και περιφρόνησα τα πάντα γι' αυτόν. Έπείθαν από φόβο μήπως πάμει να μου εινε πιστός, ήθελα να τον βλέπω κάθε μέρα, κάθε στιγμή... Κι' όμως μου φαινόταν πως δεν τον άγαπούσα άρκετά...

Γιατί με έκανε να γνωρίσω την ατέλεια και τη δυσάρεστη πλευρά ενός αισθήματος, που δεν μπορεί να βαστάξει αιώνια και τα μαρτύρια που άκολουθούν, όταν ένας έρωτας δεν εινε άμοιβαίος; Και ποιά σκληρή μοίρα μας κάνει τις περισσότερες φορές ν' άγαπάμε εκείνους άκριβώς που θα ήσαν άναίτητοι στην άγάπη μιας άλλης γυναίκας;»

Φοβούμαι πως κυρίως έού έχετε φταίξει. Του έδειξε απ' την άρχή και με την μεγαλύτερη πίστι του κόσμου, τον πιο μεγάλο έρωτα, ένω χρειάζεται τέχνη για ν' άγαπήσει κανείς. Πρέπει να διαλέγης κανείς μ' έπιτηδειότητα τα μέσα που υποδουλίζουν ένα έρωτα, γιατί δυστυχώς μόνη ή άγάπη δεν φέρνει την άγάπη.

Σ.Τ.Χ.

Τι να σου πω, φίλε μου; «Οτι έφάρθηκες σαν ένα άνόητο μικρό παιδί. Άδικαιολόγητο, φυσικά, φέρσιμο για έναν άνδρα εικοσιπέντε χρόνων και έπί πλέον μορφωμένο».

Τώρα, τι να κάμης; Παίρνοντας διδάγια από την έως σήμερα τακτική σου και τ' άποτελέσματά της, ν' άκολουθήσης έντελώς την αντίθετη.

ΔΕΣΠΟΙΝΑΚΙ ΔΕΚΑ

«Αν δεν κατορθώσης να πείσης τους γονείς σου, τότε θα εινε καλύτερα να πείσθης έού απ' αυτούς. Κάτι παραπάνω θα έξερουν από σένα. Άχ! μικρούλα μου, για τα δάκρυα που χύνουμε όταν άγαπήσουμε πολύ μικρές, μετανοώνουμε άργότερα...»

Με αυτό βέλο να πω, πως με το να κλαίς σήμερα, δεν σημαίνει πως τα δάκρυα αυτά προέρχονται από μια βαρεία επίγνωση της καταστάσεως...

ΒΙΛΛΑ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ

«Αν καταλαβαίνης πως θα την ξανάβρής όπως την είχες άφισει και ή έγκατάλειψις δεν έχει σβό.

σει από μέσα της, τι αίσθανόταν κάποτε για σένα, ν' άφισης κάθε έγωισμό και να γυρίσης κοντά της. Δεν εινε ταπεινωτικό ν' άναγνωρίζη κανείς το σφάλμα του, ούτε και ο έγωισμός έχει στην προκειμένη περίπτωση τη θέση του. Άν σε δεχθί και σε άγαπά άκόμη, φρόντισε με κάθε τρόπο να την κάμης να ξεχάσει το σκληρό σου φέρισμα.

ΝΙΚΩΝ ΤΕΛΕΑΝ

«Η κατάκτησις μιας γυναίκας καρδιάς, δεν εινε και πολύ εύκολο πράγμα, ξέρεις, να μάλαστα ή καρδιά αυτή άνήκει σε μιαν έξυπνη γυναίκα. Γι' αυτό πρέπει να προσέξης μήπως τυχόν και την πάθης άσχημα, την στιγμή άκριβώς που θα εισαι βέβαιος ότι την κρατάς σφιχτά στα χέρια σου. Αυτή εινε μια υπόδειξις, φυσικά, που σου κάνω για την περίπτωση που θα ήης τα δνείρά σου να έκπληρώνωνται ή τουλάχιστον που θα νομίσης κάτι τέτοιο.

Δεν ξέρω αν ή κοπέλλα αυτή εινε έξυπνη, μά και κουτή να εινε, προτίμησε, αντί να νοτίσης στα πόδια της και να δακρύσης ή να περνας το βράδυ έξω απ' το σπίτι της και να τραγουδάς, ν' άκολουθήσης τον βετικώτερο δρόμο. Κι' αυτός εινε να της μιλήσης πεζά—και γι' έμμετρα—με τόλη και άποφασιστικότητα. Στον πεζό λόγο υπάρχει πολλές φορές περισσότερη πολήσις και μεγαλύτερος παλμός κι' έπομένως μεγαλύτερη πιθανότης έπιτυχίας...»

Κ.Α.Μ.

«Αφού έυποφέρει ή έυποφέρει πολύ» και συγχρόνως έυποφέρεις κι' εσύ, έναγούρισε κοντά της. Δεν έχεις να χά ης τίποτε μ' αυτό, υπό την προϋπόθεσι όμως ότι θα κρατήσης μέσα σου και κάποια έπιφύλαξι, ότι μπορεί και να μην έυποφέρει από πραγματική άγάπη ή να νομίζη ότι έυποφέρει ή και να λη άπλως ότι έυποφέρει. Η καρδιά της γυναίκας, εινε μια άβυσσος κι' εκείνος που θα τολμήσει να σκύψι σ' αυτήν θα πάθη λίγγο», έλεπε κάποτε κάποιος Γάλλος ποιητής. Βέβα α' αν άνδρας που ήταν, δεν έπρόσθεσε ότι ή φύσις εινε προνοητική πολλές φορές και φροντίζει να προστατεύη τα πλάσματά της, δίνοντάς τους τα κατάλληλα όπλα για ν' άμυνθούν όταν τυχόν βρεθούν άπέναντι στον έχθρό...»

«Η έσώκληιστος έπί τολή σου δ' ν' άφορά έμένα. Κα ΡΕΑ Ρ.

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μία από τις άναγνώστριές μου μ' ένα πολύ συμπαθητικό γραμματάκι ζητάει τη γνώμη μου πάνω σ' ένα ζήτημα πολύ λεπτό: Ειναι ένα κορίτσι από τίμιο και καλό σπίτι, μά έχει την άτυχία να ειναι άμόρφωτο. Αυτό έντοτούς δεν έμπόδισε έναν δικηγόρο να την έρωτευθί, και ή φίλη μας με μια άξιόθαύμαστη σεμνότητά μου έξομολογείται τους δισταγμούς της. Τι να κάμης; Να δεχθί να γίνη σύντροφος του βίου του; Θά ειναι ικανή, αυτή, μια άπλη κοπέλλα, να σταθί στο πλάι ενός έπιστήμονος και να κρατήση την θέση του στην κοινωνία; Όταν περάση ο πρώτος ένθουσιασμός δεν θ' άντρέπειται ο άνδρας της γι' αυτήν και δεν θ' μετανόηση για την χειρονομία του; Και ή κοπέλλα διερωτάται μήπως θά ήσαν καλύτερα να κόψη από τώρα τον δεσμό αυτό πριν ή πραγματοποιησίς του άδηγήσει και τους δυο σε δδυνήρά άπρόοπτα και δύσλυτα προβλήματα που θα θέξουν βαθεία την ευαισθησία τους, την υπερφάνεια τους, την φιλοτιμία τους...

«Έχω να παρατηρήσω στην άγνωστη φίλη μου, ότι ένας άνδρας που τοποθετεί τα ζήτήματά με τόσο λεπτό και τόσο σεμνό τρόπο μπορεί να μην έχη γνώσεις, μά πάντως δεν θεωρείται ως άμόρφωτος» με την βαρεία σημασία που δίνουμε στη λέξι αυτή. Γιατί εκείνο που χαρακτηρίζει ιδίως τους «άμόρφωτους» ειναι ή περιφρόνησις τους άνθρώπους, ή άνικανότης τους να καταλαβαίνουν ότι στην ζωή υπάρχουν άνατερα πράγματα.

και ζήτήματα που αυτά δεν μπορούν να τα νοιώσουν. Τέτοια δεν ειναι ή περίπτωσης της άναγνώστριάς μου. Άν παντρευθί έναν έπιστήμονα θά έέρη να τον έκτιμήση, να τον σεβάσθι και δεν θά κάμη τίποτα που να μορφή να τον ντροπήσει. Η άγάπη της γι' αυτόν θά ειναι ο καλύτερος οδηγός για να της δείχνη το σωστό φέρισμα και να την κάμη να ειναι ή ιδεώδης σύντροφος. Έπειτα εισθε τόσο νέα, καλή μου φίλη, ώστε δεν θά σάς ειναι πολύ δύσκολο να διορθώσετε τις έλλείψεις σας. Καταλαβαίνω πως ή καλή θέληση δεν σάς λείπει και μη ξεχνάτε πως με αυτήν όλα έπιτύγγάνονται. Πόσες γυναίκες ξεκίνησαν από πολύ χαμηλότερα στρώματα κι' έπειδή συνεδέσθσαν μ' ένα καλύτερο τους άνδρα, πολύ γρήγορα συνεμορφώθησαν κι' έγιναν άντάξίες του. Παντρευθίτε χωρίς δισταγμό με τον δικηγόρο που σάς ζητά και στοιχηματίζω πως θά εισθε το πιο ευτυχισμένο άνδρόγυνο.

«Η καλοκαιρινή μέθοδος

Συνήθίζονται πολύ οι ζακέττες αυτή την εποχή, ζακέττες όμως που ειναι καμωμένες από δροσερό ύφασμα λινό ή ήμιλινο ή και άπλούστατον άλατζά που στοιχίζει δέκα φορές πιο πολύ απ' ό,τι έστοιχίζουν άλλοτε τα καλύτερα λινά. Οι ζακέττες γίνονται ως έπί το πλείστον με κοντά μανίκια και χωρίς ρεβέρ οι γιακάδες, φοριούνται δέ με φούστες διαφορετικές, καμωμένες όμως από ύφασμα τέτοιο που ν' άποτελή σύνολον με τη ζακέττα. Δηλαδή αν ή φούστα ειναι από ύφασμα ριγωτό μπορούν να τοποθετηθούν οι ρίγες οριζόντιες, αλλά αυτό συνιστάται μόνον σε όσες ειναι λεπτές.

Φοριούνται επίσης φορέματα μονοκόμματα που ειναι καμωμένα με δυο είδη ύφασμάτων και ο συνδυασμός του μονόχρωμου και του ριγέ ειναι και έδω στην ήμερησία διάταξι. Βλέπουμε νωμίτες ριγέ ή πλάστρον ή μανίκια και το μισό κορμάς και το υπόλοιπο καμωμένο από ύφασμα μονόχρωμο. Οι τσέπες ειναι το απαραίτητο γαρνίρισμα αυτών των φορεμάτων. Τοποθετούνται δέ όσον εινε τα κορμάς όσον και εις τις φούστες. Άλλο έπίσης γαρνίρισμα ειναι τα κουμπιά που ένιστε τοποθετούνται από πάνω ως κάτω.

Οι φούστες ειναι με πιέτες ή κλός ή λοξές, αναλόγως της σιλουέτας, πάντοτε δέ φαρδιές προς τα κάτω.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ντομάτες γεμιστές. — Αφού έτοιμάσετε όπως συνήθως τις ντομάτες έτοιμάσετε την γέμισι ως έξης: Τρίψτε από τόν ειδικό τρίφτη ένα δυο κολοκύθια και 2-3 πατάτες μικρές, καβουρδίζετε 3 κρεμμύδια φιλοκομμένα, προσθέτετε στο γιγάνι τις πατάτες και τα κολοκύθια και λίγο μαϊντανό. Αφού καβουρδισθούν άρκετά ρίχνετε ένα φλυτζανάκι ρύζι, παρνει κι' αυτό 3-4 βόλτες και ύστερα τ' άφήνετε να κρυώσουν λίγο για να αρχίσετε το γέμισμα. Οι ντομάτες αυτές γίνονται νοστιμάτσες και πολύ χορταστικές. Άντι ριζιό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και μπλιγούρι.

Μελιτζανοκεφτέδες. — Αφού βράσετε τις μελιτζάνες, τις στίβετε βάζοντάς τις μέσα σε μια πετσέτα και τις περνάτε από την μηχανή του κρέατος μαζί με 2 κρεμμύδια. Τ' άνακατεύετε καλά, προσθέτετε μαϊντανό φιλοκομμένο, 2-3 κουταλιές τυρί τριμμένο, 2 κουταλιές άλεσθι, άλάτι, πιπέρι, κανέλλα. Πλάθετε και τηγανίζετε. Με μια όκα μελιτζάνες γίνονται 30 κεφτέδες.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Δυστοχιμένην. — Διαβάστε την άπάντησί μου στην Κουβεντούλα του και μη διατάσετε καθόλου.

Αόλαν Δασκ. Ν. Φάληρον. — Σας συνιστώ το Πετρόλ Κανά. Ειναι μοναδικό για το πείσιμο των μαλλιών. Θά το βρήτε σε όλα τα μωπωλεία των Αθηνών.

Ελένην Ζόρα. — Δεν υπάρχει δυστυχώς ριζική θεραπεία, μη πιστεύετε αυτά που σάς λένε και άκολουθήσατε την συμβουλή μου, δηλαδή τακτικό ζύρισμα των ποδιών σας άφου προηγήθι καλό σαπούνισμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΙ κοσμικαί επιδράσεις κατά την εβδομάδα από 24 — 30 Ιουλίου έχουν ως άκολουθώς:

Ώραι κατ'άλληλσι:

1) Διά τας υποθέσεις σας και τας έπιχειρήσεις σας: 8.30 — 11 π.μ. της Δευτέρας (27), 3-4.30 μ.μ. της Τετάρτης (29) και 6.30 — 8 μ.μ. της Πέμπτης (30).

2) Διά τα χρηματικά ζήτήματα: 5-7 μ.μ. της Παρασκευής (24), 2-3 μ.μ. του Σαββάτου (25), 12-1 μ.μ. της Δευτέρας (27) και 7-9 μ.μ. της Πέμπτης (30).

3) Διά την άγοράν λαχείων: 12-1 μ.μ. της Κυριακής (26) και 11.30 — 12.30 μ.μ. της Τετάρτης (29).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια: 6-10 μ.μ. του Σαββάτου (25) και 4.30 — 7 μ.μ. της Τρίτης (28).

5) Διά τας ασηματικές συναντήσεις 10.30 — 12.30 μ.μ. της Παρασκευής (24), 4-6 μ.μ. του Σαββάτου (25) και 7-11 μ.μ. της Δευτέρας (27).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 11-1 μ.μ. της Κυριακής (26) και 5-6 μ.μ. της Τετάρτης (29).

7) Διά το μέλλον σας: 12-1 μ.μ. της Τρίτης (28).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Παρακαλούνται οι έξ Αθηνών άναγνώσται μας των όποιων τα ε-νόματα δημοσιεύονται κατωτέρω να παραλάβουντάς άπαντήσεις των από τα γραφεία του «Θησαυρού» — Σανταροφά 5, άος όδορος 11 π.μ. — 1 μ.μ., άλλως αι άπαντήσεις των, λαμβάνονται σειράν λήψεως, θά δημοσιευθούν τουλάχιστον μετά τριμηνον εις το περιοδικόν.

ΑΙ άπαντήσεις των έξ έπαρχιών άναγνώστων μας δημοσιεύονται άνελλιπώς καθ' έβδομάδα εις τον «Θησαυρόν» κατά σειράν λήψεως.

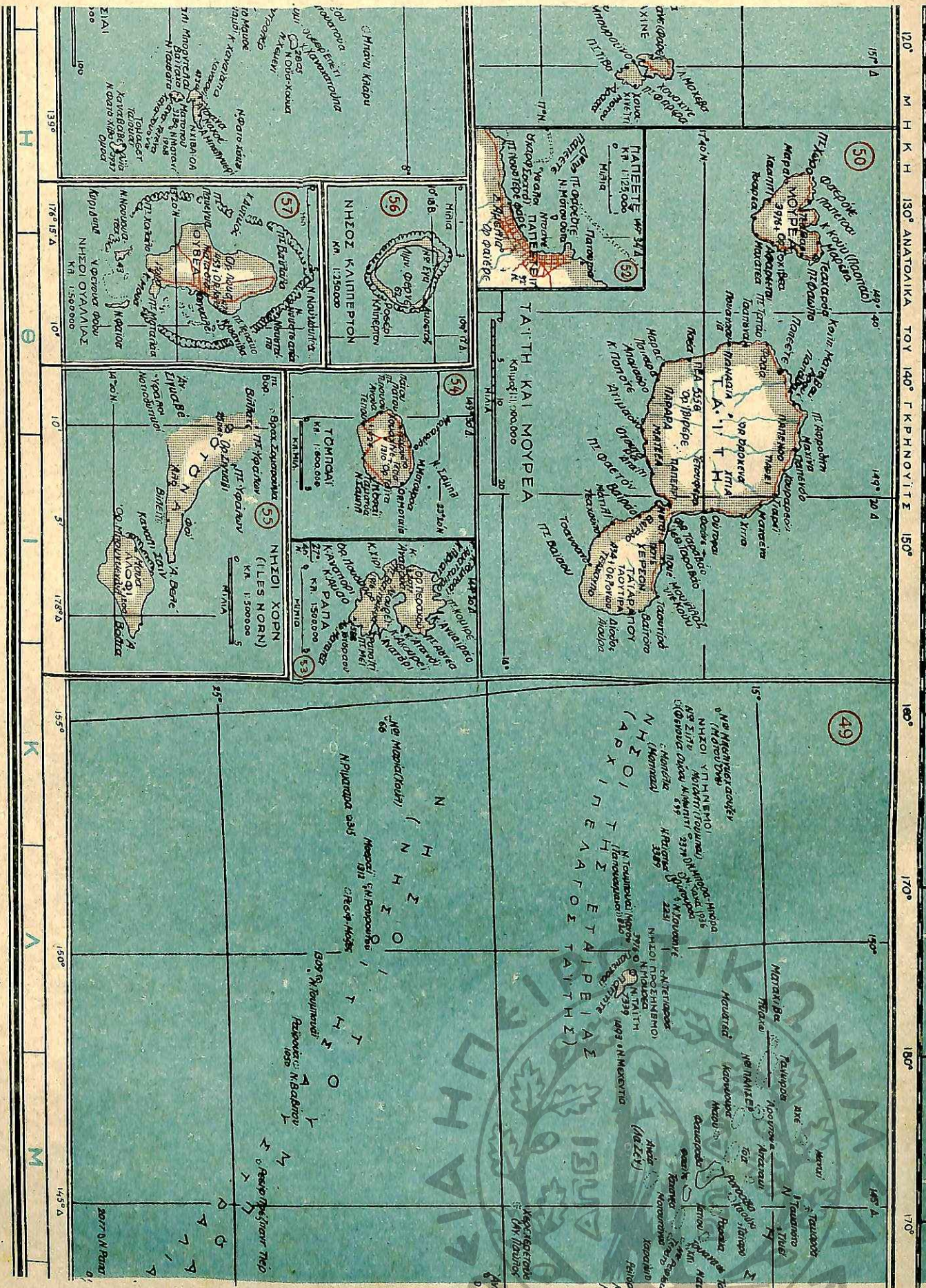
Οι άναγνώσται μας των όποιων τα ψευδώνυμα δημοσιεύονται κατωτέρω ήμπορούν να παραλάβουν από τα γραφεία μας τις άπαντήσεις του δόκτορος Κάμα:

Σ. 1/6/40. — Αδεγκριν. — Άγάπη δίχως έκδήλωσιν. — Άβρετ Γ. Μ. — Μικρό Λουλουδι Γ. Α. — Άρχοντό-Μικρό Κ.Ν.Α. — Κεραυνός. — Άδελ-φού κεραυνός. — Εύθυμη γαλανομά-τα. — Ξενητεμένη Σκλάβια. — ΆΕ. — Καστανούλα Μ. 2. — Νταλζι. — Άνθος των τροπικών — Μίκελ Β. — Το κοριτσάκι της Μίκελ. — Άτυχη μικρή. — Ηλιοβασιλευσα. — Γιούλι-κα. — Άλιαν Ε. — Έλσα Α. Μ. — Νέττα Χ. Ν. — Διάνα Ι. Χ. — Μπέλα Π. Ρ. — Μαριτάνα Δ. — Σπανιόλικο Νέο-τραγοδι Κ. Χ. — Άπελτισμένη Μπέλ-της Δ. Γ. — Άδονις Χομεριάν. — Μπέλ-δους — Μιμή. — Φωφώ Χ. — Ζέττα. — Σπανιόλικο Μάτια Ζ. — Μιά περίερ-γη μικρή ξανθούλα. — Άνοιξιότικη άγάπη Ε. Κ. — Κ. Μ. — Άμπαρέζα. — Ξανθή Πεταλούδα. — Μίνα Α. Ο. Τ. — Χάνια. — Τατιάνα. — Μαγκαλι Α. Δ. — Ροδμυλκήλερ Ι. Ν. — Μικρή θρεπιβάτης. — Μαρία Κ. — Άριάννα Γ. — Άλιαν. — Φάληρον. — Μαρινέλλα (Α. Κ. 7.750). — Άστρο της Χαρου-γής. — Μαρίχην Μ. Νεάπολις. — Άτ-θίς Ζ. Π. 27. — Το Μαύρο Ρόδο, Π. Α. — Κλαίρη Α. Β. Γ. — Μάτια Καστα-νά. — Γακίνθη, Πειραιεύς. — Λευκόν Ρόδον, Πειραιεύς. — Μ. Βρεττανί-α. — Άνελπι-μένην Κόρην. — Άουσανη. — Σ. Ο. Σ. — Μπίλα Ν. Ν. Σ. — Μάρθα Γεωργίου. — Έλενα Κρίστι. — Μιά Χ. Σ. — Δακρυομένη Μαρία. — Μιά καρδιά της άγωνίας. — Κάποις Ε. — 57820 Υ. Ε. Ν. — Λευκή Περιστε-ρά Ν. Α. Μαριέττα Α. Α. — Πεντά-μορφη Βασιλοπούλα Γ. Χ. — Α. Μα-ζούρκα.

Άλιαν Κ. Α. Θεσσαλονίκη. — Εί-σθε τίμιος και εύσυνείδητος χαρα-κτήρας, έπιφυλακτικός και ήμερος. Έχετε ζωηρή έπιθυμία να άγαπή-σετε και να άγαπηθίτε. Θά άτυχί-σετε στο γάμο, δεν θά άποκτήσετε όμως πολλά παιδιά.

ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

120° 130° 140° 150° 160° 170° 180° 190°

15° 10° 5° 0° 5° 10° 15°

H I K M

